

ДЖОАНА ЛИНДЗИ

ОТДАЙ
МИ
ЛЮБОВ

© КНИЖАНАУКА 4012.021 - 1994

ДЖОАНА ЛИНДЗИ ОТДАЙ МИ ЛЮБОВ

Превод: Стамен Димов, Диана Кутева

chitanka.info

Несправедливо обвинен като шпионин, тъмнокосият водач на викингите Селиг Хаартроу гние в подземията на замъка на лейди Ерика. И докато тялото му се гърчи от треска и болка в оковите, една-единствена мисъл му помага да запази разума си — отмъщението. Но повратностите на съдбата са безкрайни. И красивата русокоса дама, която доскоро е измъчвала Селиг, се озовава в негова власт. Викингът е господарят, твърдо решен да покори гордия дух на своята пленница — Ледената красавица. Но той едва ли е предполагал, че сърцето му ще бъде покорено от нея.

ГЛАВА ПЪРВА

Уесекс, 879 година

Той влезе в огромната зала на Уиндхърст и всяка от присъстващите жени изостави работата си и насочи поглед към него. В това нямаше нищо странно. Всеки път, когато този красив мъж беше сред жени — тук, в родината си, или където и да било другаде — те не можеха да се удържат да не го изпиват с очи. Тук, в Уиндхърст, нямаше никакво значение, че той бе викинг, а всички останали — сакси. (Саксите и викингите воюваха от десетилетия.) Не беше изтекла и година от края на последната война, в която сакските воители се сражаваха на север с датските викинги.

Жените не бяха хипнотизирани от страх, въпреки че този викинг беше безстрашен и опитен воин. И не само внушителният му ръст вдъхваше страхопочитание, макар че той бе по-висок дори и от лорд Ройс. Причината бе, че те никога не бяха виждали по-красив мъж от Селиг Хаардрад.

Той не само имаше тяло, за което северните богове можеха само да му завидват, но и беше благословен с ангелско лице, с очи, които можеха да потъмняват като лятна буря или да блестят като полирано сребро, с изпъкнали скули, които ограждаха съвършено изваян нос, с извити вежди и бухнала разкошна гарвановочерна коса. Устните му бяха толкова чувствени, че всяка жена копнееше да ги вкуси.

Вече шест години жените носеха в сърцата си образа му. Преди шест години той бе нахлул в земите им начело на отряд норвежки викинги и едва не бе загинал в битката. Вече го познаваха добре, но нито една от жените не бе защитена от опасния му чар — нито дори старата Еда, която бе в ъгъла за готвене в дъното на огромната зала, въпреки че тя първа се опомни и се сопна на жените да се залавят веднага за работа. Но младата Меган, която бродираше заобиколена от няколко жени в предния край на залата, не откъсваше поглед от Селиг.

Меган бе едва на четиринадесет години, но вече въздишаше с копнеж и желание по този изключителен викинг, въпреки че той бе с

дванадесет години по-голям от нея. Не че тя бе твърде млада, за да се омъжи за него. Ако се изискваше някакъв съюз да бъде подпечатан с брак, можеха да бъдат сватосвани дори и невръстни деца. Но брат й Ройс в момента не се нуждаеше от такъв съюз и вече бе свързан по брачен път с рода на Селиг. Пък и обичаше Меган толкова много, че сърце не му даваше да се раздели с нея за дълги години.

От лявата страна на огромната зала сестрата на Селиг, Кристен, внимателно наблюдаваше брат си. До нея, около дългата маса, бяха насядали неколцина мъже, които пиеха тъмно и гъсто пиво от бурето, поставено пред тях. Кристен обикновено не обръщаше внимание на въздействието, което брат й оказваше върху жените, но сега се сепна от тишината, която се възцари след появата му. От погледа й не убягнаха усмивките, с които Селиг удостои някои от дамите, както и намигванията към тези от тях, с които някога бе имал интимни връзки.

Ройс, който бе застанал до Кристен, също видя тези недвусмислени доказателства за неотразимата привлекателност на младия викинг, но само поклати глава, наведе се и прошепна в ухото й:

— Трябва да се ожени и да се сложи край на тези мъки.

— Какви мъки? — изсумтя Кристен. — Той се раздаде твърде щедро наоколо, така че след себе си би оставил само щастливи въздишки. Мъките ще започнат, след като се ожени. Пък и защо да се жени той, който е съблазнявал безброй жени от всички възрасти в две държави? Където и да се появи, веднага става център на внимание.

— Така ли се държеше и в Норвегия?

— Винаги си е бил такъв — въздъхна тя.

Ройс се усмихна иронично, защото отлично разбираше, че съпругата му всъщност не бе разгневена от неизброимите завоевания на брат си, включително и сред присъстващите в замъка дами. Братът и сестрата бяха прекалено близки, за да си завиждат, за каквото и да е. Ройс знаеше, че Кристен се бе заклела да отмъсти за Селиг, когато бе плъзнал слухът, че Алден, братовчедът на Ройс, е убил брат й при нахлуването на викингите преди шест години — тогава тя и Селиг за пръв път се бяха озовали в полетата на Уесекс.

Ройс не искаше да си припомня онзи период от живота им. Той беше готов да осъди на смърт пленниците, заловени от хората му. В онзи ден едва не погуби жената, която после бе обикнал с цялото си сърце. Съпругата му, която сега седеше на стола до него, тогава бе сред

онези пленници, преоблечена като мъж. И едва ли щяха да разберат, че е жена, защото тя бе висока почти колкото останалите мъже, дори се извисяваше над главите на много от неговите воини. Но неволно я издадоха нейните сънародници, които не проявиха предпазливост и продължиха да се държат с нея като към жена — закриляха я, помагаша ѝ, грижеха се за нея, докато истината се разкри в онзи незабравим ден, когато Ройс разкъса дрехите ѝ с камшик в ръка.

Той веднага я отдели от останалите пленници и я доведе в замъка. Отначало бе помислил, че тя е блудницата на племето им, иначе не можеше да си обясни присъствието ѝ сред суровите викингски воини. Бе го оставила да се заблуждава, дори се бе забавлявала с тази роля с дързост, каквато той не бе очаквал от една жена, и го бе съблазнила още първата нощ. Ако не бе рискувала, той може би щеше да устои на красотата и обаянието ѝ, защото дълбоко ненавиждаше викингите.

Омразата му към нашествениците бе избухнала с пълна сила преди единадесет години, макар че воюваше с тях от петнадесет години. Беше подложен на жестоко наказание — привързан към стената, трябваше да гледа как датските викинги убиват баща му и братята му, изнасилват и убиват годеницата му. Бяха го оставили да умре, прикован към гредите, заобиколен от труповете на любимите му хора. Навярно щеше да изгние там, ако датчаните не се бяха втурнали да плякосат един манастир във вътрешността на страната. Тогава на помощ му се притекоха оцелелите слуги.

Да, Ройс имаше защо да ненавижда всички викинги. Но се бе влюбил в една от техните жени и затова проявяваше търпимост към нейния род. Те го посещаваха понякога по време на дългите плавания от Норвегия към бреговете на Западна Европа. Особено често му гостуваше брат ѝ Селиг, всъщност през последните шест години той прекара тук повече от половината месеци.

През първата година от брака между Кристен и Ройс Селиг бе останал само за да се убеди, че ще се отнасят добре със сестра му. Бе прекарал зимата в Англия, но се бе завърнал в Норвегия заедно с родителите си, които бяха дошли да навестят дъщеря си. Родителите му бяха престанали да посещават Кристен през лятото, но Селиг идваше с новия си кораб, тъй като предишният бе изгорен от Ройс.

Почти винаги го придружаваше някой от по-младите му братя, а често и двамата.

На съседната маса петгодишният Алфред се опитваше да подражава на зрелите бойци и точеше дървената си сабя. Момчето забеляза вуйчо си и изтича към него. Селиг се засмя, наведе се, сграбчи го и го подхвърли високо, почти до тавана на залата. Кристен затвори очи и занемя от уплаха, но радостните викове на сина ѝ я успокоиха. Отвори очи и видя как детето весело се люлееше върху мощните рамене на Селиг, който бавно пристъпваше към нея и Ройс.

Тригодишната Тора, която до този момент кротко седеше в скута на Кристен, внезапно протегна ръчички към вуйчо си. Той с радост се втурна към момиченцето и посегна да го вземе на ръце, но сестра му го отблъсна с думите:

— Назад, ако ти е мил животът.

Селиг се засмя, издърпа ръцете си и прегърна племенницата си. Но не се осмели да я подхвърли над главата си, а само я целуна по бузата толкова силно, че звукът отекна в цялата зала заедно с радостния детски смях. После седна на пейката до родителите на Тора, но без да изпуска момиченцето от прегръдката си. Детето се бе настанило удобно в ръцете му. Изглеждаше трогателно в мощните обятия на вуйчо си и Кристен не можеше повече да му се сърди. Знаеше колко много обича дъщеря ѝ, която като че ли му бе одрала кожата.

Едното от децата бе кръстено на краля на саксите — Алфред. Ройс се бе погрижил за това. Другото носеше името на богинята на викингите — Кристен се беше погрижила за това, въпреки раздразнението на съпруга си. Но нито едно от двете деца не бе наследило тъмнорусите коси и светлосините очи на майката. Алфред бе с тъмнокафява коса и зелени очи, като баща си, а малката Тора бе наследила, както и самия Селиг, гарвановочерната коса и сивите очи на Брена, майката на Кристен и Селиг. Вуйчото и племенницата приличаха повече на келти, отколкото на сакси или норвежци. Всъщност Брена беше от келтски род.

— Всичко вече е почти готово — каза Селиг и се усмихна.

Кристен и Ройс не се нуждаеха от повече обяснения. Преди две години Селиг им бе съобщил за решението си да се засели в Усекс. Той бе наследник на баща си Гарик, но едва ли скоро щеше да наследи

замъка и земите в Норвегия. Досега живееше в замъка на баща си. Вече бе закопнял за свой дом и бе решил да го построи в имението, което бе купил от Ройс, недалеч от Уиндхърст. Строежът трябваше да приключи миналата година, но саксите отново воюваха с датчаните и Селиг, за изненада на всички, освен на Кристен, която знаеше колко силно брат ѝ обича битките, се бе присъединил към войската на зет си.

В най-важната битка през миналата година Селиг бе ранен сериозно и бе останал да лежи в безсъзнание на бойното поле, докато датчаните отстъпваха в паника. Най-забавното в цялата история, която младият викинг обичаше да разказва, бе, че датчаните, които се изтегляли, превързали раната му и спасили живота му, защото помислили, че Селиг е от тяхната войска, та той по нищо не приличал на саксите. И тъй като Селиг измърморил в несвяст няколко думи на северните езици, датчаните така и не разбрали, че са спасили вражески воин. Когато се съвзел, Селиг успял да се добере до стана на саксите преди края на битката.

Строежът на новата къща трябваше да бъде отложен за месеците след края на войната и Кристен знаеше колко бе ядосан брат ѝ. Но през пролетта строителството бе възобновено, наистина с доста бавни темпове, защото и на полето не достигаше работната ръка. Младият викинг си бе купил земи, които трябваше да бъдат засети.

Ройс временно бе отстъпил на зет си своя майстор строител Лиман и неколцина крепостни селяни, от които можеше да се лиши по време на най-напрегнатите пролетни работи. Когато се бе завърнал предната година от Норвегия, Селиг бе успял да купи още пет-шест крепостни. Бе купил само мъже, които не бяха сакси. Възнамеряваше да ги използва за строежа на новата си къща и за обработването на земите. Преди да потегли от родината си, баща му бе благословил начинанието му и му бе дал още няколко мъже. Гарик бе доволен, че Селиг ще живее близо до Кристен и ще може да я защитава и да се грижи за нея. Все още не се бе отърсил от недоверието, което изпитваше към зет си Ройс.

Сега Селиг им съобщаваше, че домът му е почти готов. Очевидно брат ѝ беше много щастлив и тя се радваше заедно с него.

— И кога ще бъде празненството в чест на новия ти дом? — попита тя.

Той се засмя.

— Няма да бъде, преди да се върне Ивар, който замина да купи няколко слугини, които ще се погрижат за всичко.

Ивар бе най-близкият му приятел, който бе заловен в плен заедно с Кристен и останалите воители. Всичките бяха превърнати в роби и цялото лято трябваше да носят вериги, докато пристигнаха бащата и чичото на Кристен, за да ги освободят. Оттогава Ивар всяко лято потегляше с кораба на Селиг на север, докато Селиг оставаше да пази сестра си.

— Изпратил си Ивар да купи жени?

— Не мога да препускам до теб всеки път, когато се нуждая от топла вечеря или трябва нещо да се закърпи, Крис — опита да се оправдае той, тъй като бе доловил изненадата в гласа ѝ.

Но сестра му не бе толкова разстроена. Робството беше неизбежна част от тогавашния живот и както християните, така и варварите не виждаха нищо нередно в поробването на победените. Нейното семейство винаги бе притежавало роби — някои бяха пленени при набезите, други бяха купени. Роби притежаваше и нейният съпруг, макар че беше много свободолюбив и рядко ги оковаваше във вериги — класическо наказание според законите на саксите. Робите му живееха почти както многобройните му крепостни селяни.

Майката на Кристен е била пленена и продадена на баща ѝ като робиня. Самата Кристен също бе пленена и превърната в робиня на Ройс за няколко месеца — преди баща ѝ да пристигне и да я освободи. Макар че, ако трябва да се каже истината, Ройс вече бе решил да се ожени за нея и нямаше нужда от намесата на разгневения ѝ баща, който бе дошъл със стотина викинги.

— Разбира се, ти имаш нужда от жени, които да се грижат за теб и дома ти — изрече Кристен. — Но по-добре остави на мен да ти подбера прислуга. Ивар, доколкото го познавам, ще избере само хубавици, независимо дали могат да готвят или да шият.

— Така ли мислиш наистина?

Раздразнението в гласа му предизвика смеха на Ройс. Кристен щеше да запрати нещо по главата на брат си, ако той все още не държеше малката ѝ дъщеря в ръцете си.

— Имаш повече жени, отколкото се нуждаеш, Селиг. Мисля, че трябва да си намериш опитни слугини, които ще си заслужат парите.

Двамата мъже избухнаха в смях, а младата жена се намръщи и добави:

— А не да стават само за леглото.

— Да се надяваме, че ще бъдат умели във всичко, иначе ще трябва постоянно да навещавам замъка ти, сестро — каза той все още смеейки се.

— Откога си станал толкова придирчив? — подигра му се тя.

Той сви рамене и на лицето му се появи онази усмивка, която обезоръжаваше женските сърца.

— Познаваш ме твърде добре.

Тя наистина го познаваше. Брат ѝ обичаше всички жени, така както и те го обожаваха, и се отнасяше към тях по еднакъв начин. Нямахше да се възползва от една робиня, защото тя не можеше да му откаже, а щеше да я ухажда като свободна жена. Жените, които Ивар щеше да купи за него, нямаше да се чувстват като безправни робини и сестра му знаеше това.

— Кога очакваш да се завърне Ивар? — попита тя.

— Той отплува към Бирка и Хедеби и не го очаквам по-рано от две седмици, може би и месец.

Кристен искаше да му предложи жени от своята прислуга, но знаеше, че той ще изчака завръщането на Ивар и останалите за освещаването на новия си дом. Седмина от хората на Ивар също щяха да се заселят в Усекс, включително и приятелят ѝ Торолф. Останалите, заедно с Ивар, щяха да се приберат у дома в Норвегия, преди да настъпи зимата и отново щяха да се завърнат на следващото лято.

Младата господарка въздъхна и се огледа наоколо. Видя, че всички жени бяха забравили за ръкоделията си и се бяха втренчили в брат ѝ.

— Виждам, че нищо не мога да променя — обърна се към съпруга си и го попита: — Не можеш ли да го изпратиш някъде на война?

— Ако го направя, ще ми отрежеш главата — изсумтя Ройс.

И сигурно беше прав. Миналата година, когато трябваше да воюват с датчаните, Кристен бе преживяла много тежко отпътуването на съпруга си и брат си.

Тъкмо щеше да се съгласи с него, когато един от слугите на Ройс се втурна в залата и задъхано изрече:

— Насам идват петима конници, господарю, като единият от тях изглежда полумъртъв. Носят кралския флаг.

Младата жена изтръпна, обзета от предчувствието, че войната отново бе на прага на дома им.

ГЛАВА ВТОРА

Въпреки опасенията на Кристен се оказа, че не ги заплашва нова война. Крал Алфред и съветниците му бяха измислили нов план за укрепване на съществуващото споразумение за мир. Делегацията с петима воители, която бе пристигнала в Уиндхърст от запад, пътуваше към двора на крал Гутрум с покана от крал Алфред. Никой не ги бе нападнал по пътищата. Водачът им, мъж с болнав вид, не страдаше от рани, а от някакъв вроден недъг, поради който крайниците отказваха да му служат и болките му бяха непоносими.

Кристен не разбра с каква цел пътуват пратениците. Сложиха болния водач да легне и повикаха лечители от околността. Когато се отправяше към залата при съпруга си, тя чу да се споменава, че мъжът, който бе водач на групата, може да се прости с живота си. Двама от лечителите казаха, че му остават малко часове живот и признаха, че причината за болестта не им е известна.

Младата жена съобщи тъжната вест на останалите четирима пратеници на крал Алфред. Те се огорчиха, когато узнаха, че дни наред смъртта е препускала по дирите им. Ала не бяха толкова опечалени от съдбата на водача си, когото бегло познаваха, а се измъчваха заради неуспешния край на мисията си. Бяха уплашени от гнева на крал Алфред. Познаваха добре характера на господаря си. Но Ройс не беше сигурен, че кралят ще се разгневи. Допускаше, че Алфред ще се раздражни от това неочаквано забавяне на преговорите, но бе убеден, че господарят му бързо ще намери някой, който да замени умиращия водач.

Разбира се, това не беше лесна задача, тъй като водачът изпълняваше и ролята на преводач — той бе единственият в двора на крал Алфред, който владееше езика на датчаните и щеше да превежда на епископа дипломат в двора на крал Алфред. Останалите пратеници бяха телохранители, понеже трябваше да прекосяват земи, населени с разбунтувани племена, разбойници и крадци. Можеха да намерят друг

епископ, но трудно можеха да намерят в кралството мъж, който добре да владее езика на датчаните.

Селиг слушаше обясненията на зет си. Стоеше в залата до масата заедно с Ройс и кралските пратеници, но не разбираше много от разговора им.

За разлика от сестра си, която още в детството си у дома бе научила езика на робите, включително и езика на съпруга си, Селиг бе изучавал само тези езици, които му се струваха полезни за търговията. Затова говореше с лекота датски и шведски, донякъде разбираше и езика на финландските и прибалтийските славяни, а келтите често го вземаха за един от своите, тъй като бе научил много добре езика им от майка си. Но не можеше да говори свободно езика на саксите. За щастие Ройс говореше свободно и келтски.

Селиг не мислеше, че трябва да научи всички езици, които владееше сестра му. За разлика от другите викинги не одобрявайте идеята за завладяване на нови земи на изток, а възнамеряваше да последва примера на баща си и да се занимава само с търговия. Не бе отчаян от неуспеха на първите набези в тази страна. Това бяха само опити да се заграбят богатствата на саксите, преди датчаните да са ги оплячкосали докрай.

Сега, разбира се, трябваше да изучи езика на саксите, тъй като бе решил да се засели в тази страна. Дори вече бе започнал да го усвоява, но не бе имал много време да се посвети на тази цел и затова все още не можеше да го разбира напълно. Особено сега, когато обстановката бе напрегната и никой не говореше бавно и отчетливо, за да може един чужденец като Селиг да схване разговора им. Всъщност всички саксонски думи, които бе усвоил досега, бяха по-подходящи за нежни разговори с някоя дама, а не за сериозен мъжки спор.

Когато Ройс се върна в залата и се приближи до масата с бурето с тъмно пиво, към тях се присъедини и Кристен. Тя бе приспала децата и сега покани гостите да вечерят с тях. Навън вече се бе стъмнило, но в залата все още бе пълно с хора.

След като напълниха отново халбите си с тъмна бира, Кристен за първи път заговори:

— Добре ли чух? Наистина ли крал Алфред желае да сключи нови съюзи с помощта на изгодни женитби?

Ройс сви рамене. Той, за разлика от съпругата си, не бе изненадан.

— Така разбрах. Трима от неговите благородници доброволно са решили да пожертват дъщерите си, хубавици и с богатата зестра.

Кристен не реагира на думата „пожертват“, защото много добре знаеше, че съпругът ѝ никога няма да забрави как датчаните бяха изклали близките пред очите му, тук в Уиндхърст.

— Техните зестри включват ли земи?

— Да.

— Да се молим за божията милост, Ройс! — възкликна тя, изпълнена със съмнения. — Твоят крал и братята му, които царуваха преди него, се бориха през всичките тези години да отблъснат датчаните от Уесекс, а сега той се готви да им даде земи тук?

— Намеренията му са ясни — отвърна съпругът ѝ. — По-добре да им даде три имения, отколкото да отстъпи цял Уесекс. Трудно ще спре многобройните им набези. Ние знаем, че половината от армията на Гутрум също е уморена от войната. Те не желаят нищо друго, освен да се заселят по тези земи, които вече и без това извоюваха. Но другата половина от войската му е съставена от млади бойци, които все още не са спечелили достатъчно плячка. Именно те започнаха последната война.

Тези войни почти бяха постигнали пълен успех. Всъщност повечето от датчаните мислеха, че са победители и че крал Алфред е мъртъв. И не само те мислеха така. Датчаните се бяха установили в Чипънхейм и бяха плячкосали цялата околност.

Отначало Ройс се бе присъединил към войската на крал Алфред преди битките с датчаните при Уеърхем през 876 и при Ексетър през 877. Но след като през зимата войската на саксите бе разпусната, датчаните изненадващо се появиха в близост до двора на крал Алфред в Чипънхейм, където кралят се бе оттеглил, за да си отдъхне от битките. Той и семейството му едва бяха успели да избягат. Придворните му се бяха разбягали, датчаните, необезпокоявани от никого, бяха опустошили околността и бе плъзнал слух, че крал Алфред се е предал. Но кралят продължаваше войната. С малка група от верни привърженици Алфред се бе укривал в затътените гори на Сомърсет, където бе изграден нов укрепен лагер, който по-късно използваша за всички набези срещу датчаните. Там кралят подготвяше

новите попълнения във войската си за битките, които неминуемо щяха да бъдат подновени с нова сила през пролетта.

През миналата пролет Ройс бе получил заповед от краля да се присъедини към войските му в Екбристейн. Той поведе към уреченото място хората си, към които се бе присъединил и Селиг. Битката бе ожесточена и кървава. Те се сблъскаха с датските пълчища при Етандън и ги обърнаха в бягство, преследваха ги чак до укрепения с ровове и дървени стени лагер, който бе издигнат след последното примирие. Никой не вярваше в него — толкова пъти в миналото датчаните бяха престъпвали клетвите за вечен мир. Разбира се, този път всичко бе по-различно. Сега датският крал Гутрум и тридесетина от неговите военнопленници бяха покръстени в християнската вяра.

Гутрум бе изтеглил остатъците от разбитата си войска в Чипънхейм, бе прекарал там есента и зимата и сега отново, за пръв път през тази година, бе нахлул в Източна Англия. Датчаните тържествено обещаха, че вече слагат край на набезите и ще се заселят окончателно в тази област, която отдавна бяха покорили. Но малцина им повярваха, защото не забравяха поуките от близкото минало. Ала се срещаха доверчиви благородници, които бяха щастливи от примирието и вярваха в него. Мислеха, че за пръв път крал Алфред вече е освободен от унижителното задължение да плаща налог на датчаните, за да напуснат Уесекс. Кралят поиска от нашествениците да се покръстят и да му предадат зложници. Имаше и още едно важно обстоятелство, каквото никой не помнеше от предишните примирия — кралят най-после призна, че земите на север от Уесекс принадлежат на датчаните.

Нашествениците получиха западната част на графство Мерсия и превърнаха жителите му в крепостни селяни. Източната част на Мерсия отдавна бе завладяна от тях. От години вече никой не можеше да ги изтласка от Северна Нортумбрия. С това се приключваше завоюването на цяла Източна Англия. Сега като че ли за саксите бе настъпило времето да се простят с надеждата, че ще могат да изтласкат датчаните от всички свои земи. Нашествениците се бяха укрепчили, твърдо решени да останат тук завинаги, и Алфред бе достатъчно мъдър, за да признае този факт и да се опита да постигне траен мир. Един от начините за това бяха династичните бракове.

— Значи Алфред е изпратил свои пратеници при крал Гутрум — продължи Ройс. — И е подбрал нарочно такава малобройна група,

която да не изглежда заплашително, докато прекосява земите на датчаните, но все пак доста многобройна, за да не бъде нападната от странстващите разбойници. И епископът е трябвало да преговаря с Гутрум за уговорените женитби между двата кралски двора. Крал Алфред се е надявал, че тримата младоженци, които крал Гутрум ще избере, ще бъдат прославени воители.

— Излиза, че придворните му са го посъветвали по всякакъв начин да избегне подновяването на войната? — запита Кристен.

— Точно така — отвърна Ройс. — Но сега тези пратеници ще трябва безславно да се върнат в двора на крал Алфред, докато се намери друг преводач, а това ще отнеме месеци. Той сега не е в замъка си, обикаля благородниците от западните области, така че ще мине доста време, докато го открият.

— Защо да се губи време — неочаквано се намеси Селиг, — след като аз мога да се заема с това?

Кристен изсумтя недоволено, но съпругът ѝ посрещна предложението с усмивка.

— О, да, ти наистина можеш лесно да разговаряш с Гутрум, но кой ще превежда думите ти на епископа?

Младият викинг леко се изчерви. Не се бе досетил за това.

— Аз наистина се затруднявам да разбирам езика ви — промърмори той и се обърна с укоризнен поглед към сестра си. — Защо не ми помогна да науча езика на саксите? Ерик и Торал могат да говорят техния език.

Ерик и Торал бяха по-младите му братя.

— Те винаги се вслушват в съветите ми, защото са по-млади — напомни му Кристен. Брат ѝ изсумтя пренебрежително и тя бързо добави: — Защо искаш да се заемеш с тази задача, която въобще не те засяга?

— Това е нещо различно — той сви рамене. — Сега имам много свободно време и не правя нищо друго, освен да се забавлявам тук.

Младата жена погледна отново към влюбените лица на жените в залата и се обърна към съпруга си.

— Може би идеята не е за изхвърляне.

Ройс се засмя.

— Не ти ли се струва, Селиг, че сестра ти иска да те отдалечи от замъка?

— Никак не е смешно, саксонце — ядоса се Кристен. — Аз много обичам брат си, но искам в дома ми да цари спокойствие, а това е невъзможно, когато той е тук. Може би ако го изведеш навън и му натриеш носа, както неведнъж съм ти предлагала...

— Никога не си ми предлагала подобно нещо — прекъсна я съпругът ѝ.

— Но сега ти предлагам.

— Мисля, че мога да замина с него като втори преводач — примирително рече Ройс.

— Но ти толкова много мразиш датчаните. Нали докато траят преговорите едната ти ръка непрекъснато ще държи меча, а другата кинжала? По-добре аз да замина вместо теб и тогава въобще няма да има нужда от втори преводач, тъй като говоря и двата езика.

Ройс присви зелените си очи и тя разбра, че съпругът ѝ не е съгласен с предложението. Да изпрати красивата си жена в лагера на датчаните, които от години плякосваха и опустошаваха цялата околност? По-скоро отново би я оковал във вериги, макар че тази мисъл му причиняваше болка.

— Не, ти няма да заминеш — отсече той.

Думите му я предизвикаха и тя понечи да възрази, но Селиг я изпревари.

— Баща ни ще ме одере жив, ако те оставя да се отправиш към Източна Англия без многобройна охрана, Крис, и ти много добре знаеш това. Пък и не можеш да оставиш съпруга и децата си толкова дълго. И двамата сте достатъчно заети с по-важни работи, а аз съм свободен. А и Ройс има достатъчно слуги, които говорят келтски и всеки от тях може да бъде вторият преводач.

— Мисля, че Елфмар е в състояние да се справи с тази задача — призна Ройс. — Но това може да не се хареса на епископа, защото словата му трябва да бъдат превеждани от двама души, преди да достигнат до слуха на Гутрум.

— Колкото до това — отвърна Селиг, — много е вероятно Гутрум да използва свой преводач, а аз и Елфмар ще присъстваме там само за да се убедим, че не се накърняват правата на саксите. Но така или иначе делото трябва да се доведе докрай.

— О, да, това е нещо, за което може да се спори и последната дума ще бъде на епископа — Ройс се ухили, за да покаже, че

следващите му думи не изразяват истинските му чувства. — Епископът може да предпочете да се върне в двора на крал Алфред, вместо да се довери на един норвежки викинг в преговорите между саксите и датските викинги. Сигурно ще се изненадате, но много от саксите не правят никаква разлика между викингите на Норвегия и Дания.

Последните му думи предизвикаха смеха на Селиг.

— Много добре си спомням времето, когато и ти самият не правеше тази разлика.

— Това беше преди да срещна тази представителка на викингите — Ройс притегли към себе си Кристен. — Тя може да накара един мъж да забрави за войната и да мисли за други неща.

— А за какво мислиш сега, съпруже мой? — гальовно попита младата жена и обви ръцете си около врата му.

— Мисля, че вече е време за лягане.

Селиг наблюдаваше сцената с усмивка. Той и семейството му се бяха примирили със силната любов на сестра му към Ройс.

— Да, и аз трябва да си потърся легло и да се наспя, ако искам да потегля рано сутринта към Източна Англия — рече Селиг.

— Вероятно вече си го намерил — язвително подметна сестра му. — Ако не си, побързай с избора, защото не желая жените да се бият за теб и да безпокоят гостите.

Брат й се престори на възмутен.

— Вината не е моя, Крис. Едит все още не е разбрала, че ревността й не ми харесва.

— Струва ми се, че в най-скоро време ще предизвикаш тази ревнива жена да стигне до убийство.

— Не се заяждай с него, жено — прекъсна я Ройс, който едва сдържаше смеха си. — Достатъчно го дразни тази вечер. Той започна да се изчервява.

— Той? — присмя се Кристен. — Спря да се изчервява от жените още когато беше на петнадесетина години. Брат ми е лишен от всякакъв срам...

— Тъй като тя не слуша съпруга си — прекъсна я Ройс и я вдигна на ръце, — ще се опитам да я накарам да мисли за други неща.

Младата жена не се опита да протестира, а само изрече:

— Ще си счупиш врата, ако се опиташ да ме носиш по стълбите, милорд.

— За бога, не ме предизвиквай.

Ройс я изнесе на ръце чак до спалнята им на горния етаж и макар това да не беше лесно, с нищо не се издаде.

Кристен не бе сгрещила в преценката за брат си. В замъка имаше прекалено много жени, от които можеше да избира, и всяка от тях се надяваше да сподели леглото му. Но тъй като той не бе направил окончателния си избор, това беше причината за много разправии. Наистина би трябвало да бъде по-взискателен.

Красивият викинг се ухили и направи знак на Едит. Младото момиче се бе борило за него и бе спечелило, но той бе предпочел да утеши съперницата ѝ, което бе истинско наказание за влюбената девойка. Селиг никога не бе срещал жена като Едит — толкова ревнива и властна.

Самият той никога не бе ревнувал, а жените знаеха как да спечелят ласките му, макар че трябваше да се примиряват с изневерите му.

— Искате ли още пиво, милорд? — нацупено попита Едит.

Той я дари с онази усмивка, с която бе спечелил повече жени, отколкото можеше да преброи.

— Искам само теб, сладка моя.

Девойката радостно се хвърли към него и той едва не изгуби равновесие. Устните ѝ жадно се впиха в неговите, а ръцете ѝ се плъзнаха под ризата му. Младият мъж се засмя. Може би, все пак, ревността не беше чак толкова лошо нещо.

ГЛАВА ТРЕТА

На следващата сутрин Селиг отпътува за Източна Англия. Старият епископ прие с удоволствие новия си помощник, макар че самият той имаше скромни познания за езика на келтите. За всеки случай взеха и Елфмар. Само епископът не се страхуваше от пътуването през земите, които бяха завладени от датчаните. Останалите пратеници се бяха сражавали толкова често с тях, че не можеха да се чувстват спокойно сред довчерашните си врагове, въпреки че бе сключено примирие. Селиг не изпитваше злоба към датчаните, защото ги познаваше много преди да се срещне със саксите.

Изминаха няколко дни преди да напуснат границите на Уесекс. Не можеха да яздят много бързо поради напредналата възраст на епископа. Спираха във всяко имение, а понякога се налагаше да нощуват и в открито поле, край пътищата.

Бавното придвижване не притесняваше Селиг. Той имаше безгрижен характер, трудно се ядосваше и лесно се развеселяваше.

Преди да отпътуват, сестра му обеща, че ще надзирава Ивар и останалите мъже от свитата на брат й, ще наглежда довършителните работи по строежа на замъка му. Кристен го предупреди да не се заплита в любовни интриги с дамите в двора на Гутрум.

Той само се бе засмял. Сестра му обичаше да го дразни, макар че всичките й упреци бяха наполовина верни. Хората от неговата свита също си позволяваха волности като го наричаха Селиг Ангелското лице, а не Селиг Благословения, както бе наречен от рождение. Този прякор не се дължеше на красивото му лице, с което хипнотизираше жените, а на спомена от появата му на този свят — жената, която помагаше при раждането, бе обявила, че е мъртвороден, но баща му го бе спасил.

Привършваше вторият ден от пътуването. Яздеха много бавно под палещото слънце и безоблачното небе, за да пестят силите на епископа. Въпреки това, цялата група бе в добро настроение, всички се наслаждаваха на красивата долина, обсипана с пъстри цветя.

Докато пресичаха една малка гора, гостоприемно разпростряла сенките си над тесния път, Елфмар развличаше Селиг с разказ за една езическата богиня, която слязла на Земята, за да си намери любовник сред простосмъртните. Ала всички силни и смели воители били заминали на война. Но на Земята бил останал само един скромнен свинар, който можел да оцени прелестите ѝ и да бъде удостоен с нейната благосклонност. Ала се оказало, че този свинар съвсем не е обикновен жител на Земята, а онзи преоблечен бог, който бил наказан от богинята да се съгласи на всичко, само и само да прекара една нощ с нея, дори и ако ще трябва за това да изгние после в купчина оборски тор. Но богинята отгатнала хитростта му и...

Засадата бе съвсем изненадваща за цялата група. Те се спуснаха от дърветата и изскочиха от храстите, като размахваха тояги и ками. Ударите светкавично се посипаха върху главите на пратениците. Никой нямаше време да извади меча от ножницата си, нито дори да прочете последната си молитва. Селиг запомни лицето само на един от нападателите — навярно някакъв крадец, макар че дрехите му бяха твърде изискани, а мечът, с който съсече епископа, бе с изящни златни инкрустации по дръжката. В този миг ужасяваща болка прониза главата му и той се свлече от коня.

Един млад мъж поведе коня на Селиг към благородника, скрит зад дърветата. Лордът гледаше навъсено убитите пратеници, които лежаха в локви кръв.

— Вземете конете им — нареди той на своя капитан. — Приберете и златото от джобовете им, за да изглежда като грабеж.

— А какво ще правим, ако Алфред изпрати други пратеници?

— И тяхната участ ще бъде същата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Лейди Ерика поднесе големия черпак към устните си, за да опита вкуса на граховата каша и въздъхна. Отново трябваше да повтаря указанията си на готвача.

— Още шафран, Хърбърт, и не пести толкова солта. Търговецът ще дойде пак и тогава ще купим всичко необходимо, за да попълним запасите от подправки в килера.

Беше ѝ омръзнало да повтаря едни и същи неща. Седем години бяха предостатъчни, за да разберат тези слуги, че новият господар, въпреки че е датчанин, не е такъв скъперник като предишния лорд. Но те си оставаха боязливи, тези плиткоумни крепостни селяни. Нищо чудно, след като са треперели с години пред жестокия и свиреп иконом.

Още когато пристигна в този замък преди четири години, Ерика бе забранила унизителния обичай да се бият слугите до припадък. Брат ѝ Рагнар ѝ бе предоставил правото да се разпорежда в замъка и да управлява слугите както намери за добре. Тя не бе жена с мек характер. Когато се налагаше, можеше да нареди да набият с камшик някой от слугите, дори да го обесят, ако беше необходимо за назидание на останалите. Не бе възможно да се справя с всички трудности при управлението на владенията на брат си и в негово отсъствие, без да прибегва до сурови наказания. Не се колебаеше, защото вярваше, че върши добро дело, но внимаваше наказанието точно да е съразмерно на престъплението.

Брат ѝ я бе помолил да го замести и да продължи усилията за укрепването на имението — задача, с която се бе заел три години преди тя да се появи сред тези стени. Не бе негова вината, че не бе постигнал много, тъй като през всичките тези години трябваше почти непрекъснато да воюва.

Имението му беше много богато, при това го бе придобил, без да пролива кръв. Старият английски лорд, който бе живял в замъка, се бе уплашил, че ще загуби всичките си земи и богатства, когато

войнствените датчани нахлуха на Острова, и бе побързал да предложи дъщеря си за жена на Рагнар Харалдсон. Рагнар с радост бе приел и нея, и цялата ѝ пребогата зестра, включваща слугите и крепостните селяни, които живееха в земите на стария лорд.

Не след дълго лордът се помина от старост и Рагнар пое властта над имението без всякакви смутове, като съпруг на господарката на замъка. Тъй като бракът им беше напълно законен, крепостните продължиха да се подчиняват на заповедите му и след смъртта на господарката, която почина, за всеобща покруса, при раждане, девет месеца след венчавката си. Сега техни господари бяха Рагнар и сестра му Ерика.

Когато младото момиче пристигна в замъка, не само че забрани ненужните наказания с камшика, но успя да ограничи и кражбите, изнасилванията и убийствата, с които гладуващите крепостни селяни почти се бяха примирили. Тези нещастници бяха живели десетки години сред сурово потисничество. Почти всеки от тях имаше белези от камшик. Трябваше да изминат много години, за да забравят черното минало.

Затова Ерика се опитваше да не бъде прекалено рязка с некадърния готвач. Дори и в този миг се опита да смекчи упрека си с една снизходителна усмивка.

— Може би е станала малко по-гъста, отколкото трябва. Да, Хърбърт, знам, че така си свикнал да готвиш. Ще трябва да привикна към твоята рецепта.

Когато Ерика излезе от кухнята, лицето на готвача грейна. Но слугите — поне мъжете — винаги се чувстваха щастливи от похвалите ѝ и дори само от усмивката ѝ.

Лейди Ерика не ценеше особено красотата си, понеже неведнъж досега бе ставала жертва на злобни женски реплики. Едва наскоро, след като се пресели в имението на брат си Рагнар, тя бе започнала да изпитва истинска наслада от очарователната си външност. Природата я бе надарила с високи скули, къс и прав нос и сочни яркорозови устни. Но истинската прелест бе в дългите ѝ златисти коси с възчервеникав оттенък.

В сравнение с околните, тя имаше подчертано стройна и висока фигура. Въпреки това, костите ѝ бяха фини и затова изглеждаше крехка и изящна, дори слаба, формите на тялото ѝ обаче бяха леко

заоблени точно където трябваше, а гърдите ѝ бяха по-едри отколкото на повечето жени, но напълно хармонираха с високия ѝ ръст и дългите стройни бедра.

Погледите на всички присъстващи я бяха проследили както при излизането от стаята, така и при връщането ѝ от кухнята. Малцина забелязаха една сянка, която се прокрадваше край стените и я последва във вътрешния двор на замъка.

Факли осветяваха пътя към централната зала. Младата господарка не бе усетила кога се бяха изнизали часовете. Всички обитатели на замъка бяха вече в залата в очакване на блюдата. Сервирането обаче беше закъсняло поради разкриването на поредната кражба на продукти и сега всички оживено обсъждаха тази новина. Ерика бе побързала да се върне в залата, защото Хърбърт нямаше право да започне с поднасянето на блюдата преди тя да е заела мястото си. Но мислите ѝ все още бяха заети с кражбата.

— Откраднати са седем самуна хляб и почти всичките ни запаси от подправки — каза тя на придружителя си. — Няма съмнение, че крадецът ще продаде подправките, но какво ще стори с хляба?... Да си забелязал някой да е започнал наскоро да пълнее?

В отговор тя получи само едно изсумтяване, което заместваше отрицателния отговор.

— Уилнот не е ли открил нещо, което да ни помогне да разкрием крадеца? — отново попита тя.

Последва същото изсумтяване. Ерика въздъхна. Кражбите през последния месец ги бяха лишили от много храни, оръжия и добитък. Или някой твърде хитър крадец се прокрадваше в замъка, или някой вътрешен човек продаваше откънатата плячка в Бедфорд на двойни и тройни цени. Истинско чудо бе, че Уилнот, предводителят на стражата ѝ, все още не го бе заловил. Такова престъпление напълно заслужаваше бой с камшик, което бе любимото наказание на Уилнот.

Лейди Ерика бе намразила набития предводител на стражата още от първата им среща. Наглостта му стигаше до безочие. Всички наоколо се страхуваха от жестокия му нрав. Тя би го освободила много отдавна, но той стриктно изпълняваше заповедите ѝ и не ѝ даваше повод да го лиши от длъжността му. Пък и цялата прислуга му се подчиняваше, защото много повече се страхуваше от него, отколкото от нея самата, и лейди Ерика добре разбираше това. Той винаги

предлагаше по-сурови наказания, отколкото бе необходимо според нея, но неизменно ѝ се подчиняваше, макар и с неохота, ако тя ги отменеше.

Младата господарка влезе в осветената зала и тълпата се разпръсна на малки групи, но никой не посмя да се приближи до масите, на които храната бе вече сервирана. Тя долавяше, че почти всички бяха разтревожени от мисълта, че отново ще настъпят гладни дни. Навярно знаеха, че това нямаше да се случи, но старите страхове трудно отмираха. Ерика по-лесно можеше да се справи с новите страхове. С радост забеляза, че разговорите не пресекнаха от появата ѝ в залата, за разлика от първите месеци на пристигането ѝ. Всичко това се дължеше на необяснимото обаяние, което излъчваше младата господарка.

Викингите го наричаха Тургайз Триметровия, макар че прякорът бе доста преувеличен като всички викингски имена. Но той все пак не беше много далеч от истината — Тургайз бе висок около два метра и петнадесет сантиметра, с мощен гръден кош, буйна коса и гъста червена брада и с топли кафяви очи — или поне Ерика ги смяташе за такива. Той не се страхуваше от никого, дори от брат ѝ. Гигантът никога не се отдалечаваше на повече от петдесетина метра от Ерика.

Двамата бяха неразделни още от времето, когато на десет години тя го бе открила край едно скрито от хорските погледи езеро. Малкото момиченце бе избягало от дома си, където не секваха свадите и виковете. Той бе полумъртъв, лежеше в локва от собствената си кръв, със забита между плешките бойна секира и с още много рани по цялото си тяло. Мъжът бе норвежки викинг, но собственият му брат го бе продал в робство, защото завидваше на успехите му и се страхуваше от мощната му десница. Безскрупулният брат бе изтръгнал обещание от лукавите търговци на роби, че Тургайз ще бъде продаден някъде далеч на Изток, където ще получат за него висока цена като евнух — надзирател в някой харем. Но първо трябвало да бъде скопен. Тургайз се бе опитал да избяга още на първото пристанище. Всички членове на екипажа на кораба се бяха втурнали да го заловят. Успели да му нанесат безброй рани, но той се бе отбранявал смело и бе успял да ги избие. Ала раните му били много големи и накрая паднал полумъртъв край езерото.

Ерика бе узнала тази история по-късно. В първия миг се бе уплашила, че гигантът ще умре от раните, но не знаеше какво да предприеме. Ако повикаше някой на помощ, щяха да открият убежището ѝ, но не можеше да го остави да издъхне. Реши да се върне вкъщи. Взе игла, за да зашие раните му, набра от всички билки, които бе научила от прабаба си и се върна при него. Почисти и превърза раните му, лекува го няколко седмици и накрая като по чудо гигантът оживя.

Бащата на Ерика бе заграбил кораба, чиито екипаж Тургайз бе избил, и продаде всички роби, натъпкани в трюма. Ерика го бе завела вкъщи и само бе казала:

— Той е мой приятел.

Баща ѝ се бе съгласил да го остави в замъка. Оттогава гигантът се бе превърнал в нейна сянка.

Не беше зле да има такъв верен и силен придружител като Тургайз. Той почти не говореше и тя бе принудена да усвои всички оттенъци на ръмженето му, с което гигантът заместваше повечето отговори. Той се превърна в най-близкото ѝ същество и дори я закриляше от гнева на баща ѝ.

Баща ѝ бе имал две законни съпруги и три наложници. Всяка от тях му бе родила по няколко деца. Преди да умре те бяха двадесет, но Ерика не беше близка с никой от тях, освен с истинския си брат Рагнар. Майка им беше втората съпруга на баща им. Първата му съпруга му бе родила четири дъщери и трима сина.

Най-големият син, който щеше да наследи имотите на баща ѝ в Дания, имаше три дъщери, на които трябваше да намери съпрузи, и не обръщаше внимание на Ерика и другите неомъжени сестри. И тъй като повечето млади мъже бяха заминали да търсят щастието си в далечни страни, надеждата да си намери съпруг и да има свой дом бе почти нищожна.

Брат ѝ Рагнар също бе напуснал родния дом, за да потърси късмета си в непознати земи. Един от най-щастливите дни в живота на младото момиче бе денят, когато получи вестта, че брат ѝ я вика да живее при него, в имението му в Източна Англия. Досега в живота ѝ не бе имало много радости. Никога не се бе чувствала щастлива в пренаселената и шумна къща, която бе неин дом, но където никой не се интересуваше от нея.

Рагнар бе споделил с нея цялото си богатство и всички в замъка се отнасяха към нея като към истинска господарка. А когато брат ѝ отсъстваше, тя управляваше имението вместо него. Не след дълго получи и няколко предложения за женитба от хората на брат ѝ, които до един бяха предани нему викинги. Но Рагнар имаше по-амбициозни планове за бъдещето ѝ. Искаше да я омъжи за някой богат лорд, с много слуги, крепостни и бойци. Вече се бяха установили в новия си дом и бе дошло времето да затвърдят положението си чрез изгодни брачни съюзи. Затова Рагнар бе заминал да търси подходяща съпруга за себе си и подходящ съпруг за нея.

Красивата девойка се вълнуваше и очакваше с нетърпение завръщането му. Той ѝ бе обещал, че ще намери мъж, който ще ѝ хареса и ще се отнася добре с нея. Не се съмняваше в думите му, тъй като Рагнар много я обичаше и искаше да бъде щастлива. Безпокоеше я само мисълта, че, като се омъжи, ще трябва да напусне имението на брат си. Той бе сторил толкова много за нея, обграждаше я с нежни грижи и внимание, и тя се чувстваше напълно щастлива в дома му. Естественото за всяка жена желание да има деца се задоволяваше с грижите ѝ за Турстон, сина на Рагнар.

Всъщност девойката желаше да се омъжи, копнееше да бъде обичана и се молеше мъжът, който брат ѝ щеше да избере за неин съпруг, да се окаже мъжът на нейните мечти.

Но бе толкова доволна от сегашния си начин на живот, че всяка мисъл за промяна я плашеше. Страхуваше се, че никога вече няма да бъде толкова щастлива. Предполагаше, че повечето жени, които трябваше да се омъжат за непознат, изпитваха същия страх. Знаеше, че животът, който толкова ѝ харесваше, щеше безвъзвратно да се промени.

Той щеше да се промени и ако само Рагнар се оженеше за втори път. Това бе неизбежно. И въпреки че бе убедена, че можеше да прекара остатъка от живота си в дома на брат си, навярно отново щеше да се почувства ненужна и нежелана.

Затова не протестира, когато Рагнар за първи път заговори за женитба, нито пък помоли да изчакат още година-две. Рагнар мислеше, че да се омъжи, е нейното съкровено желание, и тя го остави с тази илюзия. Но всъщност не беше щастлива. Просто ѝ се искаше нищо да не се променя и всичко да си остане както досега. Но Ерика не

предполагаше, че животът ѝ щеше да се промени изцяло, и то много по-скоро, отколкото бе очаквала.

ГЛАВА ПЕТА

Волската каруца се влачеше едва-едва по обраслия с трева път между дърветата. Поводите държеше стара жена с възлести ръце и чорлави сиви коси. До каруцата накуцваше младо момиче. Единият ѝ крак по рождение бе по-къс от другия. Злокобният мирис на трупове те ги бе застигнал много преди да открият телата на избитите пратеници. Старата Велда добре познаваше този мирис. Младото момиче, племенницата ѝ Блайт, ненавиждаше тази миризма, но се бе научила да я понася.

Когато най-после съзря телата на убитите, Велда отби каруцата от пътя и бързо скочи на земята. За възрастта си бе доста пъргавя. Само след секунди тършуваше из джобовете на мъртвите, без да пропуска нито един от трупове те.

Не след дълго Блайт я чу как възкликна недоволно:

— Тфу! Скитниците пак са ни изпреварили!

Трябваше да каже „другите скитници“, тъй като тя изхранваше себе си и племенницата си с остатъците храна и вещи, останали от живите или мъртвите. Войниците вече години наред опустошаваха страната. Това бяха богати години за дрипльовците като нея. Тя упорито вървеше по следите на датчаните. Оправдаваше се, че уж търси изгубения си син и никой не ѝ обръщаше внимание, когато претърсваше падналите из бойните полета.

Ала този път наистина я бяха изпреварили. Други, по-пъргави скитници, вече бяха пребъркали джобовете и кесиите на тези мъртъвци. Бяха задигнали ботушите, кожените им наметки, мечове те, секирите и кинжалите. Бяха оставали само ризите на двама от убитите. Около тях се носеше миризма на кръв и смърт. Двама от мъжете бяха напълно съблечени от мародерите. Изчезнали бяха дори долните им дрехи. Сигурно са били хубави и скъпи. Навярно мъжете са били лордове.

Блайт стоеше зад нея и бе извърнала поглед от кървавата поляна. Трябваше да изчака леля си. Велда не беше на себе си от яд, че нищо

не бе останало за оплячкосване и в гнева си задържа с всички сили ризата на единия от все още неразсъблечените мъртъвци. Блайт знаеше, че тя щеше да изпере дрехата, щеше я закърпи и после щеше да я размени на пазара срещу нещо за ядене.

Младото момиче не можеше да се претраши да докосне някой от трупите и затова леля ѝ не настояваше да ѝ помага в тази работа. Блайт ѝ беше благодарна за това. Но в замяна тя беше тази, която продаваше плячката, а ако времената бяха по-трудни, продаваше и себе си. Велда я беше отгледала от бебе и младото момиче бе свикнало с този начин на живот. Но Велда бе остаряла и се надяваше в скоро време да се сдобие с покрив над главата си, вместо да скита с волската каруца и да мръзне нощем в дрипавите завивки под открито небе.

Тази надежда можеше да се сбъдне, тъй като старата скитница бе научила, че наскоро бе починала съпругата на един от нейните братовчеди. Затова сега двете с племенницата ѝ пътуваха към Бедфорд, където живееше овдовелият ѝ братовчед Алдрих. Покойната му съпруга никога не ги бе допускала в дома си, но вече си бе отишла от този свят и Велда се надяваше да омъжи Блайт за Алдрих и двете да се настанят в дома му. Вдовецът бе много по-стар от племенницата ѝ, но не беше грозен, не беше и скъперник, и Блайт бе съгласна да стане негова жена. Надяваше се, че очакванията на старата и хитра Велда ще се сбъднат. Пък и той винаги беше мил с нея, въпреки недъга ѝ. Щеше да бъде толкова хубаво да има свой дом и да не трябва да се безпокои всеки ден дали ще има нещо за ядене.

Погледът ѝ блуждаеше наоколо, докато чакаше леля ѝ да свърши с огледа. Девойката ненавиждаше смъртта, беше се нагледала на трупове, но нещо в тези бе привлякло вниманието ѝ. Отново и отново поглеждаше към един от лежащите на пътя мъже. Накрая не издържа и се приближи.

Той бе един от двамата, които бяха напълно разсъблечени от неизвестните мародери. Велда го бе обърнала по гръб, с проклетия и пшкране, тъй като той бе доста едър. Искеше да провери дали не е останал някой пръстен по ръцете му. Но навярно не бе имал пръстени, защото нито един от пръстите му не липсваше. Това бе най-бързият начин, по който крадците вземаха пръстените на мъртъвците. Не губеха време да ги измъкват от подутите им стави.

Тялото му беше младо и стройно. Блайт не откри рани по него, а само многобройни белези от минали битки. Сигурно е бил храбър воин, участвал в много сражения. Но лицето му бе като на ангел и тя не можеше да откъсне поглед от изящните му черти. Странникът бе толкова красив, че дъхът замря в гърдите ѝ. И за пръв път от толкова години, похабени в скитане сред безчет трупове, очите ѝ се наляха със сълзи.

Той въздействаше така на всички жени и Блайт, която дори не го познаваше, се отпусна на колене и заплака. Ръката ѝ неволно докосна лицето му. За нейно учудване кожата му бе топла и мека. Тя рязко отдръпна ръката си и извика от изненада, когато усети дъха му.

— Лельо Велда, този мъж е още жив!

Велда продължи да сгъва ризата, която бе съблякла от другия мъртвец, погледна към нея и разсеяно промърмори:

— И какво от това? Навярно скоро ще умре.

— Но той няма рани по тялото си!

Старата жена се приближи и погледна към мъжа. Вече го бе преобръщала и не бе видяла рани по красивата му снага. Повдигна главата му и напипа една подутина на тила му. После пусна главата му на твърдата земя, без да се притеснява, че може да му причини силна болка. Мъжът дори не изохка.

— Ударен е бил по главата — равнодушно рече тя. — Едва ли ще се свести.

— Но ако все пак оживее?

— Е, може и да оживее, ако някой се грижи ден и нощ за него, но едва ли ще се намери такъв. Хайде да тръгваме, аз свърших...

— Аз мога да се грижа за него.

Велда я изгледа ядосано.

— Как смяташ да се грижиш за него? Нямаме какво да ядем утре и не можем да останем тук. Пък и нямаме време за губене. Той е по-скоро мъртъв, отколкото жив.

Блайт отново погледна към мъжа и повтори упорито:

— Ако има и най-малката надежда да оживее, аз ще се опитам да го спася.

— Вече ти казах, че не можем да останем тук. Трябва да стигнем до следващото село и да потърсим храна.

— Тогава ще го вземем с нас.

Велда безпомощно разпери ръце.

— Да не си си изгубила ума, момиче? Защо трябва да правим това?

— За да го спасим.

— Но ние дори не го познаваме.

Внезапно Блайт се досети как може да накара леля си да се съгласи.

— Ако оживее, той ще ни възнагради богато за това, че сме спасили живота му. Той е лорд. Иначе защо ще му задигат дрехите? Няма ли да е по-добре да имаме някоя монета в кесията, когато се появим пред очите на Алдрих?

Велда намръщено се замисли, но все още се колебаеше.

— Никак не е лесно да се грижиш за един полумъртъв. Та той дори няма да може да преглътне овесената каша. Може да се съвземе, но може и да издъхне в ръцете ни.

— Може да изкараме двеста златни монети...

— Тогава ми помогни да го качим в каруцата. Но те предупреждавам, момиче, че ако не се свести, преди да стигнем в Бедфорд, ще го изхвърля на пътя. Не можем да заведем този непознат при Алдрих — няма дори да ни позволи да прекрачим прага му. Братовчед ми не иска да привлича вниманието на благородниците, дори и те да са милостиви. Нищо добро няма да излезе от тази работа. Затова трябва да ми обещаеш, че ще правиш каквото ти кажа или този полумъртъв хубавец ще остане да лежи тук. Не искам да ми възразяваш, ако се наложи да се отървем от него.

Блайт веднага кимна в знак на съгласие. Тайно се надяваше да го изцери за две седмици, а точно толкова време щяха да се клатушкат с тази каруца до Бедфорд. Едрият мъж не можа да се побере в каруцата. Краката му стърчаха навън и при всеки тласък се удряха в земята, но нищо не успя да наруши дълбокия сън на непознатия.

Дните отминаваха. Велда не спираше да мърмори, макар че научи Блайт как да налива вода в гърлото му, без да го задави. Успяваше да го накара да преглътне малко вода и храна. Надяваше се, понеже мъжът беше едър и мускулест, че може би щеше бързо да се възстанови.

Младото момиче се грижеше всеотдайно за него и винаги се стараеше да има месо в бульона. Вярваше, че ще живее, макар че младият мъж не помръдваше и нито веднъж не отвори очи.

Блайт правеше всичко, което беше по силите ѝ; но нито тя, нито Велда знаеха как да го лекуват. Вече приближаваха Бедфорд, но състоянието на мъжа не се променяше. Блайт измоли от леля си да починат два дни преди да продължат, но не можеше да се надява на повече. На карта се поставяше бъдещето ѝ, възможността да заживее по-охолно. Велда не преставаеше да ѝ натяква, че не могат да рискуват всичко заради един непознат.

Никога през живота си младото момиче не бе изпитвало такава мъка, както сега, когато трябваше да изостави този красив мъж. Но поне успя да се пребори със скъперничеството на леля си и го облече с най-хубавите дрехи, задигнати от мъртъвците в крайпътните канавки. Сърцето не ѝ позволяваше да го захвърли гол сред безлюдното поле. Това беше последното, което можеше да стори за него. Гледаше го и плачеше, но беше безпомощна. За последен път се опита да го накара да дойде в съзнание. Удари му няколко плесника, изкрещя му, че трябва най-после да се събуди, но той не помръдваше. Обзе я гняв. Бе положила толкова усилия да го спаси, но не бе успяла. Трябваше да се подчини на леля си.

Накрая Велда го свали от каруцата, като не спираше да мърмори, че Алдрих няма да хареса Блайт като види подутите ѝ от плач очи. Но девойката не мислеше за бъдещия си жених. Навярно никога повече нямаше да срещне този непознат, но знаеше, че ще го помни до края на живота си.

ГЛАВА ШЕСТА

Селиг се свести от дъжда. Капките се събираха по листата на храстите над главата му и се стичаха върху челото му. Но болката в тила бе толкова пронизваща, че той отново загуби съзнание.

Когато се събуди отново, слънцето щедро огряваше всичко наоколо и той притвори очи, заслепен от блясъка на деня. Но дори и през спуснатите си клепачи успя да зърне, че лежи под някакви храсти. Отново усети силна болка, но този път бог не бе така милостив и той не изпадна в блажено забвение. Страхуваше се да помръдне и лежеше на тревата сред храсталака като се опитваше да успокои биенето на сърцето си и стискаше зъби, за да не вие от болка.

Най-после събра сили и се опита да напипа мястото, откъдето пулсираше болката, но пръстите му се разтрепериха и ръката му безпомощно се отпусна на тревата. „Много съм зле“ — помисли си той. Навярно бе загубил много кръв и се уплаши да не е смъртно ранен. Може би скоро щеше да издъхне и никога нямаше да разбере причината за смъртта си.

Изчака малко, преди да се опита повторно да открие раната, и този път успя. Отначало му се струваше, че болката го залива отвсякъде. Опипа лицето си и усети наболата брада. Това можеше да означава, че не бе лежал много дълго в безсъзнание, може би не повече от две-три денонощия. Нямаше откъде да научи, че една грижовна женска ръка го бе обръснала на десетия ден след раняването му.

Най-после Селиг откри подутината на тила си и изпъшка, когато докосна чувствителното място. Но тя вече бе почти спаднала и той си помисли, че може би все пак не е ранен сериозно. Никъде по тялото си не откри кървящи рани. Защо тогава крайниците му бяха толкова безпомощни?

Реши, че навярно има друга рана, която още не е открил, и се зае грижливо да проверява навсякъде. Разтърси ръцете и краката си, за да се увери, че няма да се появи нова болка. Не откри нищо, освен че чувстваше крайниците си отпаднали и вцепенени. Усещаше и

болезнена празнота в стомаха си, което съвсем не бе изненадващо, ако бе гладувал ден-два и някакво странно дразнене по ходилата, като че ли са били бити с пръчки. Но младият мъж бързо забрави за това, тъй като много повече го разтревожиха необичайната отпадналост и нестихващата болка в главата.

Запита се как ли ще успее да се завърне в Уиндхърст. Сигурно трябваше да върви пеш цял ден, а навярно дори два дни. Внезапно се изплаши, че може би никога нямаше да може да се надигне от земята. Остана да лежи още цял час. Не смееше дори да опита да се изправи. Най-после се подпря на единия си лакът и се повдигна сред тревата. Ненапразно се бе страхувал да се изправи, защото веднага му се зави свят и пред очите му затанцуваха светлинки. По-лошото бе, че веднага му се повдигна, въпреки празния стомах. Наведе се настрани, за да повърне, но нищо не излезе от устата му. Ала гаденето не спираше. Нещо във вътрешностите му се надигаше отново и отново, като всеки път тялото му се разтърсваше и като че ли нагорещени шипове пронизваха черепа му отвътре. Болката стана непоносима.

Когато се събуди за трети път, отново бе слънчев ден, но не бе сигурен дали не е изминало цяло денонощие. Болката в тила отново запулсира и му се струваше, че е по-мъчителна отпреди. Дълги минути не смееше да помръдне, защото помнеше неуспешния опит да се изправи на крака. Стомахът му пак се разкъсваше от спазми. Пък и тази необяснима отпадналост, която упорито владееше цялото му тяло. Това го накара отново да се опита да стане. Трябваше непременно да намери храна, бог Один щеше да му помогне, струваше му се, че още ден и ще умре от глад. О, трябваше да се добере до някоя мека постеля и искаше сестра му да се суети загрижено около него, макар да нямаше и най-бегла представа къде се намираще. Селиг силно стисна зъби, твърдо решен да се изправи на крака и да потегли към дома. Успя, макар и съвсем бавно, да се надигне и всичко наоколо отново се завъртя пред очите му.

Събра сетни сили, сподави надигащото се гадене в стомаха и се опита да се огледа. Цялата околност му изглеждаше замъглена. Образите трептяха пред погледа му и ту се проясняваха, ту отново се размазваха.

Отпусна се безпомощно на тревата. Едва сега забеляза, че не е облечен в своето облекло. Изцапаните дрехи го стягаха в плещите, а

наметалото, прекалено широко и късо за ръста му, навярно бе скроено за някой тантурест дебелак. Обувките му бяха изпокъсани. Може би се е опитвал да ходи из гората, реши той, макар и да не помнеше нищо.

Младият викинг си припомни как някога бе кръстосвал южното крайбрежие на Уесекс, когато търсеше сестра си, преоблечен като келтски рибар от Девън. И изведнъж изпадна в някакво трескаво състояние. Привиждаха му се сцени от онези дни и за миг се изплаши, че отново се е завърнал в миналото и че всичко, което се бе случило след това, е било само някакъв сън. Ала внезапно се досети, че ако са се върнали миналите дни, не можеше да сънува лицето на Ройс. Та нали тогава още не подозираше за съществуването на бъдещия си зет. Не можеше да го сбърка с някой друг, пък и болката в главата бе прекалено реална и нямаше никаква връзка с миналото.

Но и сега дрехите му бяха така изпокъсани, както по време на онова странстване по крайбрежието. Никога вече не би облякъл такива дрехи. Припомни си, че язدهа по някакъв път, цяла група въоръжени мъже, когато изневиделица ги нападнаха непознати грабители. Защо тогава не виждаше наоколо никого от другарите си? Между листата се очертаваше малка пътека, но край нея нямаше мъртви тела. Нима спътниците му са били отвлечени, а той е успял да се спаси като е пропъзлял под храстите? Тогава откъде са се взели тези непознати дрехи?

Унесен в мисли, младият мъж не усещаше как часовете се нижеха и денят вече преваляше. Внезапно забеляза, че слънцето клони към залез. Трябваше да се опита да намери подслон, преди да се смрачило, а това означаваше, че на всяка цена трябваше да се изправи и да се опита да ходи.

Но това се оказа тежка задача. На няколко пъти задигна и се опря на ръце, докато премине главозамайването. Краката му се огъваха и се чувстваше много изнемощял, ала вродената му упоритост и решителност се пробудиха. Успя да стане и задъхан започна с много усилия да си проправя път между храстите и клоните на дърветата като се хващаше за стволите им, олюляваше се, десетина пъти се строполяваше на земята, но ставаше отново.

Най-после измъченият воин стигна до някакъв непознат път, но благоразумно остана прикрит в крайпътните храсталаци. Не можеше да си позволи да рискува — нямаше никакво оръжие и беше почти на

края на силите си. Цялото му оръжие беше изчезнало — внушителната му бойна секира, фризийският меч, кинжалът с инкрустирана дръжка, който винаги носеше на колана си, както и самият колан. Нямаше го и талисмана му с гравирания върху него чук на бог Тор. Само ако някога му паднат тези крадци...

Усети мирис на храна още преди да види колибата. Значи все пак късметът все още не му бе изневерил напълно. Посрещна го една добра жена. Беше ѝ достатъчен само един поглед и веднага го покани на масата. Извади два самуна прясно опечен хляб, масло и всичко, каквото можеше да се намери за ядене. След това забърза към огнището да му опече една от яребиците, които мъжът ѝ бе уловил сутринта.

Миловидната хазайка се стараеше да му угоди във всичко, както впрочем и всички жени, които бе срещал досега. За съжаление тя не разбираше нито една негова дума. Може би говореше езика на саксите, но с някакъв трудноразбираем диалект. Той опита всички езици, които бе научил през бурния си живот, но тя не го разбра. Това не му попречи да се нахрани до насита.

Селиг се изкушаваше от мисълта да прекара нощта при тази добродушна и гостоприемна селянка. Част от силата му се бе възвърнала, но болката в тила не затихваше. Сега непременно трябваше да намери лечител. Съмняваше се, че тази щедра, ала неука селянка ще му помогне да се излекува, дори и да успееше да ѝ обясни от какво страда. Младият мъж се страхуваше, че е прекарал някаква треска, защото умът му ту се замъгляваше, ту се проясняваше. В даден миг ясно съзнаваше кой е, но в следващия забравяше дори името си. Трябваше непременно да намери някой, който да го разбере и да съобщи на сестра му за злополучното състояние, в което бе изпаднал по волята на съдбата. Тя щеше да дойде и щеше да го отведе вкъщи. Явно беше, че той нямаше сили сам да се добере до Уиндхърст.

Благодари на жената, сбогува се с нея и бавно тръгна на юг. Слънцето залязваше и това го ориентираше за посоката. Щедрата селянка му бе напълнила цяла торба с храна, която щеше да му стигне за ден-два. Всъщност силите му едва стигаха да върви и дори торбата бе прекалено тежка за него. Необяснимата слабост все още го измъчваше, главата го болеше силно и той дори не можеше да мисли за всичко, което бе преживял през последните дни.

Часовете се нижеха, слънцето залезе, небето бавно потъмня и силите му вече почти го напускаха. Но щастието отново му се усмихна. Все още бе достатъчно светло и Селиг видя смътните очертания на внушителен замък, заобиколен с дървена стена. Не си спомняше да е минавал оттук на път за Източна Англия, но имението изглеждаше достатъчно голямо и навярно щеше да се намери някой, който да говори келтски.

Младият викинг се отправи към вратите на замъка. Надяваше се, че зад стените му ще намери меко легло и някоя отзивчива жена, която да се погрижи за него. Но не успя да достигне до вратите. Отново му се зави свят и той се строполи безпомощно до стената.

Стори му се, че чува гласове, но те бяха твърде слаби и не можеше да различи думите. Не му стигаха сили дори да извика, но не бе необходимо. Към вратите на замъка се приближаваха четирима конници, облечени като стражи. Двама от тях го видяха и се отправиха към него. Селиг въздъхна с облекчение, но радостта му щеше да се окаже преждевременна. Не можеше да предположи, че това място щеше да се превърне в истински ад за него.

ГЛАВА СЕДМА

Ерика дори не забеляза стражата, която се връщаше от обиколката. Заради онзи проклет крадец отново бе закъсняла за вечерята, както често се случваше през последните дни. Днес следобед престъпникът отново се бе проявил, но този път бе задигнал няколко от скъпоценностите ѝ, а не някоя дреболия от кухненските килери. Мислите ѝ бяха заети с тези непрекъснати кражби и тя бе ядосана, че още не бяха успели да заловят злосторника, макар че го търсеха вече седмици наред.

Младата господарка се бе запътила към масивната маса и тъкмо протегна ръце да прегърне племенника си, когато до нея се изправи един воин от стражата и ѝ съобщи, че Уилнот е заловил някакъв съгледвач и моли за позволенията ѝ да го обеси в задния двор. Това бе типично за началника на стражата — да иска нейната присъда преди дори да е узнала какво точно е престъплението.

— Доведете пленника тук веднага, след като залата се изпразни — рязко заповяда тя.

Пазачът се подвоуми, преди да ѝ възрази.

— Ще проявите голяма милост към нас, милейди, ако вие излезете на двора. Шестима от нас едва го довлякоха до ямата. Той отказва да върви.

— Защо?

— Не ни отговори, по-точно той ломоти на някакъв език, от който не можем разбра ни думица.

Тя се усмихна подигравателно.

— Е, ако наистина е съгледвач, би трябвало да разбира езика ни, иначе няма да узнае нищо. Защо Уилнот го мисли за съгледвач?

— Не ми каза.

Ерика въздъхна.

— Добре, ще дойда след вечерята. Нали тази работа може да почака дотогава?

Той се изчерви, кимна и се отдалечи. По време на вечерята тя се замисли върху думите на пазача. Шестима яки мъже да не могат да го завлекат до ямата? Звучеше безсмислено, освен ако пленникът е едър колкото Тургайз, а тя не бе виждала такъв мъж.

Любопитството ѝ се засилваше и Ерика стана от масата, преди да се е нахранила. Нейната сянка Тургайз я последва, макар да хвърли изпълнен със съжаление поглед към масата.

Ямата, където държаха пленниците, всъщност представляваше една по-дълбока дупка, оградена с навес от яки греди. По стените имаше окачени халки за веригите.

Досега Ерика бе ходила само веднъж до тази яма. Предпочиташе да се среща с пленниците в голямата зала на замъка. Ненавиждаше това отвратително и зловонно място, а халките и веригите по стените ѝ вдъхваха страх.

За щастие пленниците набързо получаваха присъдите и не оставаха повече от ден-два в тази непоносима дупка. Ако провиненията им не бяха големи, Ерика предпочиташе да ги задържи за една година като роби, докато Уилнот предпочиташе да ги пребива до смърт.

Но съвсем друго бе да заловят съгледвач на враговете, които и да бяха те. Понякога от съгледвачите зависеше дали ще има нова война. Бесилката щеше да бъде милостиво избавление за съгледвач, заловен по време на война. За щастие сега не воюваха и подобно престъпление можеше да не бъде наказано толкова сурово. Брат ѝ едва ли щеше да прояви милосърдие, но сега него го нямаше и тя трябваше да реши присъдата.

Когато влезе под навеса, Уилнот все още беше там. Голямата факла едва осветяваше наоколо, но от дима се насълзиха очите ѝ. Махна с ръка да оставят вратата отворена, за да може да диша. Наистина тук бе царството на Уилнот, но защо никога не почистваше?

Тургайз незабележимо се отдръпна в полумрака до стената. Пленникът бе прикован към стената в отдалечения ъгъл. В първия миг младата господарка не можа да види лицето му, тъй като набитата фигура на Уилнот го скриваше от погледа ѝ. Тя пристъпи напред и Уилнот сграбчи косите на мъжа, повдигна главата му, след това я пусна и отстъпи настрана. Главата на изпадналия в безсъзнание пленник клюмна на гърдите му.

Ерика настръхна от гняв, но само изгледа мълчаливо предводителя на стражата и повдигна въпросително вежди. Уилнот притеснено запристъпя от крак на крак.

— Само се преструва, милейди — глухо промърмори той.

Ерика се опитваше да ги научи да говорят с нея на датски, но хората ѝ трудно проумяваха непонятния за тях език. Знаеше, че щом се отдалечи, те веднага започват да говорят на грубия англосаксонски диалект. А самият Уилнот не се стесняваше да говори на майчиния си език дори и в нейно присъствие. Но тя винаги му отговаряше само на датски, макар че вече доста добре разбираше местния говор. Така го принуждаваше да говори на езика на датчаните или да замлъкне.

Всеки мъж се опитваше да се наложи над околните, особено ако са жени. Младата господарка предполагаше, че коравосърдечният главен надзирател на замъка я дебне вече месеци тя да сгреси и най-после да му отговори на англосаксонски. Щеше да го приеме като победа над прекалено самоуверената и горда девойка. Но за нейно дълбоко удовлетворение до този ден тя не бе сбъркала нито веднъж.

— Преструва се, че не разбира езика ни — продължи Уилнот — и се опитва да изглежда немощтен. А трябва да му хвърлите само един поглед, за да се убедите колко е силен.

Ерика погледна пленника и се увери, че Уилнот не бе излъгал. Тялото на непознатия бе мускулесто, гръдният му кош бе широк, а ръцете, вдигнати над главата му, изглеждаха здрави и силни. Едва когато Уилнот се отдръпна, Ерика забеляза, че нозете му не висяха, а бяха стъпили на пода и коленете му наистина се огъваха. Ако не беше привързан с веригите, пленникът щеше да се строполи върху предводителя на стражата.

„Защо ли е трябвало да повикат стражници, за да го хванат?“ — запита се младата господарка. Наистина толкова висок и мускулест мъж, който стърчеше с цяла глава над воините на брат ѝ, би трябвало да е доста тежък. Но той наистина изглеждаше напълно изтощен, ако не се преструваше твърде умело. Какво ли не се случваше на този свят. Или пък Уилнот вече го бе подложил на мъчения? Наистина, този главорез изпитваше наслада от страданията на другите, но едва ли би се осмелил да постъпи така жестоко без нейна заповед.

Пленникът бе облечен като крепостен селянин, но това можеше да е маскировка. Дългата му гарвановочерна коса отдалеч издаваше

келтския му произход.

— Може би този мъж наистина е много изтощен. Навярно е келт и не разбира нито дума от нашия език. Ако е съгледвач, би трябвало да знае поне моя език. Искаш ли да опитаме? — тя говореше на датски за голямо неудоволствие на Уилнот.

Той почервения от гняв, но не посмя да се опълчи срещу волята на господарката си.

Внезапно се разнесе непознат глас:

— Вие говорите датски?

Пленникът се бе свестил и бе събрал сили, за да говори. Ерика едва сега погледна лицето му и не можа да отмести поглед, докато най-после се усети и руменина покри страните ѝ. Но объркването ѝ бе обяснимо. Погледна го още по-настойчиво и се увери, че очите ѝ не я бяха излъгали. Този странник бе толкова красив, че трудно можеше да се опише. Красавец, истински красавец, само това успя да си каже девойката, макар и тези думи да ѝ се струваха твърде недостатъчни.

О, за такъв мъж не можеше да има тайни — жените биха споделяли всичко с него. Но обикновено нежният пол не знаеше нищо за военните тайни... Ерика изпита ужас при мисълта, че е готова да се откаже от всичко заради този красив, невероятно красив, неописуемо красив мъж. Срещу това оръжие на непознатия пленник никаква стража не би могла да я защити.

Най-после се съвзе и отвърна:

— И какъв език да говоря, след като съм датчанка? Но вие говорите много добре датски, ако наистина сте келт. Сигурно сте изучили нашия език само за да можете да узнаете тайните ни.

Пленникът, като че ли не беше чул отговора ѝ, защото следващия му въпрос нямаше нищо общо с първия.

— Какво правите в Уесекс, щом сте от Дания?

— А, сега вече ми е ясно на кого служите.

— Отговорете ми, млада девойко.

В първия миг Ерика се вцепени от дързостта му, но успя да се овладее и не даде воля на гнева си, а само подхвърли:

— Сигурно сте привикнали да ви се подчиняват, но тук ние задаваме въпросите. Аз съм лейди Ерика, сестра на Рагнар Харалдсон, който е собственик на Гронууд и околните земи. В негово отсъствие аз

управлявам имението и затова трябва да отговаряте на въпросите ми. Като начало можете да ми кажете името си.

— Говорите много властно, също като сестра ми.

Той леко се усмихна и Ерика отново се изчерви като дори забрави снизходителния му тон. За своя изненада усети някаква топлина в слабините си. Не можеше да си обясни защо ѝ се стори, че думите му прозвучаха меко, като че ли я ласкаеше. От гърдите ѝ се изтръгна неволна въздишка. Държеше се като истинска глупачка, прехласната от мъжката му красота, замряла с наивна усмивка на лицето в очакване на ласкателства от някакъв непознат. Не можеше да позволи да се унижава така, ако все още държеше околните да се вслушват във всяка нейна дума.

— Кажете ми името си — рязко повтори тя.

Пленникът въздъхна и безпомощно се отпусна на стената. „Защо опъва така мъчително ръцете си, пристегнати към халките?“ — запита се тя. — „Трябва само да стъпи по-здраво, за да се изправи, и веригите ще се разхлабят...“

— Аз съм Селиг Благословения, от норвежкия род Хаардрад.

Ерика чу как Тургайз радостно изръмжа зад гърба ѝ. Простодушният гигант лесно можеше да се привърже към всеки, който идваше от родната му Норвегия. Все пак девойката се надяваше, че телохранителят ѝ няма да повярва на тази явна лъжа и се ядоса, че пленникът не бе измислил някакво по-правдоподобно обяснение.

— Външността ви опровергава думите ви — насмешливо възрази тя. — Чувала съм, че корнуолските келти са много високи мъже с черни коси и вие навярно сте един от тях. Защо се опитвате да ме излъжете? Та ние не враждуваме с тях. Те дори са ни помагали срещу саксите.

— Как се озовахте в Уесекс? — отново запита той.

Увъртанията му започнаха да я ядосват, но не по-малко я дразнеше изтощението, което той така убедително разиграваше пред очите ѝ. Чистосърдечната девойка бе готова да повярва, че е от келтите, населяващи Корнуол и щеше да го освободи, но странният пленник не прие подадената ръка.

— Ако случайно не знаете, мога да ви съобщя, че се намирате в Източна Англия, недалеч от Бедфорд.

— Това е невъзможно.

Как се осмелява да я упреква в лъжа? Стисна устни и се обърна към Уилнот:

— Защо мислиш, че е съгледвач?

Изражението на лицето ѝ му подсказваше, че непременно трябва да отговори на датски.

— Когато стражата се връщала към замъка, го намерила да лежи пред стената и се опитал да избяга.

— Не лежах, а бях седнал на тревата и исках да ме забележат, защото повече нямах сили да направя нито крачка — каза Селиг.

— Торбата му беше пълна с храна — бързо добави Уилнот, — която може да е била открадната от кухнята ни. Нищо чудно да се е ударил, когато се е прехвърлял през стената, тъй като вратата беше залостена.

Ерика въпросително повдигна вежди.

— Значи, според теб, това е крадецът?

— Може да е един от крадците — настоя предводителят на стражата. — Или може би е избягал роб.

Младата господарка разбра, че Уилнот иска да го изкара виновен, но няма с какво да потвърди думите си. Ако той наистина е избягал роб, в което тя се съмняваше, щеше да е доволен, че се намира при датчаните, в Източна Англия. Много роби търсеха тук убежище и го намираха, така както и датските роби бягаха в Уесекс. А ако наистина той е крадецът...

— Храната ми даде една добра жена на север оттук — промълви пленникът. — Няма да е трудно да я откриете и да я попитате.

Ерика бе склонна да повярва на думите му, защото не можеше да допусне, че такъв красив мъж можеше да проникне в замъка, без да бъде забелязан. Но ако се окажеше, че е съгледвач, което бе доста вероятно, брат ѝ сурово щеше да се разправи с него. Непрекъснато се водеха войни и много смели мъже щяха да загинат, ако врагът предварително узнаеше плановете им. Рагнар щеше незабавно да го убие, макар че в момента цареше примирие.

Но сега съдбата на пленника зависеше от нея. Не можеше с лека ръка да отхвърли толкова сериозно обвинение. Този мъж се бе прокраднал до стените на замъка, а освен това свободно говореше датски. И двете обстоятелства изглеждаха много подозрителни. Ала дори и да бе подслушвал по време на смяната на стражата, едва ли би

могъл да узнае някакви тайни. В такъв случай, можеше да си позволи да бъде великодушна към него.

— Що се касае до торбата с храна, ще проверим дали говорите истината — обърна се тя към Селиг. — Но как ще обясните присъствието си около замъка?

Пленникът тръсна глава и тя помисли, че не желае да отговори на въпроса ѝ, но той бавно заговори:

— Търсех помощ. Главата ми... Раниха ме, сигурно съм бил ударен с тояга, когато ни нападнаха крадци.

Младата жена изпита състрадание към него и даде знак на Уилнот.

— Провери дали има рана на главата!

Ако наистина бе ранен, това би обяснило много неща — слабостта и неясните отговори, но нямаше да даде отговор на въпроса какво търси в тази част на Англия.

— Не открих никаква рана — заяви Уилнот.

В нея отново се надигна гняв, насочен по-скоро към самата нея, загдето толкова лесно бе повярвала на този непознат мъж. Светлосивите му очи бяха затворени, но тя чу въздишката му.

— Твоят слуга лъже — промълви той. — Тази утрин имах подутина на тила, която не може да изчезне толкова бързо. Можеш сама да провериш, момиче.

Ерика стисна зъби. Ако още един път я наречеше така, щеше да го остави в ръцете на Уилнот. Беше доста нахално и невъзпитано от негова страна да ѝ предлага сама да провери дали е ранен.

— Независимо дали си ранен или не, това не обяснява какво правиш тук, в Източна Англия. Само един келт може да донася най-безопасно на саксите! Никой не би се усъмнил в него.

— Но аз дори не говоря езика им.

— Ти казваш така.

— Но аз идвам от Уесекс.

Селиг се опита да я погледне в очите, но не можа да различи чертите ѝ. Човекът от стражата го бе натиснал силно по раната и това му причиняваше непоносима болка. Усещаше, че на всяка цена трябва да я накара да му повярва. Не разбираше защо бе толкова недоверчива към думите му.

Самият той не можеше да си обясни как се бе озовал толкова далеч на север и кой го бе довел дотук. Вероятно бяха изминали много дни, но той не си спомняше нищо. Отново усети болка в стомаха. Това момиче, макар да не го виждаше много ясно, бе наистина красиво с тази меднозлатиста коса, която ухаеше на канела. Беше по-дребна от сестра му Кристен и доста по-слаба от нея. Гърдите ѝ бяха високи и добре оформени и ако бог Один му помогнеше, двамата щяха добре да се забавляват. Той бе благословен от съдбата, закрилян от северните божества и от бога на християните, беше силен, красив и от благородно потекло. Сам си бе изградил хубав дом, имаше чудесен кораб и всяка жена би била щастлива да бъде с него. Не можеше да повярва, че е изпаднал в такова унижително положение и някаква девойка го обвинява в тежки престъпления. Би трябвало веднага да го освободи, да го обсипе с нежни грижи и да го приласкае до красивите си гърди.

Отново поклати глава, макар че болката не бе утихнала. Чувстваше се безпомощен пред това момиче, което му отправяше тежки обвинения. Тя бе толкова съблазнителна и той я желаше.

Гласът ѝ достигна до него като през мъгла.

— Ако си съгледвач, няма да узнаеш нищо друго, освен че сме добре укрепени и можем достойно да се защитим. Не е лошо вашият крал Алфред да узнае това.

Образът ѝ се раздвои пред очите му.

— Съмнявам се, че крал Алфред се интересува от това — с мъка прошепна Селиг. — Той не се готви да напада.

Ерика не обърна внимание на думите му.

— Брат ми щеше да те е убил досега, но той не е тук, а аз съм по-практична от него. Ако някой благородник може да плати откуп за теб, кажи ми името му и аз ще му изпратя известие.

— Аз мога сам да платя откупа.

— Покажи ми кесията си. Да не мислиш, че съм толкова глупава и веднага ще ти повярвам?

Селиг не искаше да намесва сестра си. Трябваше сам да се разбере с тази девойка с подканващи и сочни устни, и да се опита да я очарова.

Усмихна ѝ се с онази усмивка, която бе покорила толкова женски сърца.

— Искаш ли да чуеш истината, сладко момиче? Наистина съм изпратен от крал Алфред. С мен пътуваха още петима като единият от тях бе епископ, който трябваше да преговаря с вашия крал Гутрум и да му предложи три саксонски девойки, красиви и с богата зестра, за съпруги на трима от вашите благородници, които Гутрум посочи. Но още преди да напуснем Уесекс ни нападнаха разбойници и всички, освен мен, бяха избити, а аз... Аз не мога да си обясня как съм попаднал тук. Последният ми спомен е от нападението на разбойниците, но ето че тази сутрин се събудих далеч на север.

Отговорът му не я задоволи и тя продължаваше да го гледа недоверчиво.

— И мислиш, че ще ти повярвам? Искаш да ме убедиш, че си норвежки викинг? Викинг, който изпълнява поръчката на краля на саксите? В името на бог Один...

— Кълна се в бог Один, че ти казвам истината — прекъсна я Селиг. — Сприятелих се със саксите, защото сестра ми е омъжена за един от тях. Тя бе пленена от тях и отведена като робиня, но баща ми я освободи.

Думите му я смаяха. Всичко, което бе казал досега звучеше невероятно, но последните му приказки бяха съвсем налудничави. Робиня да се омъжи за своя похитител? Да не я мислеше за малоумна?

Не каза нищо относно обясненията му, но бе обзета от силен гняв.

— Ако не посочиш името на някой твой покровител, ще изпратя вест на крал Алфред.

— Едва ли ще го сториш, защото крал Гутрум едва ли ще се зарадва, когато крал Алфред му разкаже как сте се отнесли с един от пратениците му и несправедливо сте го обвинили...

— Несправедливо сме го обвинили? — сухо повтори тя. — След като ти говориш само лъжи? Ако някой може да плати откуп за теб, кажи името му.

Селиг нямаше сили да отговори. Отново му се зави свят. Уплаши се, че треската отново ще го повали. В главата му проблесна мисълта, че тя бе толкова красива и желана.

С последни усилия промълви:

— Ние двамата не сме врагове и никога няма да бъдем. Освободи ме, момиче. Нуждая се от легло, от твоето легло, ако и ти ме искаш.

Ерика не можа да сдържи гнева си. Той си позволяваше да я обижда така безцеремонно и то в присъствието на слугите ѝ!

— Как се осмеляваш! Може би камшикът ще те научи как да разговаряш с една дама. Ако въобще пожелаеш отново да разговарям с теб. Може би трябва да те оставя да изгниеш тук, в тази яма!

Младият мъж не забеляза неясната сянка, която я последва навън. Видя само злобната усмивка на предводителя на стражата, преди болката да спусне черна пелена пред очите му.

ГЛАВА ОСМА

Не бе изминала и двадесет метра, когато, въпреки гнева си, осъзна каква ужасна грешка бе извършила. Ако не я познаваше толкова добре, Тургайз щеше да я последва, но гигантът бе останал до навеса и очакваше господарката му да промени решението си.

Ерика не бе жестока. Ако я беше обидил за нещо друго, тя щеше да прояви снизхождение и дори може би щеше да потърси вината у себе си. Бе сигурна в това. Мъжът сигурно не вярваше, че тя ще остави да го бичуват.

И беше прав. Ужасяваше се от постъпката си. Бе загубила самообладание.

Пленникът я бе накарал да избухне, но тя не трябваше да си позволява да стигне дотам. Никой досега не ѝ бе предлагал така нагло да сподели леглото му, както този келт. Той заслужаваше камшик, наистина го заслужаваше, но тя трябваше да преглътне обидата и да отмени заповедта си. Нямахше да го остави в ръцете на безпощадния Уилнот. Дори и когато някой от слугите трябваше да бъде наказан с камшик, тя възлагаше на друг да изпълни наказанието. Уилнот изпитваше удоволствие да причинява болка на хората.

Ерика се обърна, за да помоли Тургайз да се заеме с това, тъй като не искаше да се среща отново с келта. Селиг я смущаваше и тя губеше самообладание, а не биваше да допуска това. Внезапно от залата долетя остър вик.

— Милейди, бързо елате насам! Турстон се спъна и падна. Ох, дано не си е счупил ръката.

Веднага забрави за всичко останало. Грижеше се за племенника си още от двегодишната му възраст и го чувстваше като собствено дете. Втурна се към вратата, сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите и лицето ѝ пребледня, когато чу писъците на детето в спалнята.

Бяха поставили Турстон в леглото. Момченцето се мяташе като уловен звяр. Двама от слугите се опитваха да го успокоят. Лечителката, която живееше в замъка, бе застанала до леглото и се опитваше да

облекчи болката му. Но Турстон, който досега не знаеше какво е истинска болка, не спираше да крещи, присвил странно подгънатата си ръка. На Ерика ѝ се прииска от все сърце да поеме цялата болка върху себе си. Но нищо не можеше да стори, освен да се опита да му вдъхне кураж и ласкаво заговори:

— Замълчи, момчето ми — тя нежно притисна главата му до гърдите си. Детето много приличаше на баща си, нейният брат. — Сега ще боли, но само след няколко дни ще забравиш за болката и дори ще разказваш на приятелите си колко храбро си се държал.

— О, но аз не съм храбър! — изплака Турстон.

— Сега обаче трябва да изтърпиш Елфина да ти намести ръчичката, за да може да оздравее напълно — Ерика се обърна към лечителката. — Нали ще направиш точно това? — но нещо в тона ѝ и в израза на лицето ѝ накараха старата жена да се осмели да оспори думите на господарката си.

— Ще му сложа шина... — започна Елфина.

— Първо трябва да му изправиш ръката — сопна се Ерика. — Това е дясната му ръка, трябва да бъде права и силна, нали един ден като порасне, ще трябва да държи меч с нея? Трябва да може да си служи свободно с десницата.

Лечителката уплашено поклати глава.

— Но аз никога не съм правила това. Нямам толкова сила...

— Тургайз!

Ерика въобще не се огледа, за да се увери, че гигантът е наблизо. Той винаги беше до нея. Тургайз веднага застана от другата страна на леглото и безмълвно хвана китката на момчето.

— Дръж го — това бяха единствените думи, които каза на господарката си.

Тя нежно прегърна детето и прошепна в ухото му:

— Сега може малко да боли, скъпи мой, но после ще ти стане по-добре. Ще ти поолекне, ако извикаш.

Турстон пронизително изпищя и припадна в ръцете ѝ. Тя внимателно го отпусна в леглото, избърса сълзите му, като забрави да изтрие своите, радостна, че детето поне за малко няма да чувства болка. Срецна погледа на Тургайз и когато се готвеше да му благодари, една внезапна мисъл прободде съзнанието ѝ. Бе забравила за пленника!

— Върви! — извика тя и се помоли да не е станало твърде късно. — Иди при Уилнот и му заповядай да не измъчва онзи келт. Може би ти ще успееш да научиш истината от него и ще можем да се избавим от този пришълец.

Тургайз само това чакаше и се втурна към ямата под навеса. Мощните му крачки раздрусаха пода. Дори от гредите се посипа прах. Слугите го зяпнаха с удивление — никога не го бяха виждали да тича така. Гигантът се опасяваше да не е закъснял и да се е случило непоправимото.

Уилнот не го забеляза, толкова бе увлечен в работата си. Тургайз влезе тъкмо навреме, хвърли се напред и улови издигната ръка на предводителя на стражата, миг преди да спусне смъртоносния кинжал. После го хвана и го запрати до стената.

— Господарката не ти бе наредила да го убиеш — изръмжа гневно Тургайз.

Уилнот отлично разбираше, че неминуема смърт заплашва всеки, който би се опитал да изправи срещу разбеснелия се гигант.

— Но аз тъкмо започвах — опита се да протестира той.

Тургайз си представи какво би станало, ако Уилнот бе оставен няколко часа да довърши пъкленото си дело, после за няколко секунди го пренебрегна, за да провери състоянието на пленника и се успокои, че той все още е жив.

Селиг бе обърнат с лице към стената. Ризата бе смъкната от гърба му и по него се виждаха двадесетина пресни рани от камшика на Уилнот. Повечето от тях кървяха. Но поне Уилнот не бе пристъпил заповедта на Ерика — бой с камшик — но, разбира се, бе избрал най-късия камшик, от няколко жили, който най-слабо раздираше кожата на жертвите, за да бъде агонията им по-бавна. Раните все пак не изглеждаха прекалено дълбоки, за да оставят трайни следи по гърба на викинга, но болката трябва да е била непоносима.

Явно беше, че мъжът бе в безсъзнание, но това, разбира се, не бе спряло Уилнот. Не би трябвало обаче да изпадне в безсъзнание само от няколко удара. Тургайз не можеше да повярва, че толкова едър и силен мъж не може да издържа на болка.

Нещо не беше наред. Тази мисъл го бе осенила още по време на разговора между господарката му и пленения пришълец — говореше бавно, като че ли бе пьян и провлачваше думите, а после изведнъж

започваше да говори ясно и разбрано. Би трябвало да е луд, за да предизвиква Ерика, когато знаеше, че съдбата му зависеше от нея. Освен ако този странен чужденец нарочно желаше да умре.

Ако Тургайз бе повярвал, че онези дръзки обиди, които Селиг бе изрекъл в очите на господарката, са преднамерени, то би се разправил собственоръчно с чужденеца. Но той не вярваше в това. По-скоро думите се бяха изплъзнали неволно от устата на пленника или бяха естествена реакция към една предизвикателно красива млада жена. Във всеки случай мъжът не бе поискал извинение, дори с нищо не бе показал, че схваща обидния смисъл на думите си.

Освен това, Тургайз не можеше да си обясни защо този мускулест пленник поне не се бе опитал да изтръгне клиновете, които придържаха халките на веригите към грубата стена. Ако бе успял щеше да се спаси от безжалостните удари на Уилнот. Този чужденец, който се нарече Селиг Благословения, лесно би могъл да избяга. Но той висеше на веригите безпомощен, прикован към мръсните окървавени стени, главата му се люшкеше в несвяст, кръв капеше от парещите рани на гърба му и от устните му се отронваше едва доловимо стенание.

Тургайз изгледа с подозрение Уилнот. Предводителят на стражата не бе помръднал от ъгъла, където го бе запратила мощната ръка на исполинския норвежец.

— Той беше ли в съзнание, когато започна да го биеш?

— Не съм обърнал внимание — войнствено отвърна Уилнот, ядосан от намесата на норвежеца.

Тургайз изръмжа. Ако лейди Ерика бе с него, щеше да го разтълкува като: „Лъжеш!“. И наистина гигантът се съмняваше, че пленникът бе усетил плющенето на камшика по голия си гръб. Подозираше също, че Уилнот не се е погрижил пленникът да бъде в съзнание, понеже много добре знаеше, че младата господарка може да отмени наказанието във всеки момент и е бързал да се възползва от удобния случай. Обикновено Уилнот караше жертвите си да изпият докрай горчивата чаша на страданието, но сега обстоятелствата го бяха принудили да се задоволи с болките, които чужденецът щеше да изпита, когато се свести.

Тургайз дръпна клина от стената и се увери, че не бе никак трудно за такъв едър мъж като Селиг да го измъкне. Клинът остана в

ръката му и гигантът едва успя да подхване пленника, преди той да падне безпомощно в прахта. Бе изненадан от тежестта на мускулестото му тяло.

Тургайз внимателно го постави на пода по корем, като нагласи главата му върху сгънатата му ръка. Докато го наместваше, усети трескавата топлина, която се излъчваше от тялото на Селиг. Забеляза и подутината на тила му.

Гневно блесналите очи на норвежкия викинг сякаш приковаха Уилнот. Обвинението недвусмислено се четеше в изпепеляващия му поглед и предводителят на стражата уплашено заотстъпва към вратата.

— Ти си излъгал господарката ни — избоботи Тургайз. — Той наистина е бил ранен в главата.

Уилнот отново излъга, без да се усети, че червенината по лицето му го издаваше:

— Не съм напипал цицината на главата му.

— Знаеш ли какво ще напипаш, ако...

Тургайз се спря тъкмо навреме. От малък трябваше да се научи да овладява гнева си. Вродената му страховита сила изискваше да може да се обуздава. Веднъж, преди години, бе избухнал и така бе ударил един от братята си, че едва не го бе убил. Оттогава този урок му бе като обица на ухото.

Ето защо сега се задоволи само да изръмжи:

— Ако още веднъж го доближиш, ще се простиш с живота си.

Не беше нужно да говори повече. Той не обичаше да хаби думите напразно. Всъщност сега бе говорил много повече, отколкото през целия месец. Не знаеше какво да прави. Не разбираше много от рани и церове. А лейди Ерика все още се суетеше горе в спалнята около леглото на малкия Турстон. Младата господарка може би щеше да успее да изправи този непознат на крака, но точно сега не можеше да изостави племенника си, пък и Тургайз не се решаваше да я безпокои на своя глава. Така че в момента не можеше да реши какво да прави с безпомощния пленник.

Помисли си дали не трябва да го премести някъде другаде, да не го оставя да лежи на мръсния под, но после си каза, че мъжът бе в безсъзнание и едва ли би забелязал промяната в обстановката, затова само повика единия от пазачите.

— Намери някой от слугите. Кажи му да донесе един сламеник, завивки, свещи и вода. Ах, да, донесете и нещо за ядене. Не пестете храната. Донесете всичко и после изпрати някой слуга да чака пред спалнята на младия господар. Когато лечителката излезе от стаята на Турстон, веднага да я доведе тук, при мен.

Пазачът познаваше много добре навиците на Тургайз, от месеци се хранеха заедно с останалата прислуга и сега бе слисан от необичайната му словоохотливост.

— Лейди Ерика не бива да знае за това, особено за лечителката.

От ямата се дочу тихо стенание и Тургайз тихо прошепна:

— Бог Тор да му е на помощ.

Приблужи се до Селиг и приклегна. Пленникът се размърда и прошепна няколко думи на норвежки, майчиния език на Тургайз. Това окончателно разтопи леда в сърцето му. Колкото и да звучеше странно, Тургайз се опасяваше най-много от вероятността всичко, което пленникът бе казал, да се окаже истина. Този презрян негодник Уилнот го бе обвинил само защото бе чужденец.

Очите на Селиг бяха затворени, но юмруците му машинално се присвиха. Изпъшка още веднъж. Тургайз си помисли каква ли болка трябва да изпитва този мъж с тази голяма подутина на главата. Гигантът го заговори на норвежки, нещо, което не му се бе случвало от години.

— По-добре не мърдай.

Мъжът простена и едва заговори:

— Дори и не мисля да се опитвам. Какво е станало, че целият ми гръб пламти?

Нима не си спомня за ударите с камшика? Така бе по-добре, но Тургайз изпита срам, че не се бе опитал по-рано да спре кръвожадния Уилнот. Можеше да предотврати това жестоко и безсмислено наказание. Лейди Ерика не трябваше да заповядва да го бият с камшик и сигурно не би го сторила, ако не бе загубила самообладание. Реши, че е по-добре да не отговаря на въпроса.

— Кажи ми името на някой, който ще се погрижи за теб?

Като че ли Селиг бе очаквал с нетърпение тези думи. Да се погрижат за него. Ако изпратят послание до сестра му, тя ще дойде и ще да го отведе оттук. Бе намерил един съотечественик, който явно бе приятелски настроен към него и чувстваше, че може да му се довери.

— Сестра ми, Кристен, е съпруга на Ройс от Уиндхърст, близо до Уинчестър. Той ще...

Помръдна се леко, без да знае, че така ще раздразни раните по гърба си. Прониза го силна болка и той стисна зъби, за да не извика. Въздухът излезе със свистене от гърдите му.

— По-кратко — посъветва го Тургайз. — Всеки миг ще дойде нашата лечителка.

Селиг не го чу. Внезапно разбра защо са тези непоносими болки в гърба.

— Тя... значи тя е заповядала... с камшика. Тя наистина...

Мислите му бяха объркани. Всичко плуваше пред погледа му, не можеше да разбере дори какво го мъчи, като че ли бяха изминали часове, когато до слуха му достигна нечий смях и тогава отвори очи и я видя.

Меднозлатисти коси, буйни като пламък, страстни устни, които ту му се надсмиваха, ту обещаваха сладост, но не за него. Стояла е отстрани, безучастна и недосегаема, докато са го измъчвали жестоко с юмруци и с камшици, жигосвали са раните му с горящи главни, наливали са отрова в гърлото му, за да го накарат да повръща отново и отново, за да не може никога повече да се възстановят силите му.

Той знаеше, че бе крещял от болка, макар да не бе чул гласа си, чуваше само нейния смях, все по-силен и по-силен, който кълтеше в пламналата му глава, докато накрая изпадна в агония. Но продължаваше да чува смеха ѝ. Тя се забавляваше от мъките му и го презираше за слабостта му. Не можеше да избяга от ужасния смях и болката. Тя, Ерика, беше навсякъде, гледаше го, смееше се, понякога сама грабваше камшика, което го изпълваше с безкрайна мъка.

Не можеше да си обясни такава жестокост и то от младо момиче. Той бе искал да бъде с нея и да я люби, но единственото, което искаше тя, бе да го измъчва и унижава. Продължаваше да чува смеха ѝ, който щеше да го съпровожда, докато издъхне.

Тургайз остана до Селиг Благословения, докато дойде лечителката Елфина, помогна ѝ да го пренесе на сламеника и забърза към спалнята на Турстон. Ерика все още бдеше край унесеното в сън момче и му каза, че ще остане с племенника си през цялата нощ.

Тургайз бе изпратил вестоносец към Уесекс и можеше да поспи няколко часа. Когато се върна при ямата, небето на изток вече розовееше. Още от вратата до слуха му достигна смеха на Елфина и помисли, че състоянието на пленника се е подобрило. Приблужи се и запита:

— Започна ли да се съвзема?

Елфина дори не се опита да прикрие веселото си настроение:

— Не, напротив, треската се усили. Целият гори и нищо чудно да умре до довечера.

Тургайз се вцепени.

— Тогава защо се смееш?

Жената не се уплаши от намръщаното му лице.

— Защото за мен е удоволствие да видя как се мъчи един келт. Знаеш, че един от тях уби мъжа ми.

Той не знаеше и не го интересуваше.

— Ако заради някакво желание за мъст не се погрижиш за него както трябва...

— Не, викинг, можеш да бъдеш спокоен. Длъжна съм да му помогна с каквото мога, въпреки че ненавиждам проклетите келти. Целият ми живот е посветен на лековете и билките. Но с радост мога да ти съобщя, че всичките ми усилия се оказаха напразни и вече нищо не може да се направи — тя отново се засмя предизвикателно с дразнещия си смях. — Не помогна дори и очистителното. Тресе го все по-силно и той не спира да бълнува. Бях внимателна с него, но той мисли, че го измъчват. Не е по моя вина, че има мъчителни сънища и като че ли дяволът го е обсебил, а ти се чудиш защо се смея? Вече не мога да направя нищо за него.

— Махай се тогава! — изръмжа Тургайз. — Не е време за смях.

— Ти така казваш, но аз не съм съгласна с теб. Никога не съм си мислила, че ще мога да отмъстя за съпруга си, но сега се чувствам отмъстена и то без да съм направила нещо. Това е справедливост, норвежецо.

— Но той дори не е келт, глупачке.

Старата знахарка се изсмя подигравателно.

— Очите ми не лъжат. Той със сигурност е келт.

Тургайз я дръпна и без да каже нищо я избута навън. Зад гърба му се чу охкането на Селиг, който все още беше в безсъзнание.

Беше почти на разсъмване, когато Ерика излезе от стаята на племенника си. Не си беше лягала и бе прекарала цялата нощ край леглото на Турстон. Бе го държала за ръчичката и сърцето ѝ се свиваше от мъка, когато момченцето проплакваше насън от болка. Тургайз бе наместил счупените кости, а Елфина бе пристегнала ръката и му бе дала лек за болката, но щяха да минат много дни преди болката да утихне и месеци преди костите на ръката му да зараснат напълно. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се моли ръката на детето да оздравее по-скоро. Опитваше се да се успокои, че е направила всичко, за да му помогне.

Бе казала на Елфина, че и друг път бе виждала хора със счупени ръце или крака. Но всъщност това ѝ се бе случило само веднъж, когато брат ѝ си бе счупил крака. Рагнар я бе помолил да повика Тургайз, за да намести костта. Един от полубратята ѝ някога бе ранен в крака и оттогава накуцваше. Навярно не го бяха лекували както трябва и той бе останал сакат за цял живот. Рагнар не бе искал да го сполети същата участ и затова бе пожелал Тургайз да се опита да намести костта. Ала дали това щеше да помогне и на малкото момче? Младото момиче познаваше лечебните свойства на билките и дори можеше да шије рани, но не разбираше нищо от по-сериозни рани. А и малцина от лечителите наистина разбираха.

Тревогите и безсънието я бяха изтощили. Мислите ѝ бяха заети не само с тревогата за Турстон. Питаше се какво бе станало с пленника, окован с вериги в ямата. Не можеше да си обясни неразумното му поведение и собственото си отношение към него.

И друг път бе срещала безочливи мъже. Датчаните или викингите, както ги наричаха в Англия, бяха надменни и самоуверени мъже. И много от тях бяха привлекателни. Рагнар също бе хубав мъж, а и сред хората му имаше още неколцина, по които момичетата непрекъснато въздишаха. Не беше свикнала да я обиждат, но трябваше ли заради това да се държи толкова глупаво? Защо бе нужно да наранява непознатия? Не беше изненадана, когато видя, че Тургайз я чакаше пред вратата на детската стая. Нямахше желание да говори за пленника, нито пък искаше да узнае какво е направил Уилнот с него, тъй като се чувстваше виновна.

Но все пак трябваше да попита.

— Как е пленникът?

Тургайз я погледна уморено. Не му се искаше да я лъже, но знаеше, че истината няма да ѝ хареса. Младата господарка щеше да се измъчва и обвинява за страданията на чужденеца. Навярно Селиг щеше да преживее боя с камшик, но дали щеше да оцелее от треската и раната на главата? Елфина не вярваше, че ще оживее, пък и не можеше да се разчита на изпълнената с желание за мъст лечителка.

Затова реши да я излъже.

— Той ще се оправя.

Ерика се усмихна уморено и той разбра, че е постъпил правилно. Ако пленникът умре, той просто щеше да изхвърли трупа му и щеше да ѝ каже, че Уилнот го е убил при опит за бягство. Предводителят на стражата наистина би го сторил с радост.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Кристен бе в конюшната и оправяше хамута на белия си жребец, когато пристигна вестносецът от замъка на Рагнар Харалдсон край Педфорд. Непознатият не посмя да се доближи до буйния кон.

Ройс бе търсил със седмици такъв едър и бърз жребец, обиден от насмешката, с която тя бе посрещнала първия кон, който ѝ бе подарил — дребна и кротка кобила, от тези, които заделяха специално за дамите. Но съпругът ѝ трябваше да признае, че малкото конче не подходеше на жена с нейния ръст, затова бе купил този буен млад жребец от онази порода, която бе предназначена за войската. Кристен бе успяла да го обучи и сега нито една дама в околността не можеше да се похвали с толкова добър ездитен жребец.

Точно в този момент съвсем не ѝ беше до пратеници, още повече непознати. Мислеше само как по-бързо да намери Ройс и не искаше да се бави.

До вратата я чакаха Ивар и Торолф, възседнали конете си. Двамата се бяха завърнали тази сутрин и бяха съобщили за слуха, достигнал вчера до стените на Уиндхърст. Бяха съгласни с господарката си, че тя не може безучастно да стои в замъка, очаквайки Ройс да провери дали е верен слухът за смъртта на брат ѝ.

Този слух се бе разнесъл из цялата местност. Упорито се говореше, че епископът и придружителите му са били нападнати от крадци на следващия ден от потеглянето им на североизток от Уиндхърст и навярно всички са загинали.

Кристен не повярва на мълвата. Какво ли не измисляха хората... Говореше се, че са били нападнати, но нищо не бе доказано със сигурност. Но макар че повечето от слуховете се оказваха измислици, често се сбъдваха именно най-мрачните от тях. Нищо чудно да са нападнали свитата на епископа и Селиг, но може би нападението е било отблъснато и всички благополучно са се добрали до Източна Англия.

По нейно настояване Ройс веднага бе заминал, за да провери дали слуховете са верни. Но той ѝ бе казал да не напуска замъка и да чака завръщането му.

Неразумно бе от негова страна да иска от нея да го чака в замъка, разкъсвана от тревожни предчувствия и напълно безпомощна, само защото имало опасност от повторно нападение. Той отлично знаеше колко силно обича тя брат си. Вече се бе случвало да го обявят за загинал в една от безбройните свирепи битки, но не след дълго се бе установило, че е оцелял, макар и с две-три рани. Но тогава бе изживяла толкова мъчителни мигове, че се бе заклела да не вярва в смъртта му, докато не се увери с очите си. Не можеше да стои в замъка и да чака завръщането на Ройс, особено с всички тези жени в замъка, които вече оплакваха смъртта на Селиг и подкопаваха последните остатъци от надеждата в сърцето на Кристен.

На тръгване Ройс ѝ бе обещал, че ще препуска с все сили и ще се върне днес сутринта, ако му стигнат силите да язди и през нощта. Но утрото вече отминаваше, а Ройс все още не се бе завърнал и търпението ѝ се изчерпваше с всяка измина минута.

Сега пък се бе появил някакъв вестonosец. Никак не ѝ се искаше да губи време с подобни натрапници и дори изведе коня от конюшната. Но слугата, който ѝ бе съобщил за вестonosеца, я следваше неотстъпно.

— Той настоява да говори с вас или с лорд Ройс, милейди.

Кристен въздъхна, но не спря.

— Не му ли каза, че лорд Ройс не е в замъка?

— Да.

— Е, и мен ме няма.

— Нося съобщение от брат ви.

Последните думи бяха произнесени от пратеника, който незабелязано се бе приближил до вратата на конюшната. Кристен веднага остави поводите на слугата и застана пред непознатия.

— Откъде идваш?

— От Гронууд, на юг от Бедфорд.

— Къде се намира този град?

— В Източна Англия.

Тя се засмя. Олекна ѝ, като разбра, че брат ѝ е жив, макар че безпокойството не я бе напуснало изцяло.

— Значи е пристигнал в стана на крал Гутрум?

— Не зная нищо по този въпрос. Лейди Ерика от Гронууд го държи в плен...

Кристен го сграбчи за дрехата и го дръпна към себе си. Тя бе с една глава по-висока от него и очевидно доста по-силна. Мъжът дори не се опита да се съпротивлява.

— Защо е затворен под стража? — властно запита тя.

— Помислиха, че е вражески съгледвач.

Тя го отблъсна ядосано, но в първия миг недоумението ѝ бе по-силно от гнева ѝ.

— Съгледвач? Това е пълна глупост. Брат ми замина със задачата да бъде преводач на саксонския епископ. Какъв съгледвач може да бъде той?

— Не зная причината, която е накарала лейди Ерика да мисли така — призна вестносецът. — Изпрати ме телохранителят на нашата господарка, Тургайз Триметровия, като ми каза да бързам колкото силите ми позволяват. Така и сторих.

— Откуп ли искат?

— Тургайз не ми каза. Но ако желаете, мога да ви заведа дотам.

— Ако пожелае? — Кристен изсумтя и след това запита: — Колко се пътува до този... Гронууд при усилена езда?

— На мен ми бяха достатъчни два дни.

— Ние ще стигнем по-бързо. Пригответи се да потеглиш след час.

— Но конят ми...

— Избери си друг кон — тя му обърна гръб и махна с ръка на Ивар и Торолф, че ще ги чака в замъка. Тъкмо казваше на Еда какви дрехи да ѝ пригответи за пътуването, когато те влязоха.

— Това само ще ни забави — промърмори Ивар.

Кристен бързо се извърна и го изгледа предупредително.

— Не ме дразни, Ивар, ако искаш да не пострадаш.

Всички знаеха колко лесно избухваше господарката. Ивар побърза да отстъпи две крачки и се опита да я умилюва с плаха усмивка. За негово щастие тя нямаше време за наказания на слугите.

— Вече знам къде е Селиг и трябва да препускаме с всички сили, за да го освободим. Оказа се, че е някъде в Източна Англия.

— Но нали точно натам бе тръгнал — намеси се Торолф.

— Да, но вестносецът каза, че някаква лейди Ерика го държи под стража.

Ивар избухна.

— Кълна се в Тор, той е дарил тази дама с една-две от неговите прословути усмивки и сега тя не иска да го пусне на свобода.

Кристен се опита да се усмихне.

— Отначало и аз си помислих същото, но се оказа, че не е така. Обвинявали го, че е съгледвач на враговете им. Вестносецът не ми каза защо, но ми каза, че трябва да побързам да го освободя.

— Не се съмнявам, че ще го освободят, но срещу пълна кесия жълтици — ядосано изрече Ивар.

— Вестносецът не ми спомена за откуп, но аз все пак взех една кесия злато от ковчежето на Ройс. Лошото е, че ще трябва да заминем преди той да се е върнал. Той ще побеснее, когато разбере, че съм заминала да се срещна с един от заклетите му врагове, но аз съм готова на всичко, дори и да се бия с него. А сега трябва бързо да съберем хората на Селиг и да разберем колко от тях са съгласни да ни придружат.

— Ще дойдат всичките — успокои я Торолф.

Тя също бе убедена в това.

— Тогава кажи им, че ще тръгнем веднага и ще се движим колкото може по-бързо. Пригответе храна за ден-два, защото ще спираме само да си починат конете. Искам да освободя брат си. Ще взема и няколко от хората на Ройс. Всички трябва да са готови да тръгнат след един час.

— Датчаните са майстори на изненадите и внезапните атаки — напомни й Торолф.

Тя кимна. Отлично познаваше способностите на датските викинги.

— Ние не отиваме да се бием с тях.

Ивар сви рамене в знак на отчаяние.

— Тогава остава само да се надяваме, че, ако се наложи, някой ще дойде да ни освободи.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Когато приближиха Гронууд, замъка на Рагнар, вратите на крепостната стена се затвориха пред тях, но това трябваше да се очаква — групата беше доста внушителна. Пък и по нищо не личеше дали идват врагове или приятели. И те биха постъпили по същия начин в Уиндхърст. По същия начин се затваряха крепостните врати на всички замъци, покрай които бяха минали. Групата им се състоеше от двадесет и пет едри, внушителни викинги и двадесет тежковъоръжени сакси.

Яздещите миролюбиво един до друг представители на тези два народа представляваха странна гледка. Десетилетия наред те се бяха изстребвали взаимно. Но присъствието на саксонски бойци бе позволило на викингите, начело с Кристен, да прекосят необезпокоявани през земите на Уесекс. От друга страна присъствието на викинги в групата възпираше датчаните, населяващи околността, да грабнат мечовете и да се нахвърлят срещу саксите.

Групата спря на безопасно разстояние от крепостните стени. Мъжете слязоха от конете и насядаха под дърветата, заобикалящи Гронууд. Торолф безуспешно се бе опитал да убеди господарката си да не се отделя от групата. Кристен пришпори буйния бял жребец и препусна към замъка, придружена само от Ивар, Торолф и вестоносеца, който бе съобщил за залавянето на Селиг.

Трябваше да почака известно време преди да се появи някой от стражата на замъка. Кристен не очакваше да ги поканят в крепостта, но за нейна изненада голямата врата се отвори и пред тях се изправиха един мъж с гигантски ръст, някаква жена и пет-шест бойци, стиснали дръжките на мечовете си.

Ивар и Торолф не обърнаха внимание на стражата, но погледите им не можеха да се откъснат от гиганта и чудовищната бойна секира, която стърчеше зад гърба му. Кристен промърмори нещо презрително за ненужното престараване на мъжете, когато трябваше да се вземат предпазни мерки срещу непознат неприятел — та нали зад

крепостните стени вероятно се бяха притаили десетки стрелци с лъкове, опънати за стрелба.

Кристен предположи, че жената е лейди Ерика, а гигантът е нейният телохранител. Тя пришпори коня си и препусна напред. Спря се на половината от разстоянието, което разделяше двете групи. Слезе от коня и подразнена от мълчаливото „посрещане“, съобщи коя е и заяви, че настоява веднага да освободят брат ѝ. След което смело пристъпи напред без телохранителите си. Другата жена също се осмели да последва примера ѝ, като преди това възпря с жест гиганта да не я придружава.

„Тя е твърде млада, за да държи Селиг затворен“ — помисли си неволно Кристен, след като разгледа отблизо Ерика.

„Прилича на валкириите, онези жени воители от митовете“ — помисли си в същото време Ерика, когато пред нея се изправи внушителната, висока около метър и осемдесет Кристен.

Вестоносецът я представи на Ерика. Богата бродерия и фината ленена риза на Ерика, както и инкрустираният със скъпоценности колан и копринените панделки, вплетени в дългите ѝ плитки, издаваха високото ѝ положение. Тя не бе въоръжена с нищо, освен с един миниатюрен кинжал. Изглеждаше великолепно. Кристен бе изумена. Толкова млада господарка на такъв внушителен замък — това беше нещо нечувано и невиджано в онази далечна епоха.

— Вие ли сте господарката тук?

— Да, когато брат ми отсъства — отвърна непринудено Ерика и добави, след като хвърли един поглед към въоръжената свита на посетителката, разположена в далечината под сянката на дърветата. — Като че ли се готвите за битка?

Това беше упрек, макар че младата датчанка говореше спокойно, и бе напълно заслужен. Самата Кристен бе в пълно бойно снаряжение, с дълга и тясна ризница, а върху нея се спускаше наметало без ръкави, което достигаше до глезените ѝ. Краката ѝ бяха обути в мъжки кожени ботуши.

Дългата ѝ златиста коса бе сплетена на плитка и отдалеч приличаше на мъж. Тази прилика се засилваше от дългия меч, закрепен от страни на седлото. На кръста ѝ бе препасан широк колан, на който бе окачен дълъг и остър кинжал, който бе подарък от баща ѝ.

Той не приличаше на миниатюрния кинжал, който носеше Ерика, а бе великолепно оръжие, с дръжка от слонова кост, която завършваше с озъбена драконова глава. Гарик, бащата на Кристен, ѝ го бе дал, след като Ройс му бе разказал как тя се бе нахвърлила върху Алден, братовчед на Ройс, след схватката между Алден и Селиг.

Когато Ройс разказваше тази история, Кристен и майка ѝ се бяха свили уплашено в креслата си и очакваха гневното избухване на Гарик. Той бе забранил на дъщеря си да се доближава до оръжията, но Брена, нейната майка, тайно я бе обучавала и я бе научила да се бие като мъж. Гарик смяташе, че той е достатъчно силен и опитен воин, и може сам да защити единствената си дъщеря. Но Брена бе убедена, че Кристен трябва да умее сама да се брани. За тяхна изненада Гарик не се бе разгневил, а вместо това бе извадил кинжала си и го бе дал на смелата си дъщеря. Сърцето на младото момиче се бе изпълнило с гордост и оттогава тя не се разделяше с кинжала.

— Дошла съм да освободя брат си и няма да се спра пред нищо — заплашително започна Кристен. — Научих, че е твой пленник. Искам веднага да го пуснеш.

— Много бързо сте пристигнали дотук от Уесекс, ако наистина идвате оттам.

Недоверието в тона ѝ разгневи Кристен.

— Ти си много глупава, ако не си повярвала на думите му. Брат ми не е съгледвач. Той бе заминал с пратеници при вашия крал.

— Така каза и той, но разказът му беше доста противоречив. Както и да е, можете да го отведете със себе си.

— Без всякакъв откуп? — усмихна се презрително Кристен.

Ерика сви рамене.

— Не настоявам за откуп — отвърна тя и се обърна към един от хората си. — Уилнот, иди да доведеш...

— Аз ще отида — намеси се Тургайз.

Младата господарка бе изненадана от предложението му и почувства страх, че я оставя без закрилата си с тези въоръжени до зъби чужденци. Но все пак групата въоръжени мъже беше доста далеч. Реши, че няма защо да се страхува от сестрата на келта и двамата норвежци, които стояха близо до нея. Но дали пленникът наистина беше келт? Не би могъл да бъде такъв, ако тази норвежка наистина бе

негова сестра. Или всичко бе измама и тази жена, която бе дошла да го освободи, не бе истинската му сестра?

Изпълнена с подозрение към непознатата, Ерика предпазливо заговори:

— Може би трябва първо да се уверя, че пленникът е наистина ваш брат, както и двамата твърдите.

— Селиг е най-красивият мъж, който някога си виждала — изрече Кристен и като видя как Ерика се изчерви, побърза да добави, — значи говорим за един и същи човек.

— Но той въобще не прилича на викинг. Има вид на...

— Майка ни е от уелските келти — започна да обяснява Кристен, без да изпуска от очи портата, откъдето очакваше да се появят брат ѝ и Тургайз Триметровия. — От нея е наследил красотата, черната си коса, очите, въобще всичко, само по ръст и двамата приличаме на баща ни.

— Разбирам — отвърна Ерика, макар че не ѝ бе ясна цялата плетеница от родови белези. Но сега това не беше толкова важно. Тя не бе очаквала появата на толкова внушителна група, за да бъде освободен един пленник, колкото и знатен да е произходът му. Дано по-скоро успееше да се отърве от тези нежелани посетители. Чувстваше се доста притеснена, като малко слабо момиченце, пред тази едра и мускулиста жена с едра кост, макар че самата тя не беше много по-ниска от нея.

Но с нищо не издаде опасенията си. Младата господарка на Гронууд бе уверена, че е в безопасност и че собствените ѝ бойци ще я защитят. Наистина, по-голямата част от мъжете бе заминала с Рагнар, но тези норвежки викинги и саксонци не знаеха това. Пък и след като си получеха пленника, нямаше да имат повод да остават в замъка.

Тургайз се приближи до ямата, в която Селиг агонизираше през последните дни и го побутна.

— Треската ти премина. Трябва да тръгваш. Сестра ти е дошла да те отведе със себе си. Можеш ли да ходиш сам, или да те занеса на ръце?

Селиг го погледна бегло и разпозна едно от лицата от нощните си кошмари.

— Пак ли си ти? Та ти не можеш да ме носиш на ръце — Селиг не вярваше, че този исполин все пак е толкова силен. — Но можеш да ми подадеш ръка, за да се измъкна оттук.

Тургайз изпълни желанието му, но не пусна ръката му, защото Селиг едва се крепеше на нозете си.

— Почакай малко — прошепна викингът. Едва сега осъзна колко е изтощен.

— Нямаме никакво време — настоятелно измърмори гигантът. — Не искам господарката ми да остава сама с твоите хора пред портите.

Когато той спомена господарката си, Селиг си припомни най-ужасяващия кошмар, който бе изпитвал през живота си. В гърдите му се надигна безсилен гняв.

— Те няма да я наранят — каза той. Те нямаше да се осмелят, но той щеше да го стори, щеше сам да ѝ отмъсти за всички мъки и страдания.

Кристен нетърпеливо пристъпваше. Въпреки че се стараше да го прикрива, тя се чувстваше много уморена. Почти не бе спала от онази нощ, когато до слуха ѝ бе достигнала мълвата за гибелта на брат ѝ. След това бе дошъл вестносецът и тя се бе отправила към Гронууд. Повечето време бе прекарала на седлото. Навярно не бе постъпила много разумно. Придружителите ѝ не бяха толкова изтощени колкото нея, макар че язدهа неотстъпно зад господарката си. Но не можеше да постъпи другояче, когато Селиг бе пленен.

Ерика чакаше спокойно, със скръстени ръце, но в душата ѝ се прокрадваше безпокойство от дългото отсъствие на Тургайз. Да не би проклетият пленник да упорства за нещо и да не иска да тръгне с гиганта? Всъщност как можеше да се увери, че тя не лъжеше? Имаше и други хубави мъже на този свят. Тя дори не го бе описала подробно, само бе казала, че прилича на келт.

Нито едната от двете жени не очакваше от портата да се появи разнебитена кола. Четиримата телохранители на Ерика се отдръпнаха, за да ѝ сторят път. Кристен изумено отстъпи назад, когато дългата каруца се насочи право към нея и конят ѝ, със закачения към седлото меч, мина покрай нея, но тя дори не я забеляза. Намръщи се, когато видя кого кара каруцата, онзи исполински викинг, ала от брат ѝ нямаше и следа.

Зад гърба ѝ Ерика също бе озадачена и разтревожена. Тя също намръщи красивото си лице и властно подвикна към Тургайз:

— Какво означава всичко това?

Кристен не дочака отговора. Краят на каруцата бе вече близо до нея и тя се хвърли напред, сграбчи платнището и рязко го отметна. Сърцето ѝ биеше бясно и тя се задушаваше. Очакваше да види безжизненото тяло на любимия си брат. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, не бе много радостна.

Тя едва позна Селиг, толкова бе отслабнал. Кристен го хвана за ръка, но брат ѝ въобще не реагира. Лицето му беше обрасло с гъста брада, каквато никога не бе имал. Косата му беше мръсна и сплъстена, лицето бледо и отпуснато, а очите му бяха дълбоко хлътнали. Но все пак бяха отворени и тя прочете в тях израз на надежда, примесена с болка и гняв.

Той се опита да заговори, но всъщност шепнеше, затова тя се наведе към него и го помоли да повтори думите си.

— Отвлечи тази жена. Направи го заради мен.

— Датчанката, господарката на замъка?

Брат ѝ кимна едва забележимо.

— Ще я накарам да ми плати за всичко.

Кристен не се нуждаеше от повече обяснения. Виждаше, че го бяха измъчвали и го бяха накарали да страда жестоко. Отново почувства как я обзема онази сляпа ярост, както в мига, когато бе помислила, че са го убили пред очите ѝ. Нито за миг не се замисли, че се намира пред стените на чужд замък, зад които сигурно се крият десетки бойци, нито за това какво би могло да се случи, ако изпълни молбата на брат си. Нищо друго нямаше значение, освен думите на Селиг: „Ще я накарам да ми плати за всичко“.

Вдигна глава и се огледа. Видя, че гигантският викинг бе отвързал поводите и бе готов да се присъедини към господарката си. Кристен се хвърли напред толкова бързо и неочаквано, че никой не успя да помръдне — Ерика почувства до гърлото си острието на дългия кинжал. Две стоманени ръце я грабнаха през кръста така здраво, че тя дори не се опита да се отскубне.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Кристен притискаше датчанката пред себе си и никой не смееше да се нахвърли с оръжие върху нея, но гърбът ѝ бе незащитен и в момента бе обърнат към крепостната стена вдясно от главната порта, по която вече се показваха лъковете на бранителите на замъка. Ала тя се опасяваше повече от телохранителите на датчанката, от които я делиха само няколко метра, особено от гиганта Тургайз, който бе с две глави по-висок от нея.

— Дръпни се назад! — извика му тя и посочи с глава към портата.

Той не помръдна.

— Няма да ти позволя да ѝ причиниш зло, лейди — процеди той. Гласът му звучеше спокойно, но се усещаше неясна заплаха в глухото изръмжаване, което последва думите му.

В гърдите на Кристен се надигна ярост.

— Ако се опиташ да ме нападнеш, ще я убия на място!

Ерика изтръпна, когато острието на кинжала се опря до шията ѝ. Почувства как тънка струя кръв потече по бялата ѝ плът. Заплахата и думите на Кристен замъгли за миг разсъдъка ѝ.

— Изпълни заповедта ѝ, Тургайз! — умолително извика тя към верния си страж.

Той се подчини, но не така бързо, както би желала Кристен, която се ужаси от внезапно пронизалата я мисъл, че Селиг е напълно безпомощен срещу лъковете на защитниците, които се подаваха от крепостните стени. А и гигантът бе по-близо от нея до каруцата.

— Дръпни се от каруцата! — изкрещя му тя.

— Какво правиш, Кристен? — едва сега се осмели да се намеси ужасеният Торолф.

Двамата с Ивар бяха застанали до каруцата.

— Селиг е почти мъртъв от мъченията, на които е бил подложен.

Двамата обърнаха конете си към колата, за да се уверят с очите си. При вида на Селиг Торолф пое дълбоко дъх, а Ивар започна да

ругае.

Тургайз побърза да опровергае думите ѝ.

— Не, лейди, той беше ранен, преди да се добере до замъка.

— Той ми каза, че вашата господарка е заповядала да го пребият — озъби се Кристен. — А аз вярвам на брат си, не на теб.

Тургайз не се отказваше и упорито продължи:

— Ала той и тогава не беше на себе си, целият пламтеше от треска. Беше ранен в главата, а господарката ми не знаеше за тази рана.

Ерика изстена тихо. Смъртоносното острие не ѝ позволяваше дори да помръдне устните си. Кристен я чу и просъска в ухото ѝ:

— Той се опитва да те спаси с лъжите си, нали? Или ти също ще твърдиш, че си невинна? Тогава излиза, че раненият ми брат е дошъл да потърси помощ в замъка ти, а ти си го затворила?

Ерика разбра, че ще излезе виновна, както и да се опитва да се оправдае. Неблагоприятното стечение на обстоятелствата и лъжата на Уилнот за раната на Селиг не я освобождаваха от отговорност, нито намаляваха вината ѝ в очите на Кристен. Пък и Кристен не искаше да слуша оправданията ѝ.

Ерика отново чу как тя просъска в ухото ѝ:

— Кажим им да се откажат от преследването или ще свършиш зле. Съдбата ти е в моите ръце. Не, по-точно в ръцете на брат ми, когато се възстанови, и честно казано, лейди, ако той умре, ще трябва да се простиш с живота си.

Ерика затвори очи. Не се съмняваше в думите на похитителката си, но не можеше да повярва, че Селиг ще умре. Трябваше да се уповава само на надеждата, че той ще оцелее и тя отново ще бъде свободна. Но нещо не беше наред. Искаше да попита Тургайз защо Селиг е толкова зле, дали този път Уилнот не се бе престарал с камшика, което можеше да се очаква от този негодник. Но не смееше да попита. Навярно е бил бит много жестоко, щом сега е толкова зле, че сестра му дори се страхува, че брат ѝ ще умре.

Нима Тургайз лъже, за да я спаси? Сигурно е така, защото Ерика не можеше да повярва, че раната на главата, истинска или измислена, е повалила този як мъж. Когато се появи за пръв път преди четири дни, той изглеждаше само изтощен до предела на силите си. Искаше ѝ се Тургайз да не бе премълчал истината пред нея. По-добре да бе узнала

всичко, колкото и да е ужасяващо. Поне щеше да се погрижи да облекчи страданията на красивия пленник. Но Тургайз се бе постарал да ѝ спести безпокойството и ето че сега кинжалът на тази ужасна жена бе опрян до гърлото ѝ и нямаше друг избор, освен да изпълнява заповедите ѝ.

Ерика предупреди с предпазлив жест, че иска да я помоли да отдръпне за миг кинжала, и извика с все сили, за да я чуят всички:

— Ще замина с тях за няколко дни. Изчакайте завръщането на брат ми и му кажете какво се е случило — после се извърна към Кристен и я предупреди тихо: — Това може да доведе до война.

— Ако има война, ти няма да си жива, за да я видиш. Не храни напразни надежди. Когато твоят крал узнае какво престъпление си извършила, той ще се опита да заглади нещата и едва ли ще помръдне и пръста си, за да те спаси.

Докато казваше това, Кристен не изпускате Тургайз от погледа си. Независимо дали бе чул или не заплахите, които си размениха двете жени, тя не вярваше, че гигантът ще се подчини на заповедта на господарката си. Другите ѝ хора щяха да се подчинят, но не и той.

— Ако се опиташ да придружиш господарката си, тя ще пострада жестоко — заплашително се обърна Кристен към Тургайз. — Ако дори за миг те зърна край нашия замък, тя ще получи десет удара с камшик, ако вече не съм я убила с един удар.

— Тогава няма да ме видите нито за миг, лейди.

Кристен се ядоса от дръзкия отговор и го изгледа свирепо. Дватамата отлично се разбираха и без думи. И той като нея беше норвежец и винаги държеше на думата си. Тя нямаше да го види, но той щеше да се навърта около замъка и тя нямаше да може да го упрекне в престъпване на даденото обещание. Така и стана.

Кристен се огледа за коня си, но бързо отхвърли намерението си да язди заедно с Ерика. Ако я преметнеше през седлото, щеше да остане незащитена. Затова я издърпа до задната част на каруцата и спусна задния капак. Искаше да я вмъкне в каруцата, но без да маха кинжала от гърлото ѝ. Ивар смушка коня си и застана зад нея, за да я предпази от лъковете на стрелците. Но Селиг, който бе чул повечето от разменените реплики и се бе извърнал така, че видя приближаването на двете жени, прошепна:

— Дръж я по-далеч от мен, Крис, защото още не мога сам да се браня от нея.

При тези думи Ерика пребледня. В следващия миг си помисли, че веднага ще я убият — толкова силна ярост бе изписана на лицето на Кристен. Тя теглеше гърбом своята пленница към каруцата и затова Ерика не можеше да види в какво състояние е Селиг. Но думите му бяха ясни. Той се страхуваше от Ерика и това ужаси както нея, така и сестра му.

Кристен успя да се овладее и повика Ивар.

— Вземи я със себе си.

Той не чу шепота на Селиг:

— О, бих я удушил със собствените си ръце.

Кристен бе изненадана от злобата в гласа му — брат ѝ никога не бе мразил жена.

Тя се обърна към Торолф, но той я изпревари:

— Нека върви сама.

— И да ни бави по целия път?

Кристен изръмжа раздразнено. Проклетите упорити викинги! Те се чувстваха оскърбени, че една жена бе сторила това със Селиг. Ако Ерика беше мъж, те веднага щяха да го убият. Ако мъж бе измъчвал и унижавал брат ѝ, тя собственоръчно щеше да го прободее с кинжала си още тук, пред стените на замъка и после щеше да се опита с меч в ръка да си проправи път за отстъпление. Но не искаше да влиза в спор с хората си пред датчанката.

— Тогава доведи коня ми — ядосано процеди тя. — А ти, Ивар, вземи поводите и тръгни с каруцата, докато стигнем при останалите.

Придърпа Ерика в каруцата и без да поглежда към брат си, рязко каза:

— Повече нито дума, Селиг. Няма да посмее да ти стори нищо, докато аз съм с теб.

Кристен поведе Ерика към предната част на каруцата. После спусна платнището, за да не се вижда отвън, че вече не притиска кинжала към гърлото на пленницата. Преди да поеме поводите, тя внимателно повдигна главата на брат си и я положи в скута си, опря острието на кинжала до гърдите на Ерика и я притисна към пода на каруцата до сламеника на Селиг.

Ерика едва не се задушаваше от пристегнатата яка на роклята си. Но щом се опиташе да помръдне, неизменно усещаше острието на кинжала. А и предпочиташе да лежи неподвижно в тази поза, отколкото да се обърне на другата страна и да срещне погледа на Селиг.

Когато за пръв път се бе осмелила да го погледне, бе потреперила от ненавистта, изписана на лицето му. За миг си помисли да се извърне, да сграбчи кинжала от ръката на сестра му и да се опита да скочи от каруцата. Но бе легнала в много неудобна за бягство поза и се съмняваше, че ще може да се измъкне. Не беше сигурна, че нейните воини ще успеят да ѝ помогнат. Нападателите можеха да я убият, особено тази свирепа сестра на Селиг, чиято ръка ставаше нежна само когато се докосваше до бузата на брат ѝ.

От задната част на каруцата се виждаха крепостната стена и главната врата на замъка. Кристен наблюдаваше мъжете, които стояха там и гледаха как каруцата се отдалечава. С ужас видя как Тургайз прекърши с един удар врата на един от мъжете.

Тя потръпна и извърна глава. Знаеше, че исполин като Тургайз притежава невероятна сила, но не се страхуваше от него. Той нямаше да предприеме нищо, докато господарката му беше при тях. Все пак, независимо от обещанието, което той бе дал, тя не се чувстваше много спокойна.

Това, което се бе случило, възбуди любопитството ѝ и тя попита Ерика:

— Защо гигантът уби един от твоите хора?

Ерика затвори очи и неволно простена от ужас. Вероятно жената говореше за Уилнот, защото Тургайз никого не би убил безпричинно.

— Ако наистина го е убил, това е защото е помислил, че ще страдам, докато успее да ме освободи. Вероятно се чувства виновен за това, което се случи с мен.

— А ти срамуваш ли се от някого? — презрително запита Кристен.

— От себе си — призна Ерика с тон, в който се долавяше искрено съжаление.

— Съгласна съм с теб — рече Кристен.

— Да, не се съмнявам в това.

Селиг отново прошепна нещо и макар че не се осмеляваше да се обърне към него, младото момиче си представи с каква ненавист я гледа. Тургайз имаше право, като се страхуваше, че господарката му ще страда. Селиг Благословения щеше да се погрижи за това.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Когато приближиха останалите бойци от Уиндхърст, Кристен спря каруцата, но само колкото да им обясни какво се бе случило и да даде поводите на един от тях. С тази бавна каруца нямаше да успеят да напуснат Източна Англия толкова бързо, колкото бяха възнамерявали. Все пак избраха най-издръжливите коне и ги впрегнаха пред каруцата.

Кристен пътуваше в каруцата до брат си и Ерика. Не искаше да изпусна от погледа си датчанката, тъй като все още бяха много близо до Гронууд. Ако хората от замъка пренебрегнат заповедта ѝ и решат да ги преследват, щеше да използва заложицата си, за да преговаря с тях. Затова трябваше да я пази, докато се приберат у дома в Уесекс.

На Селиг може би му беше неприятна близостта с датчанката, но не протестира. Всъщност той спа през по-голямата част от пътя, унесен от полюшването на каруцата. Кристен искаше да разбере какво се бе случило с него, но не посмя да го събуди. Сънят бе не по-малко полезен от всички останали методи за лечение, известни на Кристен, а те, за съжаление, съвсем не бяха много.

Изпрати двама мъже напред до селото, което приближиха на разсъмване, за да набавят храна и да доведат някой лечител, за да останат да пренощуват там.

Тя беше толкова уморена от преживяното, че не можеше ясно да разсъждава. Страхуваше как щеше да реагира Ройс — не само загдето самоволно бе напуснала Уиндхърст, но и заради пленяването на датчанката.

Ройс ненавиждаше всички датчани, но не воюваше с жени. Нито пък Селиг. Какво, за бога, му бе сторила тази жена, че брат ѝ толкова жадуваше да си отмъсти?

Бе прекалено изморена, за да търси причината, пък и Селиг скоро щеше да ѝ обясни всичко. А и люшкането на каруцата я приспиваше. Едва държеше очите си отворени, но трябваше да се погрижи за охраната на пленницата.

За разлика от двамата си спътници Ерика не можа да заспи, измъчвана от тревоги и самообвинения. Забеляза, че кинжалът се отдръпна от гърлото ѝ и чу звук от разкъсване на плат. Кристен кратко ѝ заповяда да не мърда и завърза ръцете ѝ зад гърба.

— Не е необходимо да ме завързвате, лейди Кристен — плахо протестира Ерика. — Аз съм обкръжена от толкова много ваши бойци.

— По-тихо — изсъска Кристен. — Докато те предам в ръцете на Селиг, аз отговарям за теб. По-добре да не мислиш за бягство, Ерика. Няма никаква възможност да избягаш оттук.

Ерика разбра, че няма да се отнасят към нея с уважението, подобаващо на ранга ѝ. Но тя не беше обикновена пленница, заловена след неуспешна битка, или отвлечена за откуп. Тя бе станала жертва на желание за мъст и вече знаеше кой е виновникът за нейната зла участ.

— Извий се и ми подай крака си, но внимавай да не безпокоиш брат ми.

Ерика се подчини, като се стараяше да не гледа към Селиг. Вече не усещаше погледа му, но не искаше да види злорадството в очите му, след като си бяха разменили ролите.

Кристен свали обувките ѝ и превърза глезените ѝ с парче плат, което бе откъснала от подгъва на роклята си. Все пак не бе използвала грубо въже.

Ерика се облегна на стената на каруцата. Продължаваше да наблюдава Кристен, която бе престанала да се занимава с нея, а бе седнала в ъгъла и отново бе положила главата на брат си в скута си.

Тя наистина е красива, каза си Ерика, дори много красива. Но това не бе чудно, след като брат ѝ бе толкова привлекателен мъж. Ръцете на норвежката бяха обхванали лицето му и от свиреп похитител тя се бе преобразила в любяща сестра. Ерика също обичаше брат си и се запита как ли би реагирала тя самата при подобни обстоятелства. Надяваше се никога да не разбере.

Въпреки че бе решила да не поглежда към спящия Селиг, все пак не можа да се въздържа. Когато очите ѝ бяха срещнали неговите, тя бе видяла само нескритата омраза в тях. Сега забеляза колко е изпито и измъчено лицето му. Нима за това бе виновна треската, за която бе споменал Тургайз?

Погледът ѝ се плъзна по тялото му. За нейна изненада Селиг нямаше туника и тя видя, че коремът му бе хлътнал, а ребрата му се

броят. Ако е имал силна треска, както бе казал Тургайз, то лечителката Елфина сигурно се е опитала да я спре с очистително. Това означаваше, че той не е ял нищо през трите дни, докато е бил неин пленник. И наистина изглеждаше като човек, който от доста време не бе слагал нищо в уста. Ерика никога не бе одобрявала този метод за лечение. Бе убедена, че тялото се нуждае от силна храна, въпреки че всички лечители смятаха, че така ще се натрупат зли отрови в човека.

Селиг внезапно помръдна ръка и после я отпусна върху крака на сестра си. Ерика погледна към лицето му, но той не се бе събудил. Сестра му също спеше. За миг Селиг сви вежди от болка. Ерика се запита дали страда много от раната на тила. Ако са го ранили в Уесекс, както той самият бе заявил, това означаваше, че раната не е скорошна. Е, поне за тази рана нямаше вина.

Младото момиче продължаваше да го изучава с поглед и видя тесни белези над китките му. Кожата около тях беше протрита. Тя потръпна, когато се досети, че тези белези бяха от железните халки, с които го бяха приковали към стените в ямата. И тя го бе оставила да виси там, като си мислеше, че просто е изтощен, а той се бе гърчел от болка...

След това видя част от гърба му. Кожата му бе осеяна с ивици от съсирена кръв, белези, за които вече не можеше да каже, че няма вина. Обля я топлина. Дланите ѝ се изпотиха. Така се бе надявала, че Тургайз е отишъл навреме до ямата и е спрял разбеснелия се Уилнот. Досега си бе въобразявала, че единствената ѝ вина е била в това, че го е държала окован във вериги и не се е разпоредила да се погрижат за раната на главата му. Но не, вината за тези белези от камшик също бе нейна. Бе разгневена от дръзките му думи и бе казала да го бият с камшик. И наистина Уилнот бе бил до припадък един ранен мъж, един мъж, който е бил измъчван от болка, който едва бе успял да се добере до замъка ѝ, един мъж, повален, от треската, който бе дошъл да потърси помощ. Само бог Один знае как е страдал. Той ѝ бе казал:

— Ние с теб не сме врагове и никога не бихме могли да бъдем.

Но Ерика знаеше, че това вече не беше вярно. Той бе потърсил помощ в Гронууд, а вместо това го бяха оковали в ямата. Бе казал истината за себе си, но никой не му бе повярвал. А тя, вместо да се опита да го излекува, бе наредила да го бият с камшик.

Вината ѝ беше толкова голяма и непростима. Ако не беше толкова изплашена за живота си, дори би могла да приеме неговото отмъщение като изкупление за греховете си. Но сега се страхуваше и ѝ се искаше да може да им обясни трагичните недоразумения. Ала едва ли би могла да изкупи вината си.

Остатъкът от деня се изниза неусетно, тъй като Ерика се бе потопила в безрадостни размишления за тежката вина и тъжната си участ. Но внезапно рязко спиране на каруцата я извади от унеса ѝ. Кристен също се събуди.

— Бог да ми е на помощ — въздъхна Кристен и погледна към брат си. — А аз се надявах, че всичко това е само един кошмарен сън.

На Ерика също ѝ се искаше всичко да е само сън, но не посмя да го каже на глас.

— Трябва да го нахраниш — плахо изрече тя. — Ако наистина е страдал от треска в Гронууд, нашата лечителка навярно му е дала очистително. Излиза, че той няколко дни не е слагал зальк в устата си.

Кристен се извърна към нея и сви вежди.

— Не ме учи как да се грижа за брат си. Пък и ако го познаваше, щеше да разбереш, че сигурно не е ял почти нищо през последните две седмици. Отслабнал е до неузнаваемост.

Истината се оказваше дори по-лоша от очакванията ѝ. Той е достигнал до Гронууд полумъртъв от глад, а тя не бе забранила на Елфина да му дава очистително.

— Съмнявам се, че ще ми повярваш, но аз наистина много съжалявам — промълви Ерика.

— Сигурна съм, че сега съжаляваш, но защо не прояви милосърдие, когато брат ми се е нуждаел от него?

Милосърдието ѝ бе заглушено от моментния ѝ гняв, от срама при собствената ѝ реакция към този красив мъж, когато го бе видяла за пръв път. И сега се чувстваше малко смутена от този мъж с ангелско лице, мъж, когото не познаваше. Трябваше да му повярва, когато ѝ бе казал за раната си. Но Уилнот го бе обвинил, че е съгледвач, бе я излъгал, че не е ранен и я бе накарал да повярва, че Селиг е лъжец.

Но тя не каза нищо. В този миг някаква ръка отдръпна платнището на каруцата и тя видя неколцина мъже, сред които позна онзи русокос, синеок мъж, който бе настоявал да извърви пеша целия път до Уесекс.

— Ивар донесе храна, Крис — каза Торолф, като не откъсваше поглед от Селиг. — В името на бог Тор, ще трябва доста храна, за да го вдигнем на крака.

— Страх ме е, че само това няма да помогне — отвърна Кристен.

Гласовете им разбудиха Селиг. Двамата се зарадваха, когато видяха, че идва на себе си, Кристен си помисли тревожно, че брат ѝ едва ли ще е доволен, когато види, че Ерика е в каруцата до него.

— Изведи я оттук, Торолф — раздражено заповяда тя. — Погрижи се да има всичко необходимо, но я дръж настрана от брат ми. Можеш да я развържеш, но не я изпускай нито за миг от погледа си. Доведи я, след като се погрижа за Селиг.

Ерика изохка, когато Торолф грубо я хвана и я свали от каруцата. Той я развърза и я предупреди:

— Ако не се опиташ да бягаш, нищо няма да ти сторя.

Торолф не се отдалечаваше дори на крачка от нея и когато грубо ѝ предложи да я придружи до храстите, тя решително отказа, въпреки че имаше нужда. Гордостта ѝ бе силно наранена и тя реши да изтърпи всякакви неудобства, макар че се питаше докога ли ще издържи. Торолф я избута небрежно до огъня, край който бяха насядали останалите. Всички се хранеха, но никой не ѝ предложи нещо за ядене.

Ерика не бе изненадана. Торолф бе толкова враждебно настроен към нея, че тя го усещаше, дори когато не я гледаше. По същия начин се държаха и останалите мъже — и саксите, и викингите.

Припомни си израза на лицето на Торолф, когато бе видял изтощението от глада Селиг. Похитителите навярно смятаха, че тя е заповядала да не му дават храна, и затова сега я наказваха по същия начин. Те не знаеха за треската, която бе причината за изтощението на Селиг. Но не гладът я плашеше най-много. Страхуваше се какво ще стане, когато лейди Кристен види раните по гърба на брат си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Кристен толкова бързо поднасяше гъстия бульон към устата на брат си, че той едва успяваше да го преглътне.

— По дяволите, Крис, това, че ме храниш толкова бързо, не означава, че веднага ще се възстановя — изръмжа той с пълна уста. Селиг бе изгладнял като вълк, дори отначало се опита да се храни сам, но ръцете му трепереха и той се отказа.

Физическата слабост го бе направила раздразнителен. Но се надяваше, че тази отпадналост се дължи на гладуването, а не на някаква странна болест, свързана с раната на тила му. Беше се уплашил, че болестта няма да го напусне, като онази непресекваща болка в главата. Тази мисъл го ужасяваше и го изпълваше с чувство на безпомощност.

Питаше се как е възможно последните остатъци от силите му да се стопят от усилието да се добере от ямата до каруцата, макар че Тургайз го бе подкрепял през целия път. Сънят го бе възстановил отчасти и сега той поне можеше да говори.

Сестра му търпеливо чакаше отново да отвори уста, за да продължи да го храни.

— Къде е Ройс? — внезапно попита той.

— Предполагам, че все още е в Уесекс.

Брат ѝ я погледна изненадано. Мислеше, че зет му е с тях.

— Нима те е пуснал да тръгнеш сама?

Тя извърна глава.

— Той не беше в замъка и не знае, че съм заминала.

Селиг преглътна.

— Ще бъде много разгневен.

Кристен сви рамене и се опита да каже безгрижно:

— Навярно ще се ядоса.

— Ще побеснее от гняв.

Тя го погледна за миг.

— Знам, братко, но не се тревожи. Това е моя грижа. А сега ми кажи къде те боли, за да се опитам да ти помогна, да извикам някой лечител и...

— Не, ако ме обичаш, повече не ми води никакви лечители — остро я прекъсна той и потръпна. — Онази жена, която се наричаше лечителка, едва не ме уби с отровните си билки и повърнах всичко, което бях ял.

— Значи все пак са те хранили?

— Да, но благодарение на онази стара вещица, не можех да задържа нищо в стомаха си.

Сестра му замислено поклати глава.

— Датчанката каза, че са ти дали очистително, за да те излекуват от треската и навярно това ти е помогнало, защото сега тялото ти не изгаря от огън.

— Треската ми не беше толкова силна — той замълча. Сети се за дългите часове, изпълнени с кошмари и болка, от които имаше само смътен спомен за припадъците, отровата и смеха. — Поне аз не си спомням — призна той.

— Имал си треска през трите дни, които си прекарал в Гронууд, нали? — попита Кристен, докато му подаваше пълна лъжица.

— Нима съм бил там три дни?

Селиг се задави, блъсна ръката ѝ, бульонът се изля върху него ѝ го опари.

— Никога не съм била добра болногледачка, братко — намусено рече Кристен.

— Да, повече те бива да причиняваш рани, отколкото да ги лекуваш — съгласи се той.

Тя не обърна внимание на думите му.

— Сега нямаш друг избор и трябва да бъдеш по-търпелив.

Той се ухили, преглътна и продължи:

— Ще се опитам да оцелея, въпреки несръчните ти грижи. Надявам се, че поне няма да ме удариш.

Кристен се усмихна.

— Е, може би заслужаваш някой друг шамар.

Селиг стана сериозен и в очите му проблесна огорчение.

— Надявам се, че скоро ще се оправя.

— Аз също.

— Разкажи ми какво се е случило през онези три дни — въздъхна брат й. — Аз не помня почти нищо.

— През цялото време си бил окован във вериги.

— Не мислех, че е минало толкова време.

— А какво си спомняш?

Изразът на лицето му рязко се промени и чертите му се изкривиха от гняв.

— Болката... и смеха й. Той ме преследваше неотстъпно. Никога не съм мислил, че ще срещна жена, която да изпитва удоволствие от мъчението на другите.

Сестра му гневно стисна устни.

— Не бих искала да те измъчвам, но мисля, че е по-добре да ми разкажеш всичко.

Селиг отново въздъхна и започнах по-спокоен глас:

— Няма много за разказване, Крис. Нападнаха ни още докато бяхме в Уесекс. Предполагам, че са били крадци. Спочиха от дърветата и бяха доста по-многобройни от нас.

— Да, до нас достигна слухът, че всички сте загинали. Тогава Ройс тръгна да те търси. Наистина ли са те ударили по главата?

— Да, отзад. Мисля, че е било с тояга, но когато се свестих не открих кръв. Повалили са ме с един удар. Когато дойдох на себе си, около мен нямаше никой, бях облечен в чужди дрехи, а главата ми се пръскаше от болка и не можех да помръдна. Повърнах, погледът ми се раздвояваше и се чувствах слаб като новородено бебе. Бог Тор ми е свидетел, че никога не съм се чувствал толкова зле.

Сърцето й се изпълни с болка и състрадание.

— Ударът трябва да е бил много силен — замислено промълви сестра му. — На главата ти все още има подутина. Сигурно е била много голяма, щом още не е спаднала.

— Сигурно — съгласи се брат й. — Но когато се свестих, помислих, че все още съм в Уесекс и че са изминали само един или два дни, защото не бях брадясал. Но по-късно, за голямо мое съжаление, разбрах, че съм се озовал чак в Източна Англия и не можех да си обясня как съм попаднал там.

— Значи почти две седмици си бил в безсъзнание?

— Да.

Тя се замисли за миг.

— Очевидно някой те е пренесъл до Източна Англия и се е грижил за теб през това време, макар че не си усетил нищо. Само не мога да си обясня защо са те изоставили.

— Аз също се питах кой би се загрижил толкова за един непознат. Едва ли саксонските крадци биха се укривали в Източна Англия.

— Не. Вероятно са били крадци от Източна Англия, които са дошли в Уесекс.

— И са решили да се погрижат за мен заради откупа?

Кристен кимна.

— Но навярно не са имали търпение да изчакат да се съвземеш, за да те разпитат и разберат кой може да плати откупа.

— Сигурно е било така.

Сестра му въздъхна.

— Може би никога няма да узнаем истината. Но тъй като си бил в безсъзнание, те не са те хранили и това обяснява защо си толкова слаб. Боли ли те още главата?

— Да, но не непрекъснато и не толкова силно. Дори ако не се движа, болката почти изчезва. Но усещам друга, много по-силна болка.

— Къде?

— На гърба ми.

Тя не бе погледнала гърба му. Той беше без връхна риза, но през цялото време бе лежал по гръб.

— И там ли си ранен?

Лицето му отново се изкриви от гняв.

— Попитай онази датска кучка.

Кристен му помогна да легне по корем. Чу как той простена от болка и в следващия миг разбра причината. Гърбът му бе покрит със струпей, а кожата бе разкъсана и осеяна с мехури, тъмносини съсирени и незараснали рани.

Гледката беше прекалено ужасяваща дори и за силна и смела жена като Кристен. Бяха го обвинили в тежко престъпление, без да имат доказателства, и го бяха измъчвали, за да изтръгнат признания. И за това бе виновна една жена? Нима една жена можеше да бъде толкова жестока?

Селиг не можеше да види раните на гърба си, затова сестра му го успокои, макар да се задушаваше от ярост:

— Може би раните не са толкова сериозни, колкото ти се струва.

— Да, но болките са доста силни.

— Навярно е така, защото си много отпаднал — искаше да го утеши и да го накара да забрави за преживяното, макар да знаеше, че самата тя никога нямаше да забрави това, което бе видяла. — Хранил ли си се въобще както трябва, след като си дошъл на себе си?

— В деня, когато се събудих, преди да стигна до Гронууд.

— Добре, а сега трябва да изядеш остатъка от бульона — бодро изрече тя. — И колкото повече ядеш, толкова по-бързо ще се съвземеш. Искам да се храниш редовно, при това по-често и всеки ден ще ти увеличавам дажбата — тя остави купата на сламеника до ръката му. — Опитай се да продължиш сам. Купата е съвсем близо до ръката ти. Отивам да доведе лечителката. И да не си посмял да ми възразяваш. Тя знае с какви мехлеми да те намаже и ще ти даде нещо против болката. А, да, щях да забравя, ще я предупредя в никакъв случай да не ти дава очистително, кълна ти се.

Кристен не дочака отговора му и слезе от каруцата. Запъти се към огъня, където датчанката бе седнала на земята заедно с Торолф и останалите.

Ерика я забеляза и скочи на крака. Торолф помисли, че ще побегне и веднага се хвърли към нея, но видя Кристен и се успокои.

Ерика стоеше неподвижно, макар че тялото ѝ трепереше. „Тя е видяла гърба му, разбрала е какво съм сторила в пристъп на ярост и за мен няма никакво извинение — независимо, че брат ѝ ме предизвика...“

— Питам те и преди — започна Кристен с изненадващо спокоен тон, — но сега искам да ми отговориш. Ако Селиг е бил ранен, преди да се добере до Гронууд, както твърдеше и Тургайз Триметровия, той е дошъл в замъка ти да потърси помощ. Каква помощ му оказа?

— Заповядах да го накажат с камшик.

Ерика не би могла да избере по-неподходящ момент да признае вината си. Думите ѝ само потвърдиха предположенията на Кристен. Яростта я заслепи и тя удари Ерика по лицето с опакото на дланта си.

Ударът бе много силен и повали датчанката на земята, в нозете на смаяния Торолф. Разкошната ѝ златиста коса се разпиля в прахта. Торолф не се опита да я задържи, а само отскочи назад.

Бузата на младото момиче пламтеше. При удара кожата ѝ отвътре се бе разцепила и устата ѝ започна да се изпълва с кръв. Тя я изплю, уплашена да не се задави.

Кристен се наведе над нея със стиснати юмруци. Изкрещя ѝ да се изправи веднага, за да не я вдигне тя за косите. Ерика не се съмняваше, че свирепата сестра на Селиг ще я бие до припадък. Само един мъж — верният Тургайз — можеше да я спаси, но той бе много далеч. О, не, богове, не. Ако гигантът бе скрит някъде в гората и видеше тази ужасна сцена, той щеше да пренебрегне всички опасности и щеше да ѝ се притече на помощ. Нищо нямаше да го спре и сигурно щяха да го убият. Кристен продължаваше да ѝ крещи, че трябва да се изправи на крака.

— Лейди, моля те, не тук, защото той може да ни наблюдава отнякъде.

— Нима очакваш някой да се загрижи за теб? — изсмя се Кристен.

— Тургайз ще го направи.

При споменаването на това име мъжете, застанали най-близо до двете жени, веднага извадиха мечовете си. Но Кристен не се уплаши, бе побесняла от гняв и не мислеше за нищо друго, освен за страданията и униженията, които любимият ѝ брат бе изтърпял.

— Тогава нека се покаже. Съмнявам се, че някога ще го срещнем отново, а и ти едва ли повече ще го видиш. А сега ставай...

Прекъсна я гласът на Селиг, за изненада на всички присъстващи:

— Не, Крис. Нахрани я и се погрижи за нея. Тя ще страда, но аз ще се погрижа за това.

Кристен изфуча разярено и изтича към каруцата. Селиг бе успял да седне и се бе навел през страничната дъска.

— Нека аз да... — започна тя.

— Не! Не ти, а аз имам да уреждам сметки с нея.

Говореше тихо, но твърдо. Беше му струвало голямо усилие да спре сестра си и нямаше да отстъпи, дори и тя да настояваше. Кристен разбра, че само го измъчва и макар и неохотно се подчини на желанието му.

— Добре, ще те послушам, макар и да не ми се иска. А сега си легни. Почивката сега е също толкова ценна за теб, колкото и храната. Повече да не съм видяла да се измъчваш за каквото и да било.

Селиг отправи още един поглед към красивата си мъчителка, която се търкаляше в прахта и дори намери сили да се усмихне. Ала слабостта надделя отново, той въздъхна и се отпусна на сламеника.

Кристен изскърца със зъби. Гневът все още бушуваше в нея, но брат ѝ бе забранил да дава воля на чувствата си. Разбираше желанието му да отмъсти за преживяното и бе сигурна, че той ще си отмъсти, когато силите му се възстановят.

Тя хвърли злобен поглед към датчанката. Ерика все още бе на земята, макар че вече бе седнала. Изразът на лицето на Кристен я накара да настръхне.

Но норвежката се обърна към Торолф и запита:

— Дадохте ли ѝ да яде?

— Тя не заслужава — рязко отвърна той.

— Въпреки всичко те все пак са хранили Селиг — неохотно изрече Кристен. — Пък и чу какво каза той — трябва да се грижим за нея, докато той бъде в състояние сам да си разчисти сметките.

— А ти самата ще можеш ли да обуздаеш гнева си?

С тези думи той искаше да я успокои и донякъде успя. Сестра му Тира бе най-близката приятелка на Кристен от детските ѝ години и сега Торолф бе заел мястото на сестра си в сърцето на Кристен. Той дори понякога си позволяваше да се държи предизвикателно с нея, което си позволяваха само най-близките ѝ.

Думите му я накараха да се осъзнае и тя въздъхна.

— Мисля, че ще мога да се сдържам, особено като си представям какво отмъщение ще измисли Селиг за нея.

— Ще я пече на бавен огън?

— Това е най-малкото, което ще стори.

Никой от тях не забеляза как Ерика пребледня, когато чу думите им, без да разбира, че те просто се шегуваха. В гърдите ѝ се надигна паника и устата ѝ пресъхна от ужас. И макар че те започнаха да говорят за постове около лагера, тя не можа да се успокои. Кристен отново я изгледа студено и се обърна към Торолф.

— Дай ѝ да яде — заповяда тя. — След това я доведи, за да я вържа за през нощта. Намери едно въже, а ако няма, изпрати някого до селото.

Кристен се обърна и тръгна към каруцата, когато я спря викът на Ерика. Досега се бяха държали с нея като с някакъв неодушевен

предмет, дори не разговаряха с нея. Сцената, на която бе само безмълвен свидетел, я накара да загуби самообладание, макар че бе прекалено уплашена, за да даде воля на гнева си. А и едва ли бе разумно още повече да озлобява тези хора срещу себе си.

— Можеш да ме вържеш още сега, защото няма да ям.

— Ще ядеш...

— Не мога да дъвча, лейди Кристен.

Това беше самата истина. Ударената ѝ буза се бе подула и бе изтръпнала. Повдигаше ѝ се само при мисълта за ядене. Затова само промълви:

— Може би утре ще бъда по-добре.

Кристен се замисли, след което кимна и напомни на Торолф:

— Намери ми въже.

После я дръпна, за да се изправи, и я поведе към каруцата.

Но не я качи, а я накара да седне на земята и да се подпре на едно от колелата. Застана зад нея и зачака Торолф да се върне с въжето. Двете жени не си размениха нито дума.

Докато минутите бавно се нижеха, Ерика започна да се притеснява. Знаеше, че ще бъде завързана за това противно колело, но не мислеше толкова за предстоящата мъчителна нощ, колкото за това, че още не беше...

Лицето ѝ бе пламнало от неудобство, но нямаше друг изход, освен да помоли Кристен:

— Може ли... имам нужда да... за това...

Кристен смръщи вежди.

— Нима Торолф е забравил да те заведе до храстите?

Ерика се бе изчервила от смущение, но успя да промълви:

— Каза ми да отида, но аз не можех така... пред очите му. Нали му бе заповядала да не ме изпуска от погледа си.

— Така и е трябвало да постъпи, а един пленник не може да се преструва на много изискан.

— Моля те като жена. Как би се почувствала на мое място...

— Вече съм била на твое място, датчанке. Бях пленена и повечето от викингите, които виждаш наоколо, бяха заедно с мен, оковани във вериги, а повечето от тези сакси ни охраняваха. Мислиш ли, че съм имала възможност да се усамотявам?

Значи Селиг бе казал истината, когато бе споменал, че сестра му се е омъжила за своя похитител. А сега предишните врагове, предишните затворници и надзиратели яздеха заедно като истински другари по оръжие? Ерика не можеше да проумее как е възможно това. Искаше да попита, но не се осмели и затова само промълви:

— Моля те...

В думите ѝ прозвуча такова отчаяние, че Кристен измърмори:

— Уф! — и я вдигна от земята. — Имаш късмет, че и аз имам нужда.

Ерика почувства облекчение и дори не обърна внимание на коравите като на мъж пръсти, които се впиха в рамото ѝ. Кристен я поведе забързано, но внезапно спря пред храсталака, за да се огледа с присвити очи. Ерика неволно въздъхна, защото си помисли, че норвежката бе променила намерението си.

За нейна изненада тя чу:

— Онзи гигант съпруг ли ти е?

Ерика не се опита да излъже.

— Той ме следва навсякъде като сянка от деня, в който му спасих живота, още когато бях дете. За него съм като дъщеря.

— И ти вярваш, че е някъде наблизо?

Понечи да излъже, но реши, че вече е безсмислено след това, което бе казала преди малко.

— Ще бъда искрено изненадана, ако не ме е последвал — призна тя. — Никога не ме е оставял сама.

— Ако ни следи, ще го сполетят много беди — отвърна Кристен. — И няма да успее да се приближи до теб, дори и да върви след нас до самия Уесекс.

После повика петима от хората си и им заповяда да се разпръснат в кръг из храстите наоколо. Не искаше да рискува и да остави пленницата да избяга. Страните на Ерика отново пламнаха от срам.

Кристен забеляза това и презрително процеди:

— Прекалено се превземаш.

— Не мога да се отпусна — сподавено промълви вцепенената девойка.

— Най-добре е да се научиш да преодоляваш тези глезотии — рязко изрече Кристен. — Когато брат ми се заеме с теб, такива

неудобства ще бъдат най-малкото зло, което те очаква.

Норвежката сигурно се забавляваше като си представяше какво ще стори брат ѝ с нея, но думите ѝ отекваха в ушите на Ерика като зловещ тътен пред буря. Трябваше да избяга. Но как щеше да успее, когато непрекъснато я следяха толкова вражески очи?

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Ерика не разбра в първия миг какво я събуди на следващата сутрин, но когато отвори очи, видя пред себе си два едри мъжки крака, обути в ботуши от фина кожа. Опита се да погледне нагоре, но остра болка прониза главата ѝ и тя изтръпна.

Бе забравила, че предишната вечер я бяха вързали с дебело въже, усукано около кръста, гърдите и гърлото ѝ, пристегнато около голямото колело на каруцата. Кристен се бе погрижила да направи невъзможен всеки опит за бягство на пленницата. Ерика си спомни, че бе опитвала да държи главата си изправена, но когато бе заспала, навярно се бе търкулнала настрани, защото мускулите на врата ѝ се бяха схванали.

Ръцете и краката ѝ бяха изтръпнали, но това ѝ помогна да издържи търкането на въжето, с което бяха превързани китките ѝ. Тя се опита да се освободи — стори ѝ се, че въжето не е много грубо — но не успя. По кожата ѝ останаха белезите от въжето. Помъчи се да разхлаби възела около глезените си, но безуспешно.

За миг забрави за мъжа, който стоеше пред нея. Стараеше се да не докосва отвътре с език нараненото място на бузата си. Бавно обърна глава и успя да огледа непознатия.

Той стоеше неподвижно. Видя меча му, пъхнат в ножницата и късия нож с едно острие, с който саксите довършваха поваления неприятел. На кръста си имаше широк колан с метални кабари. Катарамата му бе украсена с голям гранат. Носеше зелена риза с дълги ръкави, а върху нея къса ризница без ръкави. Имаше тънък кръст и широки рамене.

Силните му ръце бяха скръстени на гърдите. Тъмнокафявата му коса падаше на вълни върху раменете му. Големите му зелени очи я гледаха напрегнато. Тя не разбра какво точно бе изписано на лицето му, но ѝ се стори, че в погледа му проблеснаха гневни искри.

Помисли си, че мъжът е много красив. Би го взела за сакс, но той бе необикновено висок, надвишаваше ръста на брат ѝ с една глава.

Сигурна бе, че не го бе виждала досега, тъй като предния ден тя бе огледала всички мъже в лагера с надежда да открие поне едно дружелюбно лице.

Мъжът извърна глава от нея и погледна към каруцата. Платнището бе спуснато и той не можеше да види кой лежи вътре.

Ерика си припомни, че норвежката бе легнала да спи близо до нея, за да може да чува и най-лекото помръдване на пленницата. Кристен бе предпочела да не се отдалечава и да бди с ръка върху дръжката на кинжала си, въпреки че бе предупредила стражата да не отделя поглед от Ерика. Сестрата на Селиг беше предпазлива, тъй като може би Тургайз — вярната сянка на лейди Ерика — бе някъде наблизо.

Кристен се изви в съня си и се показа част от разпиляната ѝ коса. Мъжът се приближи и побутна с крак косата. Може би това беше неволно, но все пак... Той търпеливо чакаше норвежката да се събуди. О, богове, навярно този мъж бе враг на похитителите ѝ. Чертите на красивото му лице бяха изкривени от гняв. Той бе проникнал безпрепятствено в лагера им. Тогава може би и Тургайз щеше да успее да го стори.

Тогава какво бе станало със стражите? Тя се огледа, за да разбере дали са мъртви, но не видя трупове. Някои от бойците се хранеха, други развеждаха конете си, но повечето бяха насочили погледи към каруцата. Не, този мъж не беше техен враг, той бе един от тях, но защо изглеждаше толкова разгневен? И защо никой не се опитваше да го спре?

— Ох!

Кристен най-после се разбуди. Обърна глава, за да види къде се бе заклешила косата ѝ. Съзря един крак до главата си и се запита кой се осмелява да я безпокои. Воднистосините очи гневно светнаха и в следващия миг замахна с кинжала си към крака на мъжа.

Мъжът отскочи назад, като че ли очакваше това нападение. Кристен се изтърколи под каруцата и се озова от другата ѝ страна, където Ерика не можеше да я вижда. Но виждаше високия мъж, който не откъсваше поглед от норвежката.

— Знаех си, че ще проклинам деня, в който баща ти ти даде това — навъсено рече той.

Ерика се досети, че говореше за кинжала, макар че трудно разбираше англосаксонската му реч. Когато дойде за пръв път в тази страна, тя бе започнала да изучава този език, но не го знаеше добре, защото предпочиташе да използва датския език.

Кристен обаче говореше с лекота този език, при това със същия непознат за Ерика акцент, който се долавяше в речта на непознатия мъж.

— Почакай малко, за да взема меча, който ми подари ти, саксонецо.

Мъжът се намръщи.

— Ще те набия така, че няма да можеш да стоиш на краката си!
— извика той.

— Да не мислиш, че ще ти позволя да го сториш? — кресна в отговор Кристен.

Ерика смаяно наблюдаваше тази невероятна сцена. Саксонецът изръмжа и скочи към каруцата. Ала викът на Кристен го спря.

— Внимавай, ще събудиш Селиг. Аз ще дойда при теб.

Щеше сама да отиде при него? Ерика би избягала далеч от този свиреп мъж. Кристен се насочи към нея и, без да я погледне, прекрачи над краката ѝ, доближи се до мъжа и силно го удари с юмрук по гърдите. Непознатият дори не трепна и не се опита да отвърне на удара. Гневното изражение на лицето му не се промени.

— Не можеш ли да говориш по-тихо, грубиян такъв! — изсъска Кристен. — Всички наоколо ни се смеят.

Ерика забеляза, че наистина някои от мъжете се бяха ухилили и явно се наслаждаваха на спречкването между двамата.

— Ще им стане още по-смешно, когато те метна на коленете си и те напердаша — предизвикателно отвърна той.

Кристен отстъпи крачка назад. Ако бе продължила да отстъпва, щеше да се спъне в краката на пленницата, но се спря. Явно заплахата, че ще бъде напердашена я бе изплашила повече от юмручния бой.

— Ще ти обясня всичко, Ройс — хладно започна норвежката.

— Ще ми обясниш всичко, след като те напердаша — повтори той.

Очевидно не се интересуваше много от обясненията ѝ.

— О, горко ми! Колко си несправедлив!

— Ти си събрала хората ми и си тръгнала сама!

— Не само твоите, а и на Селиг — прекъсна го тя. — Трябваше да събера повече воители, за да бъдем достатъчно силни, в случай че някой ни нападне.

Думите ѝ не укротиха яростта му.

— Ти си нарушила заповедите ми. Бях ти забранил да пътуваш сама и ти отлично знаеш това.

В отговор тя отново настръхна.

— Ако се беше върнал навреме, щеше да чуеш вестносеца, който ми събщи, че брат ми е пленен. Мислиш ли, че можех да остана вкъщи при тази вест? И затова не дочаках завръщането ти. Намерих го полумъртъв. Ако бе останал още един ден в Гронууд, сигурно щяха да го убият.

Ерика потръпна при тези думи. Гневът на непознатия се стопи и той прегърна Кристен.

— Къде е той? — запита Ройс.

— В каруцата. Навярно се е събудил от целия този шум, който успя да вдигнеш още с пристигането си. Добре че сигурно не е чул разговора ни, иначе щеше да се опита да ме защити, а още е много слаб.

Ройс изсумтя.

— Той знае, че не е необходимо да те защитава от мен, жено. А ти ще си получиш заслуженото за онзи удар, но чак когато се завърнем у дома.

— Много си любезен — нацупи се тя и го отблъсна от себе си.

Ерика отново настръхна, но този път се тревожеше за себе си, макар че мъжът продължи да гледа към Кристен:

— Очаквам все пак да ми обясниш какво стана тук.

Кристен проследи погледа му и пак се намръщи, защото едва сега разбра, че пленницата е видяла цялата сцена с мечешките ласки между странната съпружеска двойка.

— Това е лейди Ерика от Гронууд. Сега е пленница на Селиг.

— Как е успял да я залови, ако наистина е бил полумъртъв? — Ройс повдигна вежди и я изгледа подозрително.

— Аз направих това вместо него. И той, ако можеше, би постъпил по същия начин, но благодарение на нея той едва се крепеше на нозете си. До вчера е гладувал. Искан сам да ѝ отмъсти.

Саксонецът се замисли и лицето му помрачня.

— Трябва да я върнеш обратно.

При тези думи сърцето на Ерика едва не изхвъркна от гърдите ѝ, но надеждите почти веднага бяха попарени от отговора на Кристен:

— Няма да го направя. Селиг не може да се бие с теб тъкмо сега, затова аз ще го заместя. Тя ще остане с нас.

Той не очакваше, че съпругата му ще оспори решението му.

— Искаш да държим в замъка ни пленена датчанка? — избухна Ройс. — Та ние сме сключили примирие с датчаните.

— Тя не се е съобразила с примирието, когато несправедливо е обвинила брат ми, оковала го е във вериги и е заповядала да го бият с камшик! — изкрещя Кристен. — Той е бил тежко ранен в главата, полумъртъв от глад, изгарящ от треска. Добрал се е до Гронууд да търси помощ, а вместо това тя е заповядала да го измъчват. Погледни го и сам прецени дали не трябва да отмъстим!

Кристен рязко дръпна покривалото, Ройс се приближи към каруцата и надникна в нея. Ерика видя ужаса, изписан на лицето му, и чу как той прошепна:

— Боже мой!

Тя затвори очи. Искаше ѝ се земята да се разтвори и да я погълне. Чу как Селиг каза нещо на зет си, вероятно нещо като шега, за да успокои Ройс, но не можа да разбере точните думи. Ала изразът на лицето на високия саксонец не се промени.

Ройс дръпна жена си настрана.

— Тук има някаква грешка, Кристен. Сигурен съм в това. Никоя жена не би се отнесла така с брат ти.

— Да, една нормална жена не би постъпила така, но това е една безсърдечна кучка, която изпитва удоволствие от страданията на пленниците си. Тя лично е наредила да го бичуват. Хората на Селиг знаят това и ако ти я пуснеш, те ще я убият.

— Алфред жив ще ме одере, ако научи, че съм замесен в тази история — гласът му прозвуча тревожно.

— Нищо няма да ти стори, ако научи какво е сторила тя — възрази Кристен. — Но ако толкова се безпокоиш, вземи хората си и си тръгни. Това, което правя за брат ми, не те засяга.

— Така ли мислиш? — изръмжа той и пристъпи към нея. — Струва ми се, че ще променя решението си да те напердаша, едва когато се приберем в замъка.

Кинжалът все още висеше на кръста ѝ, но не посегна към него, а само вирна гордо брадичка.

— Ако искаш да се бием, направи го. Няма да ти се подчиня, защото зная, че съм права.

— А нима някога си се подчинявала? — ядосано запита той, но изразът на лицето му се смекчи. — Не трябваше да идваш тук без мен. Можеше лесно да ме откриеш. Но ти си постъпила така, защото си знаела, че нямаше да ти позволи да се замесваш в тази история. Май наистина си заслужаваш боя.

Кристен се засмя и обви ръце около врата му.

— Мога да те накарам да забравиш тревогата, която ти причиних — самоуверено рече тя.

— Съмнявам се, но ще ти дам възможност да опиташ.

Ерика видя, че те се приближиха към останалите. Вече не можеше да чува думите им. Душата ѝ отново се изпълни с отчаяние.

Колко близко беше до свободата! Ако той беше по-настоятелен... но тя знаеше защо саксонецът промени решението си — бе видял раните на Селиг.

— Разбра ли какво си казаха?

Тя бе чула някакъв шум в каруцата, но не очакваше, че Селиг ще може сам да се доближи до нея. Вдигна поглед и видя, че той е успял да се изправи, но се държи за пръта, за да не се строполи на пода на каруцата.

Въпреки че лицето му беше като изпито от треската и изкривено от болките, той все пак си оставаше необикновено красив, най-привлекателният мъж, който бе виждала, със съвършено оформени скули, още по-изпъкнали заради отслабването, с много дълги мигли, с чувствени и обещаващи устни. Ерика побърза да пропъди смущаващите мисли, които внезапно я обзеха. Но не можа да откъсне поглед от него, удивена от това, че този път не беше намръщен и дори бе започнал да говори с нея. Тя беше тъй стъписана, че не успя веднага да му отговори.

— Повечето от думите успях да разбера — отвърна тя със същия небрежен тон като неговия, макар че внимателно подбираше думите си. — А ти разбра ли какво казаха?

— Не. Никога не съм изпитвал нужда да науча езика на саксите, защото Ройс и повечето от неговите хора знаят келтски. А ти говориш

ли келтски?

— Не.

— Тогава е от полза, че ние двамата владеем норвежки и датски. За какво спориха?

Ерика не вярваше на ушите си. Нима той, в чиито ръце сега е съдбата ѝ, разговаря с нея? „Аз сам ще се разправа с нея.“ Не можеше да забрави тази злокобна заплаха. А ето че сега ѝ говори спокойно, като че ли нищо не се е случило между тях.

Дали би било разумно да се опита да му се извини, след като е в толкова особено, почти дружелюбно настроение? Дали да го помоли за прошка? Да му обясни за престъпното своеволие на Уилнот?

Но когато срещна погледа му, втрепен в лицето ѝ, Ерика само успя да смотолени някакъв неясен отговор на въпроса му:

— Нещо не можеха да се разберат за присъствието ми в лагера.

Селиг се замисли за миг и рече:

— Ах, да, бях забравил, че Ройс мрази датчаните от цялата си душа. Не би искал край него да има някой от тях, независимо по каква причина.

Това бе намек за безизходното ѝ положение, макар и косвен. Отново горчивина заля душата ѝ. Безсмислено бе да го моли за прошка. Нищо не можеше да я спаси.

— Не се тревожи. Сестра ти надделя в спора.

Той кимна разбиращо, като че ли въобще не можеше да се очаква друг изход.

— Ако те освободят без мое съгласие или ако успееш да избягаш, аз пак ще те намеря. От мен няма да можеш да се скриеш.

Изразът на лицето му не се промени при тази непоколебима заплаха. Тя се разтрепери, но поне той не успя да го забележи. Този яростен викинг лесно би могъл да преодолее стражата ѝ. Дори би могъл да проникне в замъка на брат ѝ и да я убие точно когато най-малко го очаква. И защо ли иска да я накаже толкова сурово?

— Като че ли искаш да си играеш със съдбата ми — упрекна го тя, защото не успя да измисли по-добър начин да се защити.

— Сигурно, но само докато не се възстановя дотолкова, че да мога да направя нещо по-силно — и Селиг ѝ се усмихна с онази ослепителна усмивка, от която дъхът ѝ секна. — Въжето много ти

подхожда, лейди — добави той с любезен тон и погледна към възела около врата ѝ. — Особено ми харесва примката около врата ти.

Ерика пребледня. Нима той замисля да я качи на бесилката? Навярно иска тя да узнае каква участ я очаква, за да не може да заспи, за да може страхът да погуби разсъдъка ѝ. „Аз сам ще се разправя с нея.“ Тя затвори очи, за да скрие сълзите си.

Доволен, Селиг не я изпускаше от поглед. Тя бе изкушаващо красива, дяволски привлекателна — дори и в този миг, когато сърцето му преливаше от омраза към нея, той трябваше да признае в душата си, че тази датчанка можеше да обърка чувствата му, и то с един замах. Никога не бе виждал такава жена. Може би се бе отнесла така жестоко с него, защото се бе главозамаляла от властта си — когато брат ѝ отсъстваше, тази красавица бе пълноправна господарка в техния замък. Ала майка му, както и сестра му, притежаваха същите права, но не злоупотребяваха с тях. Тази датчанка го бе наказала с камшик и то за какво? Защото той, Селиг, ѝ бе предложил да сподели леглото ѝ? Толкова много жени не биха пропуснали да се възползват от тази възможност.

Биха го с камшик... а тя е стояла до него и се е смеела на мъките му, студенокръвна, злобна... красива... вещица. Но ще си плати за всичко, сега е негов ред да изпита наслаждение. Преди да приключи с нея, тя ще пълзи в крака му и ще хленчи за милост, а той ще бъде този, който ще се смее и презрително ще откаже да я пощади.

— Наистина много харесвам въжето около врата ти — продължи Селиг, — но мисля да поръчам да направят един железен нашийник, с халка към него. Специално за теб. Сигурен съм, че ще съумея да измисля какви ли не забавления с този нашийник.

Ерика стреснато го изгледа и с ужас видя, че викингът все още се усмихваше, но в очите му се таеше омраза. Нямахше да я обеси. Но страхът не я е напусна. А именно това желаше той. Ще си поиграе с нея? Може би искаше да я накара да полудее?

— Май не ти се струва много забавно?

Тя не можеше да говори от ужас и само поклати глава.

— Добре — студено изрече той. — Защото не искам никога повече да чувам смеха ти.

Той наблегна на последните думи, като че ли за него те бяха по-важни от всички заплахи и обещания. Но Ерика бе тъй уплашена, че не

можа да промълви дори и една дума. Тогава Селиг се отдръпна навътре в каруцата и тя го изгуби от погледа си. О, богове, ако само можеше никога да не го вижда отново.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Денят премина така както Ерика бе очаквала. Кристен яздеше белия си жребец редом до съпруга си, а това означаваше, че опасната датчанка не можеше да бъде оставена сама в каруцата с беззащитния Селиг. Беззащитен? Той може би наистина беше по-слаб и от едно невръстно дете, но думите му бяха по-страшни от всяко оръжие.

Ерика бе благодарна на съдбата поне за това, че не я принудиха да остане с него, макар че трябваше да ходи пеш. Ако ѝ бяха върнали, обувките, нямаше да се измъчва толкова.

Не бе сигурна, че го бяха направили умишлено, защото не Кристен, а Торолф върза единия край на дългото въже за дъното на каруцата, а с другия превърза китките ѝ. Съмняваше се дали той въобще бе забелязал, че пленницата е боса, тъй като долната ѝ риза бе доста дълга. Кристен навярно бе забравила, че предния ден бе събула обувките на Ерика. Или пък смятаха, че боса и с изранени нозе трудно би побягнала.

Селиг внимателно гледаше, докато я завързваха за каруцата, и Ерика гордо вдигна глава и не поиска да ѝ върнат обувките. За щастие конете се движеха бавно, но каменистата земя израняваше краката ѝ.

Пленницата крачеше отстрани на каруцата и не можеше да вижда легналия в нея Селиг, нито пък той нея. Часовете се нижеха бавно и силите ѝ започнаха да се изчерпват. Не падна нито веднъж, но умората постепенно я надвиваше. Слънцето печеше все по-силно и нещастницата бе плувнала в пот.

Наближаваше пладне, когато саксонският лорд насочи коня си към нея и мълчаливо ѝ подаде мях с вода. Селиг бе казал, че зет му мрази датчаните, но когато Ройс я погледна, не видя омраза в очите му. На лицето му се четеше любопитство, дори объркване, но нямаше и следа от онази враждебност, с която я посрещнаха всички останали.

Тя му върна мяха, но за нейна изненада той не се отдалечи, а попита:

— Кой те удари?

Разбира се, досети се Ерика, забелязал е подутината на бузата ѝ. Отокът се бе увеличил и достигаше до окото ѝ. Усещаше тъпа болка.

— Съпругата ти — отвърна пленницата.

На лицето му не трепна нито един мускул.

— Навярно отново е била побесняла.

Наистина беше побесняла. Ерика никога нямаше да забрави острието на кинжала, насочено към гърлото ѝ.

— Очаквах, че ще се нахвърли върху мен — добави тя.

— Наистина ли? Защо?

Тя го изгледа и се замисли дали Ройс я разпитва само от любопитство, или има някаква скрита причина. Поколеба се за миг, преди да му каже истината:

— Подозирам, че дотогава не бе видяла раните по гърба на брат си.

— Ах, да, от камшика. А защо си заповядала да го бият?

Последният му въпрос бе неочакван за нея. Нима Кристен не му бе разказала всичко?

— Той бе обвинен, че е вражески съгледвач. Когато го разпитвах, отговорите му бяха много неясни и пораждаха съмнения — това не беше цялата истина и не обясняваше причината за съдбоносното ѝ решение, нямаше дори намек за обидата, която Селиг ѝ бе нанесъл като безцеремонно бе поискал да сподели леглото ѝ. — Защо всички вие намирате боя с камшик за толкова необичаен? Нима, ако беше на мое място, ти щеше да постъпиш другояче?

— Сигурно щях да постъпя като теб, но аз съм мъж и ангелската красота на Селиг нямаше да повлияе на решението ми.

— Не разбирам каква е разликата... — колебливо възрази тя.

— Нима? Всички жени са луди по него. Те го обожават и никога не биха го наранили.

И тя не би си позволила, мина ѝ през ума, ако обстоятелствата бяха по-различни. Вече започваше да се дразни, че според мнението на всички наоколо, ако съдбата на Селиг Благословения зависеше от жена, то никой не би трябвало да го докосне с пръст. Спомни си как незаслужено я бе обидил. Само мъж с прекалено високо самочувствие би си позволил подобна наглост.

— Значи признаваш вината си?

— Какво? — Ерика го изглежда слисано, докато най-последно си спомни, че Ройс сигурно говори за боя с камшика. — Не... аз... той ме обиди и аз не успях да се овладея.

Ройс отметна глава и се засмя. Ерика стисни зъби. За нищо на света не би си признала истината.

— Никак не е смешно — каза тя.

— О, за бога, наистина е смешно. Не си могла да се овладееш? Това обяснява всичко.

Той намекваше, че нищо друго не може да се очаква от една жена и тя се почувства засегната. Бе загубила самообладание само за миг. Ако не беше злополуката с племенника й...

Селиг ги наблюдаваше с присвити очи. Не му харесваше, че Ройс проявява интерес към неговата пленница, още повече, че от каруцата не можеше да чуе разговора им. Още по-малко му се нравеше мисълта, че зет му би могъл да я освободи, а той не можеше да му попречи. Можеше да се стигне до схватка между неговите бойци и бойците на Ройс, което Селиг не искаше да допуска. Тя не трябваше да бъде свободна, преди да си отмъсти за всичко, което бе преживял в замъка й.

Селиг не ги изпускаше от погледа си и видя как тя изведнъж се разгневи и престана да говори с Ройс. Младият викинг имаше свръхестествената способност да усеща чувствата на жените, дори и на тези, които мразеше. Не, не жените, а само тази, тъй като досега не бе изпитвал омраза към нито една жена. Това чувство бе непознато за него. Особено ако трябваше да мрази такава красавица като тази датчанка. В този миг сестра му се приближи към него и каза, че според нея пленницата прекалено дълго е вървяла пеша и ще бъде по-добре, ако й дадат кон.

Почувства как в гърдите му се надигна жал към нещастницата, но веднага се ужаси от чувствата си. Не можеше да повярва, че изпитва съжаление към жената, която му бе причинила толкова страдания. Трябваше да си припомни, че за него тя не бе само една слаба и крехка жена, а безмилостна и жестока вещица. Щеше да му бъде по-леко, ако можеше да забрави, че тя е жена, но това бе невъзможно.

Селиг отхвърли предложението на Кристен.

— Нима искаш тя да припадне от слабост? — остро запита сестра му. — На мен ми е безразлично, но тя едва ходи.

— Тя не е чак толкова слаба, колкото изглежда. Остави я. Когато се изтощи съвсем, ще я качиш на кон.

Той все още не можеше да си прости моментната слабост, но си обеща това повече да не се повтаря. Всъщност тайно се надяваше, че тя скоро ще рухне. Твърдо бе решен дотогава да не позволи да я качат на каруцата. Нямаше да чака дълго. Макар че въжето бе разхлабено, тя трябваше да го повдига, за да не се спъне в него. Но с всяка крачка силите ѝ се топяха. Мъчително бе дори да я гледа, но продължи да я следи с поглед, за да не пропусне мига, в който ще се строполи на земята.

Селиг лежеше, бавно се пресягаше към изобилната храна и се наслаждаваше на мъките на датчанката. Дори бе забравил за собствените си болки, докато наблюдаваше страданията на Ерика Безсърдечната. Девојката нито веднъж не отправи поглед към него, което не беше никак лесно, тъй като вървеше зад каруцата с лице към него.

Тя се препъна и в този миг погледите им се срещнаха. Той разбра, че тя сякаш бе прочела мислите му. Все още се държеше на крака, но Селиг виждаше, че всеки миг ще рухне на земята.

Даде ѝ знак с ръка да се качи в каруцата. Но тя само гордо вдигна глава. От устните ѝ не се отрони нито звук. Младият мъж се скова от изненада и в миг отново усети болките в гърба. Беше вбесен от безсилието си, от това, че не може да я грабне на ръце и да я метне в каруцата. Тя знаеше, че той няма сили да направи това и затова му се противопоставяше.

Селиг извика Ивар, който яздеше недалеч, и му заповяда:

— Доведи я!

Ивар мълчаливо се насочи към нея, но Ерика започна да вика. Воинът я грабна, без да слиза от коня, и грубо я стовари в каруцата. Тя падна на колене, но тъй като ръцете ѝ бяха вързани, не можа да запази равновесие и политна напред. Остана да лежи по корем. За щастие лицето ѝ не бе наранено, но за съжаление отново се бе озовала близо до своя мъчител. Тази сутрин бе изтърпяла достатъчно мъки, ала все пак предпочиташе телесните страдания пред опасността да остане насаме със Селиг.

Ерика се опита да се изправи и да слезе от каруцата, но кратката му заповед я прикова на място.

— Не мърдай!

Нима бе прочел мислите ѝ? Явно беше много ядосан, че не се бе подчинила на желанието му. Но тя беше пленница, а не робиня и не бе длъжна да се подчинява на заповедите му. Не беше необходимо да търси повод, за да увеличи страданията ѝ. Можеше да я измъчва и никой нямаше да му попречи.

Ерика стисна зъби, потисна непокорството си и му обърна гръб. Беше негова пленница. Ако му се противопоставеше, това щеше да задоволи гордостта ѝ, но нямаше да облекчи участта ѝ. Но имаше и още нещо, заради което не искаше да бъде сама с него в каруцата.

Селиг бе твърде слаб и не можеше да ѝ причини болка, но дълбоко в сърцето си тя усещаше необясним страх. Страхът не бе породен от мисълта за мъките, които би могъл да ѝ причини, а от нещо, свързано със самия него, с близостта му. Дори можеше да го докосне... и искаше да го докосне. О, небеса, това беше безумна мисъл. Внезапно усети как той хвана лявата ѝ плитка и я задърпа към себе си. Сега почти се допираше до него. Бе увил плитката ѝ около юмрука си и тя не можеше да помръдне.

Не бе необходимо да я влачи за косата, ако искаше да я накара да се приближи към него. Просто трябваше да я помоли или да ѝ заповяда. И в двата случая щеше да се подчини, защото нямаше друг изход. Помисли си да му каже това, но преглътна думите си. Лицето му я хипнотизираше. Думите му бяха гневни, но изразът на лицето му бе спокоен и дори излъчваше задоволство.

— Сега май не изглеждаш много добре, нали, момиче? — изрече той, макар че това не беше истина.

Независимо че дрехите ѝ бяха мръсни, и лицето ѝ бе потънало в прах и пот, тя го привличаше неудържимо. Мръсотията не можеше да помрачи пищната ѝ красота, която въпреки нежеланието му го вълнуваше. Ала тя не трябваше да узнае това и Селиг бързо добави:

— Нито пък си толкова високомерна и недостъпна.

Кой знае защо, Ерика се изчерви. Беше ѝ все едно как изглежда, макар да знаеше, че никога не бе изглеждала по-зле. Косата ѝ бе разрошена и сплъстена от потта и праха. Цялата бе покрита с мръсотия, а лицето ѝ бе набраздено от черни ивици. Усещаше, че от нея се разнася неприятна миризма, и това я измъчваше най-много.

Макар че младият викинг бе много изтощен, с изпито лице и тъмни кръгове под очите, той все пак беше красив. А тя имаше раздърпан вид и приличаше на блудница. Той искаше да я унизи и да ѝ покаже каква съдба я очаква занапред.

Няма да му позволи да си играе с нея.

— По-добре ме убий още сега и сложи край на мъките ми — гордо изрече тя.

Досега не бе срещал толкова смела жена, като се изключеха майка му и сестра му. Селиг бе силно изненадан от думите ѝ, но не се издаде, а само ѝ се усмихна.

Искаше ѝ се да не се бе усмихвал. Усмивката го правеше, още по-красив, а това я плашеше.

— Не, няма да те убия — отвърна той. — Нито ще можеш да се откупиш от мен. Ще те измъчвам безкрайно, както ти стори с мен.

— Твоите мъки не бяха безкрайни — дръзко отвърна тя.

— Три дни в твоята яма... това е безкрайно дълго, лейди. Никой не ме е унижавал така.

Устата ѝ внезапно пресъхна, но все пак намери сили да продължи:

— Какво ще сториш с мен?

— Освен да те направя своя робиня...

Неволна въздишка се отрони от устните ѝ.

— Не можеш да ме направиш своя робиня.

— Но ти вече си моя робиня.

— Брат ми ще те намери — извика тя. — Той ще плати и най-скъпия откуп, и ще ме освободи.

— Аз не съм сакс, нито ще приема проклетите му пари. Един викинг никога не забравя да си отмъсти. Трябва да знаеш това, нали и твоят род е от викингите.

Но той живееше в Уесекс. Сестра му беше омъжена за саксонски лорд. И Селиг бе длъжен да спазва техните закони. Не искаше да губи надежда, че може да бъде откупена и освободена, защото иначе нямаше да има сили да издържи на всички страдания.

Робиня? Той не може да постъпи така с нея. Тя не бе пленена в честен бой, а бе похитена от дома си. Селиг може да поиска откуп. Може дори да я убие. Но тогава Рагнар ще го убие. Но да бъде негова робиня, когато замъкът ѝ бе недалеч от неговия?

Макар че в душата ѝ бушуваха силни и често противоречиви чувства, младото момиче успя да се овладее и заговори по-спокойно:

— Брат ми никога няма да позволи да ме държиш в плен. Ти трябва да решиш какъв откуп да поискаш за мен, когато той дойде.

— Трябва ли?

Той се усмихна, но внезапно я дръпна за плитката. Явно отново го бе ядосала. Бе увил плитката ѝ около юмука си и тя се запита дали той осъзнава, че ѝ причинява болка.

— Сега не говорим за брат ти — продължи той. — Ако дойде да те освободи, ще бъда принуден да го убия. И в края на краищата чия ще бъде вината?

Ерика затвори очи. Искаше да я накара да се разплаче. Но тя сподави сълзите си. Нямахше да му позволи да я унизи още повече.

— Ти се тревожиш за брат си, нали? — меко попита той.

— Да — едва чуто прошепна младото момиче.

— Ще ме помолиш ли да му пощадя живота?

Ерика се вцепени, но се съвзе и гордо го изгледа.

— Моят брат е силен мъж. Той може сам да се погрижи за себе си.

— Значи няма да ме молиш?

— Не.

— Ти май си много горда. Това е добре. Първото, което ще направя, е да смачкам гордостта ти. Ти сама ме предизвикваш да го сторя.

Ерика искаше да узнае какво бе намислил.

— Не искам да те предизвиквам — предпазливо отвърна тя.

— В такъв случай, си решила да изпълняваш безропотно всичките ми желания?

— Не исках да кажа това.

— Знам. Ти мислиш, че ще ми попречиш да ти отмъстя, но аз ще го направя. В името на бог Один, кълна се, че ще го сторя — погледът му се спря на устните ѝ и тя отново се вцепени. Селиг видя това и се засмя, но смехът му прозвуча пресилено.

— Няма защо да се страхуваш... от мен — изрече той. — Нямам намерение да се възползвам от прелестите ти.

Ерика въздъхна с облекчение. Явно изнасилването не бе включено в списъка от мъчения, които замисляше. Но може би просто

си играеше с нея и искаше да ѝ вдъхне надежда, за да може след това да я унищожи.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Брена Хаардрад лежеше по гръб на тревистия насип. Слънчевите лъчи и топлият бриз галеха черните ѝ коси и разсейваха тревогата в душата ѝ. Челото ѝ, все още гладко за жена прехвърлила четиридесетте, се проясняваше. Тялото ѝ бе стройно и стегнато като на млада жена. Четирите бременности бяха оставили едва забележими следи по него.

Тих плясък отново привлече вниманието ѝ към езерото, в което мъжът ѝ бе влязъл да поплува. Топлите ѝ сиви очи наблюдаваха как Гарик разтърси златистите си коси и блестящи водни капки се разпръснаха във всички посоки. Той, нейният викинг, все още бе красив мъж. Все още си служеше добре с меча, макар че това рядко се налагаше. Напоследък в косата му се бяха появили сиви нишки, но това не намаляваше красотата му, която я изпълваше с радост.

Както обикновено Гарик не бързаше да излезе от студеното езеро. Брена винаги бе харесвала издръжливостта му. Тя бе отрасла в Уелс, не много далеч на север от Уиндхърст, но бе прекарала почти половината от живота си в Норвегия и сега се наслаждаваше на топлия южен Уесекс. Но те никога не оставаха много дълго в замъка на дъщеря си, тъй като Гарик, за разлика от нея, трудно понасяше горещините. Затова тя се съгласяваше да го придружава до прохладното езеро.

Понякога с тях идваха да поплуват Ройс и Кристен или Селиг с поредната си обожателка. Децата на Гарик и Брена все още не можеха да свикнат с летните горещини в Уесекс. Е, Брена понякога пък трудно понасяше мразовитите зими в Норвегия.

— Прекалено много стоиш във водата, ще се размекнеш —
подвикна тя към мъжа си.

Той вдигна поглед към слънцето.

— Не мога да разбера как можах да ти позволя да ме домъкнеш тук.

Тя се досети, че мъжът ѝ говореше за Уесекс, а не за студеното езеро.

— Ти настояваше да тръгнем по-рано, за да можеш да видиш внучетата си.

— Точно обратното, ти искаше да дойдем по-рано. И сега трябва да се мъча в тази жега. Мисля да взема внуците си с нас в Норвегия тази есен.

— Не мисля, че Ройс ще се съгласи.

— Не смятам да го питам.

Тя се засмя. Гарик харесваше зет си, наистина го харесваше, но дълбоко в душата си не вярваше, че на този свят ще се намери мъж, който да е достоен за дъщеря му. И това чувство се смесваше с горчивия спомен от миналото, когато Ройс и Гарик се бяха срещнали за пръв път — в жестока битка на живот и смърт. За щастие никой от тях не загина, а скоро след това дъщеря му се омъжи за Ройс. Но Гарик не бе забравил миналото и често го припомняше на зет си. Брена подозираше, че той се заяжда само от честолюбие. Дори ѝ се струваше, че мъжът ѝ изпитва удоволствие от свадите.

Ала сега Гарик наистина бе сериозно разгневен на зет си, че бе позволил на Селиг да се замеси в някаква неясна мисия, заради което синът му бе попаднал в плен. На всичко отгоре Ройс бе позволил на Кристен да яхне коня и сама да тръгне да освобождава брат си. Ако зет му беше човек на място, не би позволил да се случи нито едното, нито другото.

Брена се бе опитала да го успокои, обаче Гарик бе прекалено разстроен, за да я изслуша. Искеше веднага да ги последва, но в Уиндхърст не бяха останали достатъчно коне за него и хората му. Ако не се завърнеха до утре, щеше да тръгне да ги търси, независимо от всички пречки.

Брена също се тревожеше, но се стараше да не го показва. Не се страхуваше толкова за Кристен, колкото за Селиг. Дъщеря ѝ не бе сама, Ройс бе тръгнал след нея, а и самата Кристен си служеше отлично с оръжието. Но синът ѝ бе пленен и навярно се чувстваше безпомощен и сам сред чужди хора... Мислите за него не ѝ даваха покой по цели нощи.

Всички знаеха колко много се прехласват жените по Селиг, но никой не бе забелязал как реагират мъжете на това. Мъжете, които не

го познаваха, често се чувстваха огорчени от успехите на сина й сред жените. Това е присъщо на мъжете, мислеше си Брена, да ревнуват и да завиждат на най-красивия сред тях, макар че мнозина се стараят да го прикриват. Селиг владееше отлично оръжието, притежаваше достатъчно сила и умения, за да вразуми съперниците си. Но ако продължаваше по този начин, може да свърши зле.

Ако децата й не се завърнеха до сутринта, тя бе решена да потегли с мъжа си, за да разбере какво се е случило с тях, и никой не би могъл да я спре. Но сега топлият бриз нежно галеше тялото й, до нея бе мъжът, когото бе обичала през целия си живот и Брена реши да не мисли за тревогите.

Очите й изпитателно огледаха тялото на съпруга й. Нейният викинг бе с широка гръд и мощни мускули. Колко често бе потъвала в тези обятия. Гарик улови погледа й и тя видя как страстта се надигна у него. Сега и в неговите яносини очи затрептя онзи пламък, който тя винаги умееше да разпали.

— Докога ще стоим тук, не ти ли е вече хладно? — попита тя.

Получи точно отговора, който желаше. Гарик се наведе над нея и покри тялото й със своето. Тя се засмя, защото той беше още мокър, капките от косата му мокреха кожата й, но целувките му прекъснаха смеха й и тя задиша учестено. Понякога се изумяваше, че страстта, която винаги ги бе свързвала, не стихваше с годините. Чувствата им бяха силни, както през младостта, макар и малко позаглъхнали, но все още бяха живи и все още бяха взаимни.

И двамата чуха как някой извика името на Гарик. Страстта изчезна и тревогата отново ги обзе. Гарик бързо се изправи и се огледа. Брена също се надигна и сърцето й се сви от безпокойство.

— Получи се вест. Ще пристигнат след един час.

— А моят син? — извика Гарик.

— Той е с тях.

Гарик махна с ръка, затвори очи и се отпусна на тревата. Брена знаеше, че в този миг мъжът й благодари на всички божества за щастливото избавление на децата им. Тя се приближи към него, прегърна го и отпусна глава на гърдите му. Той я притисна към себе си. Едва сега Брена почувства как тревогата я напуска и очите й се напълниха със сълзи. И двамата се засмяха с облекчение.

— Ще отидем ли да ги посрещнем? — запита тя, когато се успокоиха.

— Мисля, че ще е по-добре да ги посрещнем тържествено в замъка.

— Едва ли ще ни е необходим цял час, за да стигнем до замъка — усмихна се тя и многозначително повдигна вежди.

— Знам.

След миг двамата лежаха прегърнати на земята. Брена отново се засмя, но причината за смеха ѝ сега беше съвсем друга.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Селиг искаше да оздравее колкото е възможно по-бързо. Все още нямаше достатъчно сили, но на третата сутрин бе станал от каруцата и бе пожелал да язди до сестра си. Бе успял да я убеди, че вече е по-добре, но не ѝ бе казал, че болката в главата продължава да го измъчва. Младият мъж бе изпълнен с нетърпение, искаше час по-скоро да стигнат до Уиндхърст, преди да се е появил братът на Ерика. Трябваше сам да се справи с него. Не желаше да се стига до битка между бойците на Рагнар и Ройс.

Ето защо бе необходимо да укрепят замъка и да задържат брата на Ерика, докато Селиг събере сили сам да застане срещу него. Не изпитваше угризения да го убие, както и Рагнар Харалдсон не би изпитвал, ако бе в замъка си и би го убил заради подозрението, че е съгледвач.

Той си припомни, че самата Ерика му го бе казала. Така наказваха враговете и тези, които им помагала. Съжеляваше само, че тогава бе прекалено изнемощял от треската и не си спомняше ясно разпита, на който датчанката го бе подложила. Но ако успееше да убие Рагнар, надеждите ѝ за избавление щяха да бъдат съкрушени и щеше да ѝ отмъсти за страданията, които му бе причинила.

Видя, че краката ѝ бяха оставили кървави следи по дъното на каруцата и се ядоса. Проклетата датчанка ще остави кръвта ѝ да изтече, но няма да го помоли за помощ. Горда е като сестра му Кристен, но със сатанински характер прикрит зад омайващата ѝ красота. Ще се постарее да не остане и помен от дързостта ѝ.

Не бива да допусне болката и слабостта да го победят. Когато му дойдеше времето, ще я принуди да пълзи раболепно в краката му и да проси милостта му. Но дали щеше да се почувства удовлетворен, ако успее да покори тялото ѝ, но душата ѝ продължи да му се съпротивлява? Всъщност Селиг не я бе повикал да се качи и каруцата от състрадание, а защото искаше да пристигнат по-бързо до Уиндхърст.

— Мама и татко са дошли! — радостно извика Кристен.

Селиг яздеше зад нея и бе радостен, че най-сетне пред тях се появи величественият Уиндхърст. Викът на сестра му го накара да присвие очи и той видя две фигури горе на стената. Позна родителите си.

Тихичко въздъхна. Гарик и Брена бяха споменали, че може би ще им гостуват това лято, но сега обстоятелствата така се бяха променили, че Селиг не желаше да се среща с тях. Приличаше твърде много на майка си и знаеше, че тя е твърда и непреклонна, и няма да може да ѝ се противопоставя така, както си позволява пред сестра си. Брена веднага ще го настави в леглото и няма да му разреши да напусне стаята, докато не се увери, че е напълно здрав. Пък и Кристен му бе заявила, че няма да го остави да се прибере в неговия замък, докато не укрепне. Сестра му не се доверяваше на жените, които Ивар бе купил, и не вярваше, че те ще могат добре да се грижат за брат ѝ.

— Няма ли да се опиташ да не споделяш с мама всичките ми патила? — нехайно попита той, но със скрита надежда, че сестра му ще отстъпи пред молбата му.

— Не ставай глупав. Можеш да скриеш хлътналия си корем като облечеш по-широка риза, но по лицето ти отдалеч се познава колко си измършавял.

Не се бе досетил за това.

— Значи не съм вече красив, така ли?

— Толкова си грозен, че едва ли някой ще те познае.

Доволна, че бе успяла да го засегне по едни от най-чувствителните му места, тя се изсмя, пришпори белия си жребец и препусна към главната крепостна врата. Той я последва, но от друсането болката на тила отново се събуди. Очевидно в този миг Кристен не се безпокоеше много за здравето му, но нали сам я бе уверил, че се чувства доста по-добре.

Опита се да се задържи стабилно на седлото и да не изостава от сестра си. Но Кристен вече бе стигнала до голямата врата и се бе втурнала да прегърне радостните си родители.

Прегърна първо Брена и дори я повдигна от земята, макар че майката не бе дребна жена. Според стандартите на келтите дори минаваше за висока. Но дъщерята беше с една глава по-висока. После

Кристен се хвърли в прегръдките на Гарик. Сега ролите се размениха — бащата повдигна Кристен и я завъртя около себе си.

Селиг не помръдваше от мястото си. Дори не смееше да слезе от коня, защото се страхуваше, че ще изгуби равновесие и ще се строполи по лице на земята. Струваше му се, че през последните дни бе погълнал повече храна, отколкото изяждаше за цяла година, но силите му се възстановяваха много бавно. Особено сега, след изтощителната многочасова езда, отново се чувстваше страшно отпаднал.

Обърна се назад, за да види къде е Ерика, и видя, че приближава бавно с останалата част от групата. Ройс забеляза, че шурейт му не се чувства добре, обърна коня си към него, слезе от седлото и му подаде ръка.

В този миг майката на Селиг се насочи към тях и загрижено погледна сина си.

— Много ли те боли?

Селиг въздъхна. Знаеше, че трудно ще я излъже.

— Търпи се — рече той.

— Това нищо не ми обяснява...

— Ще разбереш, има време — прекъсна я Гарик, изскочи пред нея и помогна на Ройс да свалят Селиг от коня.

Младият мъж бе благодарен на баща си за помощта, но реши, най-вече заради майка си, да стигне сам до замъка. Преди това обаче трябваше да я прегърне, както винаги след всяка раздяла. Това се оказа грешка — не я бе притиснал с обичайната си мъжка сила до гърдите си и Брена веднага усети, че е много изнемощял.

— Тези, които те нападнаха, мъртви ли са? — запита тя.

Селиг се засмя. Очите на Гарик и Ройс се разшириха от изненада при този кръвожаден въпрос, но след това Ройс се досети за какво става дума.

Никога нямаше да забрави първата си среща с майката на Кристен. Брена го бе събудила с кинжала си, опрян до гърлото му. Не се съмняваше, че щеше да го забие в него, ако не бе отговорил на всичките ѝ въпроси. А на сутринта трябваше да се изправи пред един от най-силните викинги, които бе срещал, в двубой на живот и смърт. Очите на викинга му подсказаха кой е неговият противник — същите воднистосини очи като на Кристен. Той разбра, че това е баща ѝ и че няма да го убие, дори и да има възможност. Впрочем присъстващите

така и не повярваха, че е пощадил врага си. Ройс бе разбрал, че те са много сплотено семейство. Ако някой се осмелеше да нарани един от тях, останалите му ставаха врагове до края на дните си. Ето защо искрено съжаляваше датчанката.

— Нищо не успях да сторя, мамо, защото крадците ме повалиха още в първия миг — обясни Селиг. — После са избягали в бърлогата си. Бих могъл да разпозная само един от тях, затова ще бъде много трудно да ги открием.

— Тогава е получил първата си рана — намеси се Кристен. — Когато се свестил, се добрал до един датски замък и помолил за помощ, но те го пленили и го оковали във вериги. Брат ми изгарял от треска, а те го бичували с камшик.

Брена хвърли свиреп поглед към дъщеря си.

— Избихте ли ги всичките?

— Не, но водим с нас главния виновник — Кристен посочи към Ерика. — Когато се съвземе, Селиг ще се разправи с нея.

— Жена? — възкликнаха в един глас Брена и Гарик.

Селиг трепна.

— Какво толкова чудно има в това? Не мога да очаровам всяка жена на този свят. Но сега се чувствам толкова уморен, че едва се държа на краката си.

Думите му бяха посрещнати с недоверчиви възгласи, но Кристен отправи гневен поглед към брат си и изрече бързо:

— Той настояваше да язди, но сега разбирам, че е било грешка. Радвам се, че ти, мамо, ще се грижиш за него. Едва ли ще успее да те заблуди, че е по-здрав, отколкото е всъщност.

Братът и сестрата се спогледаха. Брена изцяло бе съгласна с дъщеря си и започна да дава нареждания. Селиг погледна за помощ към Ройс. Наистина той бе господар на този замък, но беше невъзможно да излезе на глава с тъща си и това недвусмислено бе изписано на лицето му. Суматохата достигна върха си, когато от замъка изскочиха няколко жени и с викове и сълзи се спуснаха към Селиг.

Половината от тях плачеха от радост, че е оживял, а другата половина от мъка, че е толкова изнемощял и че, според воплите им, дори не приличал на себе си. Всички се надпреварваха да предлагат помощта си, за да го изцерят, а той не успяваше да ги надвика, за да ги убеди, че състоянието му не е чак толкова окаяно. Никой не го

слушаше. Дори и Кристен се видя в чудо, докато успее да ги разпръсне. Трябваше да измисли работа за всяка жена, а това не беше лесна задача.

Ройс и Гарик стояха настрана. Ройс се забавляваше, докато забеляза намръщения поглед на тъста си.

— Той бързо ще възстанови теглото си — успокои го Ройс. — Но вероятно ще измине по-дълго време, преди да изчезне болката в главата му. Разбрах, че са го ударили много лошо.

— Кой го е държал гладен?

— Не е могъл да се храни заради раната. Почти две седмици е бил в безсъзнание.

— Да, това обяснява всичко — кимна Гарик и добави: — Това лято мисля да половувам.

Ройс се засмя.

— Кристен ми каза почти същото. Тя мисли, че Усекс гъмжи от крадци и трябва да го прочистим от тази напаст. Но Селиг иска да отмъсти само на един човек. Учудвам се как може да я мрази толкова много.

Гарик проследи погледа му и видя датчанката, която в този миг влизаше в замъка. Девојката бе мръсна и раздърпана, но си личеше, че е много красива.

— Какво смята да прави с нея?

— Какво може да прави един мъж с жена? — запита на свой ред Ройс и сви рамене.

— Не и ако я мрази.

Ройс не бе съгласен с него. Той също бе мразил викингите, но се бе оженил за една от тяхното племе. Бе презирал жените на викингите и ги бе смятал за уличници, но след като бе имал щастието да срещне Кристен, омразата му се бе стопила.

Кристен обаче никога не му бе причинявала такива страдания, каквито лейди Ерика бе причинила на Селиг.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Ерика седеше на пода в един ъгъл на спалнята, с вързани ръце и крака. Никой не ѝ обръщаше внимание.

— Ще стоиш така, докато бъдат готови веригите за теб — ѝ бе казал Ивар, докато отново я завързваше. Никак не ѝ се искаше да настъпи този миг, когато студените вериги ще заменят въжетата.

Откакто я бяха довели в тази стая, наоколо кипеше трескава дейност. Бяха донесли вода, после я бяха изнесли. След това донесоха още вода. И нея отнесоха. Донесоха храна, отнесоха я, преди да е изстинала и я замениха с топла.

Лечителката, стара жена с дълга и проскубана сиво-кафява коса, хокаше всички наоколо, докато приготвяше върху масата смес от билки. После съблече Селиг и огледа раните му. Зад нея стояха петшест жени. Ерика забеляза, че никоя от тях не се изчерви, докато гледаха голия мъж. По-късно узна, че лечителката далеч не е единствената жена в замъка, която го бе виждала без дрехи. Само Ерика се изчерви и отклони поглед.

Пороят от сълзи, на който бе станала неволен свидетел, я отвращаваше. Човек би могъл да си помисли, че всички тези жени са негови съпруги, но Ерика много добре знаеше, че саксите имат само по една жена, а Селиг живееше сред сакси и трябваше да спазва обичаите им. Но нито една от тези хлипащи създания не се държеше властно, нито една не изпъкваше в този рояк, както би подобавало на една истинска съпруга. Единствената жена, която се държеше като господарка, бе чернокосата по-възрастна жена, която внимателно разтриваше с мехлем наранения му гръб.

От това, което бе видяла пред стените на замъка и от разказа на Кристен, Ерика разбра, че това е майка му, и я обзе страх. Още един член на това семейство, който бе изпълнен с омраза и презрение към нея. Отново я налегнаха мрачни мисли. Впрочем откакто я бяха пленили, тези мисли не я бяха напускали. Нищо не спомагаше за намаляването на страховете ѝ. Тревогата в душата ѝ се засили още

повече, след като се озова зад тези високи, добре укрепени каменни стени.

Тургайз навярно не беше наблизил. Тя се прости с надеждата, че преданият ѝ до смърт гигант ще може да я измъкне оттук. Тези каменни стени се пазеха зорко, а вратите се заключваха след залез-слънце. Исполинът не би могъл да се промъкне незабелязано покрай стражите нито денем, нито нощем.

Сега можеше да разчита само на брат си, но не знаеше кога ще го види отново. Не вярваше, че Селиг ще го убие, както самоуверено бе заявил. Рагнар щеше да го повали с меча си и тя щеше да бъде свободна. Това беше сетната ѝ надежда.

През последния ден не ѝ се бе налагало да се измъчва от унижителните „разговори“ със своя похитител. Когато на третата сутрин Селиг бе решил да язди, бяха заставили Ерика да пътува на коня на Ивар, опряла гърди до потния гръб на ездача. Трудно бе да реши кой от двата начина за пътуване бе по-неприятен.

Ивар се държеше по-сурово към нея дори и от Торолф. Докато яздеха заедно, тя трябваше да напруга всеки мускул от тялото си, за да не се докосва до него. Ерика бе разбрала, че както Торолф е най-близкият приятел на Кристен, така Ивар бе дясната ръка на Селиг. Предполагаше, че Ивар я ненавижда от все сърце.

Пътуването никак не беше леко. Освен несигурното бъдеще, изпълнено с ужасяващи опасения, Ерика се страхуваше, че Кристен ще ѝ обръща по-малко внимание, особено сега, когато съпругът ѝ се бе присъединил към тях. Но Кристен не бе забравила молбата на Ерика от първата нощ и редовно идваше да я вземе, когато тя самата трябваше да се отбие зад храстите, за да задоволи естествените си нужди.

При един от тези случаи Ерика се бе опитала да повлияе върху здравия разум на Кристен като ѝ бе припомнила за неприятните последици от нейното отвлечане.

— Брат ми ще тръгне да ме търси. Дори и да не сме много близко, пак ще дойде.

— Е, навярно ще постъпи така. Но няма да успее да те върне в Гронууд, освен ако брат ми не те освободи. Пък може и самата ти да не поискаш да се върнеш.

Ерика се бе замислила и бе решила, че само една причина може да я накара да се откаже от завръщането у дома — ако загуби

целомъдрието си.

— Искаш да кажеш, че Селиг ще ме изнасили?

Кристен бе изсумтяла презрително.

— Да изнасили жена, която мрази? Няма защо да се страхуваш от това.

— Тогава защо да не искам да се завърна у дома?

— Защото може би ще се влюбиш в него — отвърна Кристен и сви рамене.

Ерика бе не само изненадана, но едва не се разсмя, като чу това невероятно предположение.

— Да се влюбя в мъж, който иска да ми причини зло? Как си представяш това?

— Това би било най-голямото ти наказание, не мислиш ли?

— Никога няма да го допусна.

— Не се заричай. Може би няма да разбереш как ще се случи. Те никога не са могли да му устоят.

— Те?

— Всички жени, които са го обичали.

„Всички жени, които са го обичали.“

Тези думи звучаха невероятно, но и Селиг бе невероятно красив мъж. Младата датчанка не се страхуваше, че може да бъде една от „всички“, но бе изненадана да чуе тези думи от сестра му.

Много от тези жени сега се грижеха за него. Някои от тях едва не се сбиха коя да бъде най-близо до него. За Ерика този мъж беше безчувствен, жесток и без капчица милост в душата си. Как може всички тези жени да бъдат толкова лекомислени и да го обичат само заради красотата му, колкото и необикновена да е тя?

Младото момиче се сепна и се огледа.

В стаята бяха останали само майка му и едва възрастна прислужница. Селиг все още лежеше по корем. Очите му бяха затворени и може би бе заспал, защото двете жени разговаряха шепнешком. След това взеха ведрото с вода, дрехите му, остатъците от храната и се приготвиха да излязат. Ерика затаи дъх с надеждата, че няма да ѝ обърнат внимание. Но чернокосата жена се спря внезапно и се обърна към нея.

— Аз съм Брена Хаардрад, майката на Селиг.

Гласът ѝ бе студен, а погледът — изпълнен с омраза.

Ерика бе вече привикнала — слугинята също я гледаше по този начин.

— Така и предполагам — отвърна девойката.

— Той ми разказа какво се е случило и как си се отнесла към него.

— А каза ли как смята да ми отмъсти?

— Ако бях на негово място, първо щях да заповядам да те набият с камшик, така както ти си постъпила с него. Ако бях дошла в замъка ти, щях да те убия на място. Но това щеше да бъде прибързано, нали? Когато човек се поддаде на чувствата си, после може горчиво да съжалява. Дъщеря ми заслужава похвала, че е успяла да овладее чувствата си.

Ерика бе пребледняла още при първите ѝ думи, но сега лицето ѝ започна да възвръща цвета си.

— Искаш да кажеш, че няма да ме убиеш още сега?

— Аз няма да решавам съдбата ти, но мисля, че не бих те убила. Смъртта е твърде леко избавление.

Думите ѝ прозвучаха твърде зловещо.

— Но какво смята да прави той с мен?

Брена сви рамене.

— Не ми е казал, но не бъди толкова нетърпелива. Засега отлага наказанието ти, макар че не го заслужаваш.

След тези думи тя се обърна към слугинята:

— Заведи я в банята, Еда, а после ѝ дай нови дрехи.

— Не.

Това бе гласът на Селиг. Той не беше заспал и бе чул всичко.

— Тя смърди, Селиг — каза Брена и го изгледа.

— Може да се изкъпе, но тук, в стаята. Не трябва да се отдалечава от мен.

— Защо?

— Не желая да говорим повече за нея, мамо.

Гласът му бе студен и нетърпящ възражения. Говореше като мъж, а не като син. Това не би я спряло, но Брена беше решила да не се намесва.

— Не вярвах, че можеш да изпитваш омраза към някоя жена — каза тя.

— Когато ме предизвикат, аз съм способен на всичко.

— Истина е — въздъхна майка му и се обърна към Еда. — Донеси коритото тук. Пък и на него ще му трябва за утре сутринта.

Никой не попита пленницата дали иска да се изкъпе, а още по-малко се интересуваха дали е съгласна да се изкъпе в стаята на Селиг. Ерика никога нямаше да се съгласи с това.

— Не желая да се къпя, докато той ме наблюдава, лейди Брена — заяви младото момиче.

Брена я погледна със сивите си очи, които биха същите като на сина ѝ.

— Нямаш друг избор.

Ерика гордо вирна глава.

— Имам. Ще продължа да смърдя.

— Не, това няма да стане. Дъщеря ми не понася мръсотията, нито пък аз имам намерение да си запушвам носа всеки път, когато вляза в тази стая. Или ще се изкъпеш сама, или ще изпратя някоя от слугините да те изкъпе.

— Никакви слугини — намеси се Селиг. — Изпрати Ивар и още двама от моите хора.

— Ще се изкъпя сама! — извика Ерика.

— Знаех си, че ще се съгласиш.

Самодоволният му тон я вбеси, но тя замълча. Каквото и да избере, той щеше да направи обратното. Очевидно бе решил да се забавлява със страданията ѝ.

— Не разбирам какво искаш да постигнеш с това, Селиг — измърмори Брена. — Толкова си отпаднал, че едва ли би могъл да изпиташ наслада от нея.

— Грещиш, мамо. Никога няма да я докосна. Искам да се почувства неудобно.

— Надявам се, че няма да е за твоя сметка — отвърна многозначително майка му.

— Не се безпокой. Единственото желание, което изпитвам към нея, е да я удуша, но това не ме задоволява.

— А какво ще те задоволи?

— Не е твоя работа, мамо — ухили се той. При друг случай за такъв отговор тя щеше да му удари плесница и синът ѝ много добре знаеше това. Но сега само се засмя и разроши косите му.

— Баща ти и братята ти ще дойдат по-късно да те видят. Добре е малко да си починеш, след като приключиш с „неудобството“ на пленницата си. Не е нужно да ти казвам как да възстановиш силите си.

— Не, наистина не е необходимо. Мога да се погрижа за себе си.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Ерика втренчено гледаше голямото дървено корито. От него се разнасяше приятен аромат на рози и изглеждаше много примамливо. Но то беше поставено в средата на стаята, съвсем близо до леглото. Селиг продължаваше да лежи със затворени очи, но тя знаеше, че не спи.

Еда я бе развързала и ѝ бе приготвила чисти дрехи и обувки.

Ерика стоеше в ъгъла, без да помръдне. Само когато свалиха въздетата, разтри изтръпналите си крайници. Не можеше да се реши да се приближи до коритото. Бе казала, че ще се изкъпе в стаята, тъй като бе немислимо да се остави в ръцете на бойците на Селиг. Но не можеше да събере сили да се приближи до коритото, а времето минаваше.

Би могла да избяга и никой нямаше да я спре. В стаята нямаше никой друг, освен Селиг, а той беше твърде слаб, за да може да ѝ попречи. Но за да излезе, трябваше да се спусне по стълбите и да прекоси голямата зала. Щяха да я заловят много бързо и навярно щяха да я накажат. Но да се къпе пред този мъж...

— Мога да извикам Ивар.

Както бе предполагала, той не спеше и чакаше. Искаше да наблюдава унижението ѝ. Досега не изпитваше омраза към него, но сега го намрази.

— Ти си много жалък!

— Твоето мнение не ме интересува. Да повикам ли Ивар?

Той се извърна и я погледна, очаквайки отговора ѝ. Сивите му очи я гледаха безмилостно. Нямаше смисъл да го моли за нищо. Това беше част от отмъщението му, незначителна част за него, но не и за нея. Знаеше, че щеше да я принуди да се изкъпе в стаята му, без значение как щеше да го постигне.

Младото момиче бавно пристъпи напред. Искаше ѝ се да не бе толкова светло, но късните лъчи на слънцето огряваха стаята. Единственото, което можеше да направи, бе да стои с гръб към него и да се преструва, че той не съществува. Просто трябваше да се

наслаждава на топлата вода и благоуханния сапун. Нямахте да му позволи да види срама ѝ, трябваше да се опита да мисли за нещо друго.

Застана с гръб към него и се съблече.

Коритото беше кръгло и широко, но не беше много дълбоко. Стигаше ѝ само до коленете. В средата му беше поставено ниско столче, но тя не седна на него, защото искаше да се потопи във водата.

— Можеш да си измиеш косата.

Ерика бе толкова смутена, че дори не бе помислила за косата си. Но мразеше да ѝ дават съвети. По-добре да ѝ беше заповядал. Какво би станало, ако откажеше? Разбира се, щеше да се намеси Ивар. Тази заплаха висеше като камшик над главата ѝ.

Трудно разплетете плитките си, тъй като косата ѝ бе мръсна и сплъстена. Кичурите коса покриха гръба ѝ. Девойката се наведе, потопи глава във водата и започна да се сапунисва.

До коритото беше поставено само едно ведро с чиста вода за изплакване, затова трябваше да пести водата. За да измие косата си, трябваше да я сапунисва три пъти и да я изплаква с водата от коритото. Когато свърши коритото бе покрито с мръсна пяна, но тя самата беше чиста.

Повече не можеше да седи в мръсната вода и трябваше да се изправи или да седне на столчето. Но тъй като не желаше да направи нито едното, нито другото, трябваше да увие косата си, за да я предпази от мръсната вода. Изправи се на колене и се изчерви от срам. Взе бързо кърпата и отново се потопи във водата.

— Едва ли ще останеш чиста в тази мръсна вода.

Думите му бяха само предположение, тъй като той не можеше да види водата в коритото.

— Водата е все още чиста — отвърна тя, но това не ѝ помогна. Той бе решил да я измъчва още и думите ѝ едва ли щяха да го спрат.

— Изправи се — заповяда младият викинг. — Тъй като едва ли си имала баня в твоя замък, трябва да се убедя, че си се измила добре. Не искам да дразниш обонянието на майка ми.

Ерика се запита дали обяснението му не бе част от играта. Дали да му възрази и да му каже, че не е като саксонците, които от суеверие смятат, че къпането е нездравословно? Можеше лесно да оспори думите му, дори намека за „обонянието“ на майка му. Та нали той бе

виновен тя да не се изкъпе през цялата седмица. Бяха прекосили няколко реки, бяха нощували край потоци и вирове, но не ѝ бяха разрешили да се измие.

Младото момиче се изправи, като внимаваше да стои с гръб към него. Почувства, че цялата се изчервява, но се изпълни със задоволство. Усещаше, че бе успяла да обърка плановете му. Не знаеше каква бе истинската му цел, вероятно да демонстрира властта си над нея, но ѝ се струваше, че бе успяла да провали намерението му.

Той се засмя тихо и Ерика разбра, че не отдаваше значение на временната ѝ победа. Тя стоеше с гръб към него, с ръце пред гърдите, но чувстваше, че той ѝ готви нещо. И не се излъга.

— Обърни се, момиче. Имаш много хубав задник, но искам да видя какво още притежава моята нова робиня.

— Аз не съм робиня — прошепна девойката, по-скоро като че ли на себе си.

— Какво каза?

— Аз не съм робиня!

— Както вече ти казах, твоето мнение не ме интересува. Ще изпълняваш това, което ти казвам. Ако се опиташ да ми възразяваш, само ще влошиш положението си.

Думите му не я уплашиха. Вече знаеше каква бе крайната му цел. Селиг искаше да я унижава при всеки удобен случай и окончателно да смачка гордостта ѝ.

„Искам да пречупя гордостта ти и това ще е отмъщението ми“ — спомни си думите му тя.

Искаше да я види гола, но не защото се интересуваше от тялото ѝ, а защото искаше да нарани достойнството ѝ. Не го правеше от сладострастие. Сестра му ѝ бе казала, че той няма да я изнасили, а думите му потвърждаваха това. Селиг не я възприемаше като жена. Искаше само да я унизи, да я измъчва, да я накара да се почувства безпомощна.

В гърдите ѝ се надигна гняв.

Досега страхът я бе възпирал. Страхът от това, което би направил един мъж при вида на гола жена. Но бе забравила, че Селиг не е обикновен мъж. Той беше неин враг и не я желаше като жена. Сега бе твърде слаб, за да се люби с нея, а дори и да можеше, не би го направил. Ако се любеше с нея, това би означавало да признае, че тя го

вълнува, а той никога нямаше да ѝ даде повод да тържествува над слабостта му.

Гневът рязко промени поведението и мислите ѝ. Той искаше да я накара да се срамува. Но самата тя искаше да се изкъпе, а присъствието му не бе заплаха за нея. Дори можеше да го накара да съжалява за това забавление. Искаше да я гледа? Имаше какво да му покаже. Може да нямаше власт като господарка, но все още имаше власт като жена.

Ерика никога досега не се бе опитвала да съблазнява мъж, но някои неща усещаше инстинктивно. Обърна се с лице към него. После взе сапуна и насапуниса ръцете си. Погледна го предизвикателно с небесносините си очи, бавно разтри гърдите си, после дланите ѝ се плъзнаха по талията и по гладките стройни бедра. Той я гледаше със светлосивите си очи ѝ тя знаеше, че за миг бе забравил коя е, просто се наслаждаваше на красивото тяло на жена, която се къпе.

— Ще ми изтриеш ли гърба, смели боецо?

— Ти си истинска лисица — изсъска той.

Искаше ѝ се да се засмее, но не го направи. Никога не бе мислила, че ще опитва да запази гордостта си по този начин. И тогава почувства, че са си разменили ролите.

На лицето му се появи сладостранно изражение. Устните му се извиха в чувствена дъга. Очите му заблестяха, сякаш галеха всяка частица от тялото ѝ. Той беше мъж, който знае как да люби една жена само с поглед.

Ерика отново се почувства несигурно и притеснено. Беше невероятно глупаво от нейна страна да го предизвиква по този начин. Страстта можеше да я превърне в робиня.

Но Селиг все още нямаше достатъчно сили, за да я обладаете, и само тази мисъл я възпря да не изскочи с писък от стаята. Младото момиче бързо извърна поглед от него и припряно довърши къпането си.

Той продължаваше да я наблюдава и тя потрепери. В гърдите ѝ се надигна някакво неочаквано, но приятно усещане. Нима страстта бе заразителна? Ако това е вярно, само бог Один може да ѝ помогне. Той имаше на разположение цяла дузина жени в този замък, но кой ще удовлетвори нейната страст? Не, навярно само си въобразява. Откъде

може да е сигурна, че чувството, което я бе обзело, бе страст? И как може да я възпламени само с един поглед? Не, не е възможно.

Младият мъж мълчеше, а и тя не се осмели да го погледне. Но бе научила нещо важно — не можеше да се мери с него в изкуството на прелъстяването.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Ще намериш гребен в раклата зад теб — каза Селиг.

Предложението беше толкова неочаквано и великодушно, че Ерика не повярва на ушите си. Косата ѝ бе така оплетена, че едва ли би могла да я оправи без гребен. Но Селиг не би ѝ дал нищо, за което да му бъде признателна. Тогава защо го прави?

Ерика предпазливо отвори едно от чекмеджетата на раклата като очакваше някакъв капан да щракне някаква скрита пружина, да изскочи острие на нож, или подът да се разтвори под нозете ѝ. Но нищо не се случи. Това беше най-обикновено чекмедже. Гребенът лежеше до едно овално огледало върху куп мъжки дрехи. Не може да устои и се огледа в огледалото. За нейна изненада по лицето ѝ не се забелязваха следи от преживените страдания. По бузата ѝ едва личаха следите от жестокия удар на Кристен. Небесносините ѝ очи заблестяха от изненада. Дори слънцето беше пощадило лицето ѝ и то имаше леко златист загар.

Изглеждаше тъй красива, че в първия миг се усъмни дали това наистина е нейното отражение. Може би изглеждаше така привлекателно само при светлината на свещите, които един слуга бе донесъл в стаята, още щом бе започнало да се смрачава.

Светлината на свещите можеше да заблуждава...

— Струва ти се, че не можеш да се познаеш в огледалото? — обади се Селиг.

Проклетникът отново бе прочел мислите ѝ.

— Не, аз...

— Дай ми малко време, момиче — прекъсна я той и злобно се засмя, — и ще се постарая да не ти се разминат всичките страдания, които може би очакваш.

— Подлец! — просъска Ерика през зъби.

Тя започна да разресва дългите си коси с гребена. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, докато се опитваше да разплете кичурите с бързи

движения, ядосана от мъжа, чиито поглед усещаше като забит в гърба си.

И двамата бяха сити. На Ерика бяха поднесли изненадващо богата и вкусна вечеря, която с нищо не напомняше за оскъдните огризки, които обикновено се подхвърляха на пленниците. Бузата все още я болеше, но отокът бе спаднал и вече можеше да сдъвква храната. Но Ерика щеше да се нахрани с по-голямо удоволствие, ако не се налагаше да бъде зрител на безвкусната любовна игра, която разиграваше пред очите ѝ женската част от прислугата в Уиндхърст.

Едит, прислужницата, която поднесе вечерята, се застоя цял час и изгуби повече време в старанието си да го милва и да го обсипва с нежни думи, отколкото да го нахрани. Тя бе малка безсрамна уличница и Селиг не пропусна възможността да докаже на Ерика колко очарователен и съблазнителен може да бъде. Очевидно те се „познаваха“ много добре. Младата датчанка не се усъмни нито за миг, че отново ще възстановят предишната си връзка, когато Селиг оздравее.

Времето напредваше, вече бе станало доста късно, но не се появи прислужник, който да изгаси свещите и да ѝ приготви постеля. Поне бяха изпразнили коритото. Отново влезе лейди Брена, за да се увери, че Селиг е взел лекарството, което му бе предписала лечителката. Лейди Кристен само надникна през вратата и запита брат си дали се нуждае от нещо. Но най-обезпокоително бе посещението на бащата и братята на Селиг.

Тримата едри мъже изпълваха стаята. Всеки от тях на няколко пъти отправи втренчен поглед към младата датчанка, но нито веднъж не я заговориха, дори не споменаха името ѝ в разговора си със Селиг. Навярно Кристен вече им бе разказала всичко за събитията, разбира се, така, както тя ги схващаше. В погледите им Ерика долавяше по-силно или по-слабо любопитство, понякога недоразумение, антипатия, дори гняв, но за нейна изненада въобще не проличаха признаци на явна омраза. Може би съумяваха да я прикриват по-добре от Селиг.

Ерик и Торал, по-младите братя на Селиг, не бяха толкова красиви, макар че съвсем не можеше да се каже, че са грозни. Вероятно Ерик беше най-малкият. И двамата, подобно на Кристен, приличаха силно на баща си, със същите златисти коси и воднистосини очи, високи на ръст.

Ерика се опита да не забелязва присъствието им, но това се оказа невъзможно. Най-интересна за нея бе промяната в поведението на Селиг. Сега пред очите ѝ се разкри съвършено различен човек, който се шегуваше, смееше и постоянно размиваше събеседниците си. Последните ѝ наблюдения, допълнени от пресния пример за умението му на ухажор, което младият мъж с успех бе демонстрирал в сцената с хубавичката Едит, я накараха да промени за пореден път мнението си за него.

Навярно характерът му криеше, повече тайни, отколкото си бе мислила, но от това съвсем не ѝ стана по-леко. Напротив, доста смущаващо бе откритието, че един мъж, който изглежда толкова весел и добродушен, понякога може да бъде така жесток.

Младото момиче довърши прическата си. Селиг не откъсваше поглед от нея. Но няколко пъти, тя на свой ред го изгледа крадешком и забеляза, че той изведнъж се унася в мисли и на лицето му се появява някакъв разсеян израз. Това странно изражение на лицето му се бе появило, след като бе започнала да разресва косата си. Погледът му все така беше отпращан към нея, но бе безизразен, лишен от топлота и блясък. В този миг тя не разбираше какво става в душата му.

Накрая Ерика започна да се дразни от неотстъпното внимание, с което очите му следяха всяко нейно движение. Вече ѝ се доспиваше — бе станало доста късно. Слугите бяха донесли една завивка за нея, още когато бяха прибрали дрехите ѝ. Ерика се преоблече в новите и чисти дрехи, които се оказаха доста по-груби от нейните, но тя не бе очаквала дори и този „жест на внимание“.

Очакваше отново да я завържат с въжетата и не разбираше защо слугите все още се бавят. Нито за миг не си помисли, че ще я оставят през нощта със свободни ръце. Освен това, никой не влезе да изгаси свещите. Дали да се обади? Не, по-добре да не се намесва, по-разумно е да не прави нищо, освен ако не я принудят. Не може да им бъде от помощ, пък и не би искала дори и да можеше.

Уморено и изнервено, младото момиче нямаше сили повече да чака и наруши досадното мълчание:

— Тази рокля твоя ли е?

— Да.

— В тази стая ли ще ме заключиш?

— Имам свой замък, недалеч оттук, в западна посока. Сградата е нова, макар и да не е толкова удобна като тази тук, в Уиндхърст. Но когато гостувам на сестра си, винаги спя в тази стая.

— Колко време смяташ да останеш тук?

Лицето му се изкриви в кисела усмивка.

— Не съм сигурен дали трябва да знаеш всичко. Кристен ще наглежда прислугата и робите, защото аз все още съм твърде отпаднал, а някой трябва да се грижи за мен. За съжаление майка ми, изглежда, е съгласна с нея.

Като чу думата „роби“, Ерика отново почувства как гневът се надига в гърдите ѝ. Тя грабна завивката, уви се плътно в нея и легна на пода с гръб към стената.

Но Селиг искаше да продължи разговора с нея.

— Може би знаеш как да се грижиш за един инвалид?

— Та ти не си инвалид — процеди тя през зъби. — Може би храната и почивката няма да ти помогнат да се възстановиш още утре, както ти се иска, но в това няма нищо особено.

— Там е работата, че болките в главата и в гърба ми не изчезват — оплака се той.

Ерика се сети за вината си и стисна очи. Беше заповядала да накажат сурово с камшика един ранен и невинен мъж. Тя и само тя е виновна да се удвоят мъките му. Той заслужаваше да бъде разменен срещу кралски откуп. Трябваше да му се извини, но не го бе сторила. Трябваше да разбере състоянието му, а вместо това, припомни си Ерика, го бе оставила да страда в онази ужасна яма. Но си спомни също и своите нещастия, униженията да крачи с окървавени нозе след каруцата, заплахите и изпитанията си...

Младият викинг нищо не каза. Замълча и тя. Малко по-късно Ерика се унесе в сън, въпреки неудобството да заспи на пода, когато изведнъж се сепна от звън на вериги.

Девојката отвори очи, обърна се и видя, че Ивар е влязъл в стаята и се насочва към нея. Тя мигом настръхна, изправи се и с ужас разбра, че ще я оковат в тези противни жезла. Така бяха постъпили с нея и предишната нощ. Опита да се успокои, но точно в този миг веригите отново издрънчаха зловещо.

Сърцето ѝ се изпълни със страх и все по-нарастващ ужас. Широко разтворени, очите ѝ се втренчиха в това, което Ивар държеше

в ръцете си. Мъжът наистина носеше вериги, каквито досега тя не бе подозирала, че може да съществуват, фини и тънки, като че ли изплетени от безброй брънки.

Преди Ивар да се наведе към нея, от леглото долетя глухият глас на Селиг:

— Изработихте ли ги точно както ти бях поръчал?

— Всичко е направено точно както ми бе наредил. Ковачът повика двамата си помощници и цял ден са работили без почивка. Току-що ги довършиха.

— А ти сам изпробва ли якостта на веригите?

— Да — намръщено отговори Ивар. — Връзките са здрави, макар и да изглеждат доста тънки.

— Добре. А сега ми я доведи тук, до леглото.

Ивар повдигна вежди, учуден от настойчивия тон на Селиг. Видя, че господарят му бе седнал в леглото и побърза да добави:

— По-добре е лейди Брена да не те заварва седнал. Знаеш, че поне две седмици няма да ти позволи да станеш от постелята.

Младият викинг въобще не обърна внимание на думите му.

— Доведи я тук, Ивар, и не ме занимавай с твоите глупости. Искам сам да изпробвам веригите.

Ивар само сви рамене и се подчини. Ерика се отдръпна, когато той пристъпи към нея, но нямаше накъде да бяга. Без усилие викингът я грабна на ръце и я завлече до леглото, макар че тя се съпротивляваше с всички сили.

Нещастната девойка разбра, че съпротивата ѝ е безсмислена. Така и така щяха да я оковат и дори щяха да злорадстват, защото отлично съзнаваха колко ѝ бе противно да бъде окована като някой непоправим и презрян злодей. Затова не каза нито дума, ала Ивар усещаше безмълвната ѝ съпротива.

Все пак, въпреки всичко, младата датчанка застана пред Селиг с безизразно лице. Той не трябваше да разбере колко бе уплашена. Веригите означаваха за нея прощаване с всички надежди за бягство, прощаване със свободата. Въжетата можеха да бъдат развързани, но веригите — не.

Едва сега проумя защо слугите на Селиг не бързаха да изгасят свещите, защо Селиг не бързаше да заспи. Чакал е да донесат

веригите, предвкушал е този миг и сега нямаше да се лиши от удоволствието да я окове собственоръчно.

О, богове, как се молеше тя да не я оковат... Но Селиг Благословения не бе способен на милост.

Ивар изтласка младото момиче до леглото на господаря си, между разтворените му колене. Сега двамата се озоваха прекалено близо един до друг. Седеше гол на леглото, само бе праметнал завивката връз слабините си. Но когато се опита да отстъпи назад, тя усети как с гърба си докосна тялото на Ивар.

Веригите бяха метнати на леглото до Селиг. Сега Ерика можеше да ги разгледа отблизо. Всъщност не искаше да гледа лицето на похитителя си и затова отклони поглед. От думите на Ивар бе разбрала, че веригите са измайсторени по специална поръчка, но чак сега, когато ги огледа, видя, че се отличават от обикновените затворнически синджери.

Металните връзки не само че бяха по-тънки, както бе споменал Ивар, но я поразиха и с малките си размери. Някои от халките бяха обхванати със златен и сребърен обков. Изглеждаха твърде крехки и трудно бе за вярване, че могат да удържат затворника. В гърдите ѝ се надигна смътна надежда, която обаче тутакси веднага угасна. Щом якият Ивар ги бе изпробвал и не бе успял да ги скъса, тя никога не би могла да се избави от тях.

Скобите, с които завършваха веригите, бяха с нормална големина. Това също се оказа неочаквано за нея. Тези широки метални гривни бяха снабдени с маншети от плетена кожа, с тесни прорези за допълнителните халки. Кожата по ръцете и краката ѝ щеше да бъде защитена от търкането на желязото. Дори не успя да се запита защо Селиг бе решил да прояви загриженост към кожата ѝ.

— Подай ми дясната си ръка.

Тя се поколеба само за миг. Ако го подпомагаше по време на оковаването, с нищо не би могла да му покаже колко ѝ е противно това негово решение. Нека го остави да си мисли, че на нея ѝ е безразлично какъв метод ще избере той, за да я държи в плен. Но не успя да задуши отчаяния вик, който се изтръгна от устата ѝ в мига, когато първата скоба щракна около китката ѝ.

Скобата плътно прилягаше и бе невъзможно да си измъкне ръката. Не беше много тежка, очевидно не бе предназначена за яка

мъжка десница, но стягаше здраво. Когато Селиг бе готов с дясната ѝ ръка, тя побърза да я прибере уплашено до тялото си.

След това обаче доброволно му предложи лявата си ръка преди още той да ѝ бе наредил да го стори. Тогава от лицето му изчезна онзи самодоволен израз, който толкова силно я дразнеше. Нима се бе надявал, че тя ще се съпротивлява, докато ѝ поставят веригите? Това съвсем не го издигаше в очите ѝ.

— Хвани се за Ивар и ми подай десния си крак — чу тя следващата му заповед.

По дяволите да върви този Ивар! Тя повдигна крака си, без да загуби равновесие, и изчака да щракне третата скоба. Селиг видя, че отново, без да изчака нареждането му, тя поднесе и другия си крак. Но при последната му заповед нейната решителност се стопи.

— На колене, момиче.

Девојката не помръдна. Той я изгледа с въпросително повдигнати вежди. Тя не трепна от погледа му, а само скръсти ръце. Веригите бяха дълги и с грозното си дрънчене, като че ли потвърждаваха непоколебимостта на жеста ѝ.

Селиг поклати глава. Ивар, без да каже дори една дума, постави тежката си десница на рамото ѝ и внезапно я събори на пода, за да ѝ покаже за какво още могат да послужат веригите.

Всъщност Ивар не я повали с един замах, а хвана веригата, която опасваше кръста ѝ, и само я дръпна рязко надолу. Ръцете ѝ се разтвориха и после се опънаха щом веригата достигна до коленете ѝ. В същия миг Ивар дръпна още веднъж, наведе се, повдигна и пхна крака си във веригата, след което пак така рязко я застъпи на пода. Студеното желязо повлече девојката за ръцете и тя се преви на две.

За неин ужас брадичката ѝ се удари в слабините на Селиг, а лицето ѝ се похлупи върху долната част на корема му. Нещастницата не можеше дори да помръдне, защото Ивар бе застанал плътно зад нея.

— Сега трябва да избираш, момиче. Или ще останеш така, в тази поза, ако се наложи — цяла нощ, или ще паднеш на колене, както исках.

Той не молеше. Това бе заповед и тя много добре разбираше разликата. Нима има избор? Ако го ухапе по бедрото, към което сега лицето ѝ е плътно притиснато, ще спечели ли правото да се уедини в другия ъгъл на стаята, или само ще си изпроси някое още по-тежко

наказание и отново ще се озове в тази унизителна поза. Искаше да я види на колене. И на всичкото отгоре трябва сама да избира...

Вместо това Ерика успя да се отдръпне и седна между краката му.

За нейна изненада двамата мъже избухнаха в смях. Смееха се от все сърце, чак до сълзи. А тя бе очаквала да се разгневят, защото не се бе подчинила на Селиг. Дори си бе помислила, че ще я принудят да застане на колене, без да се посвеният да приложат грубата си мъжка сила върху една беззащитна девойка. Най-малко бе очаквала нейната съпротива да стане повод за забавление.

Ерика отново скръсти ръце — сега това движение ѝ се отдаде много по-лесно — и хладно погледна към лявото коляно на Селиг. Той посегна с ръка и се опита да я повдигне. Тя се вцепени. Навярно последната скоба ще бъде поставена около врата ѝ.

Селиг отдръпна ръка от брадичката ѝ, защото трябваше с две ръце да стегне ключалката на скобата около врата ѝ. Когато приключи с поставянето на отвратителния за младото момиче метален нашийник, ръцете му побързаха да се отдръпнат. Но допирът на пръстите му ѝ подежда по-силно от злоещото изщракване на скобата към ключалката.

Този звук я стресна и Ерика усети как желязната гривна плътно пристяга шията ѝ. Все пак не се задушаваше, но надигалата се в гърдите ѝ паника я давеше. Безсмислено бе да се опитва да помръдне гривната. Веригите, свързани към китките ѝ, веднага издрънчаха и спряха движението на ръцете ѝ.

Сега девойката се осмели да го погледне в очите. Напълно окована и сломена, тя вече не бе пленница. Гривната около гърлото ѝ недвусмислено доказваше, че е робиня.

Селиг замислено я огледа, преди да я попита, изпълнен с любопитство:

— Ще ме помолиш ли да ги сваля?

— Върви по дяволите.

Той се усмихна. Отново се появи онази усмивка, която Ерика вече бе успяла да намрази.

— Ти веднъж вече ме бе оковала. Сега е мой ред.

Той провря пръст през малката халка, прикрепена в средата на гривната, обвиваща гърлото ѝ като кучешки нашийник. С това

движение я накара да повдигне глава и да я наведе напред. Най-последно бе на колене.

— Знаех, че ще ми свършат много добра работа — самодоволно продължи той. — Нали вече имам опит с веригите. Трябва да свикнеш с тежестта им, момиче, защото никога няма да се разделиш с тях.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Най-ужасяващото бе начинът, по който произнесе тези думи — тихо и спокойно, дори нежно. А тя все още не бе окована във всички вериги. Оставаше последната, най-дългата, около три метра, с по-големи брънки на двата края. Селиг бавно свърза единия край за пръстена в средата на нашияника.

Докато потръпваше от допира на пръстите му до шията си, тя чу тържествувания му смях:

— Ковачът си заслужи похвалата. Ти ще трябва да му предадеш моите благодарности, Ивар, защото аз трябва да пазя леглото.

Селиг се опита да отвори скобата, но не успя, а това означаваше със сигурност, че и Ерика няма да може да я разтвори. Но тя все пак щеше да успее, независимо по какъв начин. Отчаянието ѝ вдъхваше неподозирани сили, пък и не бе чак толкова слаба, колкото я мислеха нейните похитители.

Разбира се, Ивар веднага се зае да изпълни новото нареждане на господаря си и след по-малко от минута последната верига бе свързана с останалите.

— Къде да ги прикова? — запита той.

— В ъгъла, който тя си хареса като кът за усамотяване.

Ерика едва сега забеляза заострения клин, забучен в колана на Ивар. Докато я влачеше за веригите към ъгъла, тя видя големия ковашки чук, затъкнат в колана на гърба му.

С два удара клинът бе яко забит в стената. След десетина секунди Ерика бе окована в ъгъла на стаята като престъпник в клетка.

Изпълнил задачата си, Ивар незабавно излезе от стаята. Ерика остана до стената, загледана в клина. Той не бе забит много високо, така че тя можеше да легне на пода, но веригите не ѝ позволяваха да се отдалечава на повече от два метра от проклетия клин.

Тя чу как Селиг, доволен от добре свършената работа, се изтегна на леглото. Навярно я бе следил с поглед доста дълго преди да заспи. Свещите все още озаряваха унизителната сцена. Сънят бягаше от очите ѝ и Ерика дълго не можа да заспи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Брена удари по възглавницата с юмрук. В гърдите ѝ кипеше ярост. Не можеше да се примири с плачевното състояние на Селиг. Твърде много обичаше децата си, но се стараеше да не го показва пред тях, затова сега даде воля на мъката си, която я разкъсваше от мига, в който узна за страданията на първородния си син.

Тя погледна към мъжа си, който вече от един час стоеше замислен край прозореца. Когато се касаеше за децата им, той се вълнуваше не по-малко от нея, но много по-успешно сдържаше външната изява на чувствата си.

— Тя сигурно няма да си получи заслуженото — едно изрече Брена. — Когато се касае до жени, сърцето му омеква като масло.

Гарик много добре разбираше за кого говори Брена.

— Но досега никоя не го е наранявала — припомни ѝ той, изпи виното от чашата си и легна до нея. — А, според теб, какво заслужава тя?

— Видях гърба му. Не е изминала дори една седмица, откакто са го били с камшик и белезите доказват колко жестоко са го удряли слугите на онази негодница. А само като си помисля за раната на главата му...

— Ще заповядаш ли да я бият с камшик? Един мъж би могъл да го понесе, но жена...

— Точно това е най-лошото. Тогава той не в бил здрав, за да издържи на камшика.

Гарик я притегли към себе си, тя отпусна глава на гърдите му и той започна да я гали по гърба, за да я успокои.

— Нали отново е при нас. Измъчваш се от страданията на сина ни. И аз не мога да заспя от тревогите, все Селиг ми е в ума. Но помисли си, мила моя, та той е бил обвинен в...

— Напълно несправедливо!

— Да, но все пак е бил заподозрян, а датчаните воюваха прекалено дълго, за да се отнасят с безразличие към съгледвачите на

враговете си. Можеше да го измъчват, докато изтръгнат признания, а после да го обесят. Били са го с камшик, но ако го бяха бичували с онези тежки бичове, за които съм ти разказвал, можеше и да не го преживее. Тогава гърбът му нямаше да бъде нашарен с белези, а щеше да бъде разкъсан чак до ребрата. Бъди благодарна, че е имал работа с жена, която не е използвала някакво друго средство за мъчение, по-жестоко и от камшика...

— Ти, ако искаш, бъди благодарен — прекъсна го Брена, — аз обаче не мога да ѝ простя.

Но в гласа ѝ вече не се усещаше суровата нотка — сигурен признак, че за кой ли път тя се бе оставила да бъде убедена от мъжа си, макар и да не си го признаваше.

— Интересно е да се види какво ще стори Селиг, щом оздравее напълно.

Брена надигна глава и го погледна в очите.

— Мислиш ли, че е способен да махне с ръка на всичко и да я пусне да си върви?

— Не, това не го очаквам, но се съмнявам, че ще иска да си върне ударите с камшика, както би постъпил, ако имаше работа с мъж.

Тя недоверчиво поклати глава.

— Зная какво ти се върти в ума, Гарик. Разсъждаваш като всички мъже, но този път грешиш. Няма да я замъкне в леглото си. Вече ми го каза. Неговите обожателки най-добре биха ти обяснили, че това би било награда, а не наказание за онази датчанка. От къде на къде ще му се прииска да я възнаграждава?

— Спомням си как се чувстваше, когато те „възнаградих“ за първи път — засмя се Гарик.

Брена се опита да се засмее, но душата ѝ не успя да се отпусне.

— Да не би да намекваш за пълното ми невежество в леглото и за злобните опити на Делия да си отмъсти, защото я бе пренебрегнал? Няма да забравя как онази хубостница се опитваше да ми представи съпружеските задължения като някакви ужасни мъчения...

Той се обърна към нея и весело се усмихна.

— Помня, че само веднъж не ти бе достатъчно.

Брена протегна ръка и нежно го погали по лицето.

— Никога не ми стигаше да съм само по веднъж с теб, викинг. Но все пак не забравяй, че тогава аз те научих как да доставяш наслада

на жена си.

— Наистина ли?

— Или се нуждаеш от още уроци?

Той се захили и се наведе да я целуне. Но внезапно и двамата застинаха от някакъв неочакван звук. Брена въпросително повдигна вежди. Гарик се досети откъде се чуват тези удари толкова късно вечерта, защото Ивар му бе споменал.

— Вече можеш да бъдеш доволна. Приковали са опасната пленница с вериги.

Тя чак сега разбра откъде идват ударите.

— Към стената?

— Просто предпазна мярка — сви рамене той с безразличие.

— Та тя не е опасна — промърмори Брена.

— Селиг е на друго мнение.

Гарик не знаеше за къпането в коритото в стаята на сина им, но Брена бе чула.

— Селиг е уверен, че тя го мрази. Убедена съм, че той ще измисли достатъчно методи, с които да ѝ вгорчи дните в Уиндхърст.

— Значи е замислил някакъв изкусен план за отмъщение?

— Не ми довери какво точно възнамерява да направи. Действията му ще бъдат изненада както за нея, така и за нас.

Малко по-късно съпрузите бяха събудени от други звуци, не по-малко шумни, които обаче не можеха да изненадат никого в замъка. Кристен извика нещо, в отговор се чу басовото ръмжене на Ройс, после долетя звук от счупване на някакъв предмет, запратен яростно на пода. Така и не се разбра какво бе счупено.

Брена се надигна, но Гарик се прозина уморено и я притегли отново към себе си.

— Зет ни можеше да избере по-удобен час, ако е решил да натупа жена си.

Тя се опита да се изскубне от прегръдките му, но това досега никога не бе успявала да постигне.

— Като че ли дъщеря ни до края на живота си няма да се примири с телесните наказания, с които всеки съпруг понякога „удостоява“ половинката си...

— Каквато майката, такава и дъщерята.

Тя не обърна внимание на хапливата му забележка, а само го изгледа намръщено:

— Нищо ли няма да направиш?

— А според теб какво мога да сторя, щом Ройс има право да даде воля на недоволството си? Тя нямаше да бъде понатупана, ако той не я обичаше. Но дъщеря ти винаги се е държала прекалено дръзко с всички около себе си. Тя сама знае, че не е права, затова протестира толкова шумно.

— Тя е и твоя дъщеря, нали? Ох, днешният ден бе изпълнен с толкова безсмислени събития — промърмори Брена недоволно.

— Ако дъщеря ни не беше виновна, нямаше да кряска така и да го хока непрекъснато.

— Но с пълно право, доколкото успях да чуя.

— Не е имала право да поема такъв риск. Ройс сам би могъл да освободи Селиг и помощта на Кристен въобще не му е била необходима. И ако мъжът ѝ не ѝ го беше обяснил, аз сам щях да го сторя.

Сега бе негов ред да извика, защото си спечели един силен удар в ребрата.

— По-добре ще е да престанеш да считаш жените за безсилни и крехки създания, викинг. Кристен е действала напълно правилно. И аз щях да постъпя като нея.

— Тогава може би не само тя си заслужава да бъде понатупана.

— Съветвам те да не се опитваш...

Гарик наистина се замисли дали да последва примера на зет си. Брена умееше да го предизвиква както никой друг и много лесно успяваше да събуди войнствения му дух. Но се спря навреме, защото осъзна, че тя не искаше да стигат до истинска свада.

— Е, все пак е добре, че не си съвсем като дъщеря ни.

И с тези думи побърза да я целуне, за да сложи край на спора.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Ерика се събуди от някаква шумна кавга. Новият ден я посрещна със слънчевите лъчи, които едва успяха да проникнат през натезжалите ѝ клепки. Девојката без усилия разпозна гласовете — Селиг спореше за нещо с буйната си сестра. Малко по-трудно бе да разбере кой викаше посред нощ, когато бе събудена от крясъците на Кристен и глухите удари, с които я „съветваше“ Ройс.

Глъчката бе станала толкова шумна, че тя не се сдържа и попита учудено:

— Да не би да са нападнали замъка?

Девојката не бе разчитала да я удостоят с отговор, но за нейна искрена изненада Селиг се бе обадил от леглото си:

— Не се надявай напразно, момиче. Просто Ройс се кара със сестра ми и вероятно ѝ е припомнил, че има правото да я плесне един-два пъти.

„Кристен отново ще стовари вината върху мен“ — помисли си Ерика. — „Още една причина съвсем да ме намрази.“

Но сега, на сутринта, изглежда, че Кристен упрекуваше брат си за... но като че ли братът и сестрата спореха за нещо друго.

— Вериги? — извика вбесената Кристен, прекоси просторната стая само с две-три от своите грамадни крачки и се изправи застрашително до леглото на Селиг. — Не мога да повярвам, че си способен на такава щуротия! И за какво са ти потрябвали, ако смея да попитам? Та тя не може да избяга от замъка...

— Сега съм много по-спокоен! — Селиг се опита да надвика гръмогласната си сестра, но явно не му достигаха сили.

Кристен не забеляза, че крясъците ѝ го измъчват и продължи по навик шумно и припряно:

— По дяволите, братко, знаеш какво изпитвам!

— Знам само, че когато Ройс те ядоса за нещо, непременно си го изкарваш на мен — оплака се той. — Но поне този път можеше да ми го спестиш, Крис.

— Разправията между мен и Ройс няма нищо общо с това тук — натъртено рече тя. — Защо поне не изчака да се преместиш в замъка си, за да не виждам подобни гледки?

— Нямам намерение да я изпусна само заради твоите предразсъдъци. Ако преди години теб самата не те бяха оковали във вериги, сега нямаше да вдигаш толкова шум.

— Но носих вериги и сега ще вдигам шум. Ако толкова си се разтревожил да не я изгубиш, окови я в собствения си замък. Но се махай...

— Веригите ще останат.

— Селиг!

— Откажи се от опитите си да ме разубедиш — отсече той.

— Така искам да ти ударя една хубава плесница! — гневно изсумтя Кристен.

— И аз бих искал — хладнокръвно я парира Селиг.

Кристен внезапно смени поведението си, наведе се над него, погали го по бузата, опря главата си до неговата и тихо добави:

— Съжалявам, Селиг.

— Знам — кимна той. — А сега седни до мен на леглото. Ще ме побъркаш, ако продължиш да крачиш напред-назад.

— Ха, много смешно, наистина — засмя се тя, но седна на леглото.

Като чу язвителната ѝ забележка, Селиг повдигна вежди и подхвърли:

— А снощи кой победи в семейния спор, ти или Ройс? Май че е надделял Ройс?

Сестра му отметна глава, направи някаква гримаса, но не му отговори. Той се засмя, защото не допускаше, че тя ще си позволи да удари съпруга си. Ройс често посягаше на сестра му, когато не можеше да я убеди с други средства. И след всеки бой Кристен страдаше със седмици.

— Трябва да му простиш — подхвърли ѝ Селиг. — Баща ни би постъпил с теб по същия начин.

— О, я стига! — Кристен отново повиши глас. — Аз си рискувах живота, за да те освободя, а сега дори и ти си на негова страна.

— Ако трябва да говорим честно, Крис, не беше необходимо да идваш да ме освобождаваш. Ще ти бъда благодарен завинаги, че се

отзова точно когато имах нужда от помощ, но Ройс можеше сам да се справи.

— Откъде да знам? — Кристен пак се разкрещя и брат ѝ потръпна. — Но искам да ти кажа какво си мислех тогава. Ако ти сам не се бе замесил в онова пратеничество, ако не бе тръгнал да помагаш в мисията на един крал, пред когото дори не си положил клетва за вярност, нищо нямаше да се случи.

— Да, всичко завърши толкова зле, по дяволите. По този въпрос съм напълно съгласен с теб.

— Аз излязох по-голяма глупачка от теб...

— С тези крясъци му причиняваш болка, лейди Кристен.

Братът и сестрата погледнаха изненадани към Ерика. Но тя самата беше по-изненадана дори и от тях. Девојката побърза да се обърне към стената, за да прикрие изчервеното си лице. Как можа да си позволи? Само си бе помислила да ги помоли да не викат толкова силно. Пък и какво би я засегнало, ако главата на Селиг започне да се пръска от болка заради шумния спор?

Кристен се изкашля и виновно погледна към брат си.

— Зле ли си?

Той замълча, вперил изумен поглед в свитата до стената девојка. Мътните да я вземат, как се осмелява да го защитава?

— Селиг?

— Сутрин ми е най-зле — разсеяно промърмори той.

— Не се ли подобряваш?

— Не, кълна ти се, тази проклетата болка в главата ме измъчва непрестанно — добави той, щом видя недоверчивото изражение на лицето ѝ. — Променя се, ту затихва, ту се усилва, и то невинаги, а само при резки движения или при силен шум. Но ако е тихо и съм спокоен, тогава е по-поносима.

— Сигурно е така — Кристен внезапно се превърна в грижовна сестра, оправи възглавницата му, погали го по челото. — Почини си, докато ти приготвят закуската. Ще наредя на Едит да ти я донесе...

— Не, само не и Едит. Ако искаш да ми помогнеш наистина, прати я в кухнята, а ти сама ми носи храната. Когато се върти около мен, започвам да се уморявам.

Кристен се засмя.

— Горкият Селиг! Нямах ли желание да изпробваш силата си на съблазнител, както преди?

— Ако си решила да ме дразниш пак, няма да намеря спокойствие — изръмжа той.

— Сигурно не — въздъхна тя. — Е, добре, ще намеря някакво занимание на онази прислужница, докато не пожелаеш отново да се възползваш от услугите ѝ. Да ти изпратя ли Еда?

— Да, по-добре прати Еда.

След миг врата се затвори. Ерика не смееше да помръдне. Надяваше се, че Селиг, измъчван от болката, ще се опита да заспи. Надяваше се, че няма да я скастри за своеволието ѝ. Дори тя самата не знаеше защо се бе обадила. И, което бе най-важното за нея, надяваше се той въобще да не се занимава с нея поне един ден. Ако не ѝ обръщаше внимание, Селиг ставаше по-добър, дори бе способен да се държи мило с околните.

— Омъжена ли си, Ерика Безсърдечната?

Край на надеждите.

— Така никой не ме нарича. И не съм омъжена, макар че може би скоро ще се омъжа.

Нещо в тона ѝ накара Селиг да се усъмни в думите ѝ, но не желаше да се напряга отново.

— Как се казва твоят годеник?

— Не зная. Брат ми се занимава с това. Затова бе отпътувал от замъка.

— Нима не желаш сама да си избереш годеник?

— Това не е моя работа. Брат ми ме обича. Той ще ми избере подходящ кандидат от могъщ род, с което ще укрепи положението си. Не очаквам да ме разочарова.

— Но ти ще останеш разочарована, защото няма да се омъжиш.

— Защо си мислиш, че никога няма да бъда отново свободна?

— Дори и да бъдеш свободна, нима очакваш някой да ти повярва, че си все още девствена?

— Всички знаят, че никога не лъжа — сподавено промълви тя.

— Много момичета твърдят, че са девствени, без да са такива — пренебрежително подхвърли той.

Тя се изправи и втренчено го изгледа.

— Обзалагам се, че и ти имаш заслуга за това.

— Всъщност, момиче, девствениците никога не са ме привличали. Досаждат ми със сълзите си, винаги са несръчни, защото им липсва опит и крещят от болката. А това никак не е забавно.

— Значи сам си го изпитвал, за да знаеш толкова много.

— Зная го от оплакванията на не един или двама приятели.

— Ти казваш така.

— *Кой може да шпионира по-добре за саксите от един келт. Никога няма да се усъмнят в него.*

— *Но аз дори не говоря езика им.*

— *Ти казваш така.*

Подигравателната ѝ забележка го бе накарала да си спомни разпита в нейния замък и безпомощното му състояние в онези минути, безстрастният израз на лицето му се замени с гневна гримаса.

— Всичко е така, както го казвам — Селиг заговори студено и натъртено. — Нима се осмеляваш отново да ме наричаш лъжец?

Този път благоразумието ѝ надделя и тя предпазливо добави:

— По рождение съм недоверчива.

Гневът му все още не бе утихнал.

— По-добре е да се научиш да бъдеш по-покорна. Ако не си привикнала, мога много бързо да те науча и ще го сторя, обещавам ти.

Инстинктът за самосъхранение ѝ подсказа да не му противоречи.

— Разбира се, човек може да бъде сломен физически.

— Мислиш, че духът не може да бъде пречупен, така ли? Колко дълго може духът да остане свободен, когато тялото е смазано?

Думите му прозвучаха зловещо. Смазана? Девојката потръпна от ужас.

Селиг се усмихна самодоволно като видя как Ерика му обърна гръб и се сви до стената. Лесно можеше да я сломи. Имаше гордост, но не притежаваше твърдостта на жените от неговия род. Нямахше духа на Кристен. Още по-зле за нея. С радост би я видял паднала на колене пред него, с разпилени златисти коси.

Гъстата, разпиляна коса с цвят на разтопено злато покриваше гръба ѝ и се спускаше до кръста. Селиг си припомни как бе запленил разкошната ѝ коса и голото ѝ тяло.

Споменът го накара да настръхне. Как бе могъл да си въобрази, че омразата ще го направи безчувствен към това красиво момиче? Вероятно би останал безразличен, ако тя не беше толкова пленителна.

Гърдите ѝ бяха едри и твърди, предизвикателно повдигнати и заоблени, с коралови зърна, талията ѝ беше тънка и гъвкава, като изваяна, ръцете и шията ѝ го омагьосваха, а най-вече бедрата — дълги и гладки.

Беше по-висока от саксонските момичета, които Селиг добре познаваше. Досега не бе срещал жена, която да е тъй изящна, без да те е страх, че ще се прекърши в мъжката прегръдка. Ерика нямаше силната и кокалеста снага на Кристен, но тялото ѝ бе стегнато и стройно.

Лицето ѝ, почистено от праха и мръсотията, сега изглеждаше по-красиво, отколкото го бе запомнил от Гронууд. Веждите се извиваха в нежна дъга, скулите бяха високи, носът — малък и прав, а устните — сочни и подканващи. Вирнатата брадичка придаваше дързък вид на красивото ѝ лице, който се смекчаваше от лазурните ѝ очи.

Селиг беше способен да устои на всякакви изкушения, но се бе оказал неподготвен пред тези страстни очи и тази нежнобяла блестяща кожа. Не можеше да забрави чувствените движения на ръцете ѝ, следващи извивките на тялото ѝ.

Лисица, истинска лисица. Беше се опитала да го съблазни. Но въпреки че разбираше това, младият мъж бе изпитал такава страст, каквато досега бе непозната за него. Ако беше напълно здрав, нямаше да се поколебае да се люби с нея и тази мисъл го вбесяваше. Бе дал дума пред нея и пред себе си, че никога няма да я докосне. Мислеше, че единственото, което би могъл да изпита към жената, причинила му такива страдания, е погнуса. Никога не бе очаквал, че ще я пожелае.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Дните бавно отминаваха. Нищо особено не се случваше. Изнервена от всичко около нея, особено от неизменното присъствие на Селиг, Ерика искаше времето да тече по-бързо. Доста скоро се установи новият порядък в живота на замъка, променен от появата на пленницата. Ивар проверяваше веригите ѝ сутрин и вечер, без да пропуска нито ден. За целта разтваряше скобата, която свързваше триметровата верига към клина, забит в стената, но нито веднъж не освободи халката към нашийника ѝ, който тя през деня успяваше да нагласи така сръчно, че едва ли не стоеше на врата ѝ като някаква изящна огърлица. За нейна изненада проклетата гривна около гърлото ѝ не тежеше повече от една истинска огърлица.

Като че ли Кристен мразеше тези вериги дори по-силно от пленницата. На два пъти се скара с брат си за тях, но той не отстъпи.

„Никога няма да се разделиш с тях.“

Селиг не бе казал точно това на сестра си, но онези зловеци думи още звучаха в ушите на Ерика. Не можеше да забрави в какво отчаяние бе изпаднала тогава.

Майка му също бе подхвърлила някаква забележка за оковите, но не с такава ярост като Кристен, а по-скоро от любопитство. Селиг ѝ бе отвърнал по същия начин.

Ерика не можеше да се примири с това наказание. Пръстите ѝ постоянно бяха разранени от безплодните опити да изтръгне веригата от стената, които се повтаряха всяка нощ.

Не изпитваше облекчение, дори когато окачваха веригата от стената, понеже това не ѝ помагаше да се чувства по-свободна. Наистина, понякога през деня Кристен или Еда я извеждаха до клозета и това бяха единствените минути, когато напускаше тази проклетата стая и се отървяваше от присъствието на своя мъчител. На самия Селиг дори и това не бе позволено от строгата му майка, но то бе нещо съвсем различно. Когато укрепнеше, той отново щеше бъде свободен, но тя — никога, ако се сбъднеха заплахите му.

Девојката дори не се осмеляваше да запита каква участ я очаква, кога то нейният мџчител оздравее. От една страна се радваше на това принудително отлагане. Но от друга ѝ се искаше всичко да свѣрши колкото може по-бѣрзо, каквито и мџчения да я очакват, за да може да се възстанови, преди да пристигне брат ѝ. Но само при условие, че не я измџчат прекалено много. Ала трябваше да очаква, че Селиг Благословения е замислил да я мџчи безкрайно.

Ерика не можеше да потисне тревожните си мисли. И без това се безпокоеше за още много хора — за Турстон и счупената му рѣчичка, за Тургајз, който може би в този миг рискуваше живота си, за да я спаси, за опасността да вежне тук месеци наред преди брат ѝ да узнае къде е отвличена и да я освободи.

Сигурно стражите от Гронууд са трѣгнали да го трѣсят, но Рагнар вероятно бе отпѣтувал не само за да ѝ намери подходящ жених. Нищо чудно да е решил да се отбие някъде другаде. Разбира се, навярно ще посети крал Гутрум. Но може и да се е отправил към норвежкия стан, далеч на север или се е спуснал на изток до кралство Мерсия, което все още е едно от най-силните кралства на Острова. Тогава би трябвало да го очаква след няколко месеца.

Въобщее не желаше да разговаря със Селиг. След всеки разговор с него Ерика изпадале или в силен гняв, или в дълбок страх. Затова избягваше да го пита за каквото и да било. Но понякога Селиг я заговаряше с по-спокоен глас, без заплахи или хапливи забележки, просто така, за да разсее скуката. Тогава пред нея се разкриваха такива страни от характера му, за които многобройните му обожателки дори и не подозираха.

Този мџж наистина умееше да очарова. Ако пожелаеше, можеше да забавлява събеседниците си до зори. И можеше да обезорѣжи Ерика само с един поглед, само с една дума и сърцето ѝ започваше бясно да тупа в гърдите ѝ. Мџж като него бе способен да я накара да мечтае и тя неведнѣж се улавяше, че тайно бленува по него, дори бе готова да крещи, кога то си представяше как нежно я прегрѣщат силните му рѣце, как я докосват чувствените му устни, как сребристосивите му очи галят снагата ѝ, изпълнени с копнеж по нея и само по нея.

За щастие Селиг Благословеният не разкриваше доброто в себе си дотолкова често, че да я накара да забрави за жестокостта му, която, изглежда, той пазеше единствено за нея.

След първата седмица Селиг започна да става от леглото, но винаги скришом от майка си. Не излизаше от стаята, разтъпкваше се само вътре в нея, за да раздвижи мускулите си. Понякога откачваше от стената веригата на Ерика и я теглеше из просторната стая след себе си като куче на синджир.

— Трябва да свикваш.

Това бе всичко, което бе получила като обяснение, когато го бе погледнала безмълвно, с въпросително повдигнати вежди, при първата им „разходка“.

— С какво трябва да свиквам?

Той бе замълчал, макар че тя бе повторила въпроса си. През цялото време тя си стоеше в ъгъла, час след час, като се страхуваше да направи каквото и да е без разрешението му, но ѝ беше противно дори да го помоли за най-дребната услуга.

В този ден за пръв път той и тя се озоваха близо един до друг, и Ерика, като че ли чак сега откри колко висок бе този викинг — почти достигаше два метра. Разбира се, че вече го бе виждала изправен, но никога досега не бе заставала до него, а ръстът на всеки човек въздействаше най-силно от непосредствена близост. Тя самата не беше от ниските, поне що се касае до саксонките, които до една бяха поне с половин глава под нея. В този замък Ерика отстъпваше по ръст само на Кристен, но Селиг бе по-висок от сестра си. И сега, когато бе обърнал широкия си гръб към нея, ръстът му изглеждаше още по-внушителен.

Девојката никога нямаше да забрави онзи следобед, когато бяха сами в стаята и той започна да бълнува. Тя беше задрямала, времето беше горещо и задушно, през отворения прозорец не нахлуваше освежителен бриз.

Ерика чу как Селиг изохка от болка и веднага отвори очи. Това не се беше случвало, откакто бяха пристигнали в замъка. Дори когато болката в главата му се усилваше, Селиг не издаваше нито звук, само лицето му се изкривяваше в болезнена гримаса. Девојката вече много добре познаваше кога го измъчваше раната на тила.

Но този път младият викинг бе простенал тъй силно и остро, че Ерика се втурна към леглото, без да се замисли. Веригата издрънча, повлече се след крака ѝ и тя се сепна, рязко се обърна и примирено се прибра в своя ъгъл. Нека боговете се погрижат за него. Тя не би помръднала и пръста си, за да го...

Глухо изрѣмжаване я накарва отново да се втурне към леглото му. Но в следващия миг разбра, че Селиг бълнува в съня си. Измъчван от кошмари, той се гърчеше и мятеше глава, като че ли в знак на несъгласие с невидим събеседник. Ерика потрепери, когато юмрукът му се стовари върху леглото.

Реши да го събуди, преди да се е контузил сам. Не се бе загрижила за благоприличието, не се бе замислила дали няма да влезе някой слуга и да я завари надвесена над главата му. Нито пък се тревожеше, че трябва да облекчи страданията му. Причината беше съвсем егоистична — Ерика не желаше той да се нарани в съня си, защото това би удължило престоя ѝ в тази стая, която за нея се бе превърнала в затворническа килия. Тази тревожна мисъл се оказа най-силната подбуда да се претраши и да посегне към рамото му, за да го събуди.

Но когато се наведе над обляния в пот викинг, тя успя да долови трескавия му шепот:

— Стига... стига... стига с този смях... Спри... трябва да спреш.

Ерика изстина, защото разбра, че той си припомня мъченията, на които бе подложен в нейния замък. Нали ѝ се бе заканил, че тя вече никога няма да се засмее. Значи това е била целта му — да ѝ причинява такива мъки, че тя да няма нито един повод за радост. Но изглежда, че в съня си не бе успял да постигне злокобната си цел и затова бе тъй отчаян.

Внезапно осъзна, че най-тежкото наказание за него ще бъде да го остави да се измъчва в кошмарните си съновидения. Но ако пострадаше по-силно, тя отново щеше да стои прикована в ъгъла. Затова, макар и неохотно, грубо го раздруса по рамото и успя да го събуди. Но последствията се оказаха съвсем неочаквани за младото момиче.

Селиг отвори очи и се огледа с мътен поглед. Внезапно повдигна ръце и я прегърна през врата, притисна я плътно до себе си и страстно я целуна, преди тя да успее да отблъсне ръцете му.

Ерика се разтрепери. Никога не бе изпитвала такава разтърсващо чувство — нито насън, нито наяве. Раздразнението изведнѣж я напусна. Новите емоции, нахлули в душата ѝ, изтласкаха досегашните ѝ горчивини. Устните му се притискаха към нейните, търсеха ги и ги отблъскваха, обхождаха и разтваряха, за да сторят път на езика му.

Кръвта ѝ закипя, кожата ѝ настръхна. Дори дъхът ѝ замря. Дори не се досети да го прегърне и да се сгуши в прегръдките му.

Може би затова той изведнъж се пробуди напълно, опомни се и я изтласка от леглото. После се вгледа в нея с обезумял поглед.

— В името на бог Тор, какво се опитваше да ми сториш?

— Аз? — тя скочи на крака толкова възмутена, че не можеше да говори. — Само се опитвах да те събудя. Сънуваше някакъв кошмар, не, всъщност сънят ти не беше лош, преди да се нахвърлиш върху мен като звяр.

— Не си спомням да съм сънувал — задъхано изрече той и избърса устните си с opakото на ръката си.

Ерика побърза на свой ред да изтрие вкуса на милувките му от своите устни и едва тогава процеди с унищожителен блясък в очите:

— Жалко.

— Предупреждавам те, момиче, ако...

— Не се тревожи — пресече го Ерика. — Грешката не е моя. И ако още веднъж се опиташ да ме целунеш насила, ще се увериш колко остри са зъбите ми.

Селиг пребледня като платно, вбесен и обиден.

— Можеш да бъдеш напълно спокойна — няма да има следващ път. По-скоро ще целуна някоя свиня по задника.

Сега лицето на девойката придоби същия цвят като неговото.

— Думите ти съвсем точно изразиха и моите чувства.

Той отметна гневно завивките. Но този път Ерика бе толкова обидена, че реши да не отстъпва. Опря ръце на кръста си и решително вирна брадичка. Той набързо намъкна ризата си и я обсипа с проклетия, но този път тя не се сви уплашено в ъгъла си.

— Какво става тук?

Ерика никога не узна какво би могло да се случи. По-късно, когато се успокои, тя бе изпълнена с благодарност към майка му, която в същия миг бе отворила вратата. Самата Брена съвсем не изглеждаше очарована от вида на двамата, настръхнали един срещу друг.

Селиг уморено се отпусна на възглавницата.

— Малък спор. Нищо особено, мамо — въздъхна той и преглътна ядосано.

— Малък? — изсумтя Брена. — По-скоро доста шумен. Но поне вече даваш повече признаци на живот.

Селиг се надигна на лакът. На лицето му бе изписана толкова силна надежда, че дори предизвикваше смях:

— Значи вече мога да напусна стаята?

— Вероятно в най-скоро време — сега гласът ѝ прозвуча по-строго. — Макар че бих искала да изчакаме, докато се оправиш напълно.

Селиг се ухили.

— Нима не си щастлива, че вече няма да съм принуден по цял ден да пазя леглото?

— До нас достигна слух, че кралят ще пристигне със свитата си в замъка навярно след час. Ройс очаква кралят да го разпита за нападението и за смъртта на епископа. Затова, ако се чувстваш по-добре, трябва да слезеш в залата...

— Достатъчно главоболия ми се струпаха тази седмица.

— Знам, че още не са изтекли две седмици, Селиг. Ако можех да...

— Много добре те разбирам, мамо — отново я прекъсна той и се усмихна. — Май не остана много време за преобличане. Ще те помоля да излезеш, за да мога да се приготвя. Сигурен съм, че едва ще ми стигне един час. Нали каза, че крал Алфред ще пристигне след около час?

Брена сви рамене и излезе от стаята. Селиг веднага отиде до раклата.

Ерика поклати глава.

— Би трябвало да се засрамиш, че излъга майка си, без да ти мигне окото.

— Защо? — ухили се той. Очевидно бе забравил за спречкването им. — Та майка ми много добре знае, че след десет минути ще бъда в залата. Въпреки мнението ти, наистина е невъзможно някой да излъже милата ми майка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Селиг правилно беше преценил, че му остава много малко време за преобличане. Въпреки това, когато приключи с тоалета си, младият викинг изглеждаше великолепно. Гамашите му от еленова кожа бяха привързани с черни кожени ивици. Снежнбялата риза, без ръкави, беше стегната на кръста му с широк кожен колан, чиято катарама бе украсена с драконова глава според обичая на норвежките викинги.

Черните му ботуши от мека кожа бяха с обърната навън бяла козина. Късата черна мантия бе прикрепена на раменете му със златни клипсове. Едрите му бицепси бяха обхванати с кожени ленти, закопчани с катарамии с неизменните драконови глави, с искрящи рубини вместо очи. Лентите прилягаха плътно към мускулестите му ръце. Това бе очебийно доказателство, че вече се възстановява и отново ще бъде оня строен и напет викинг, любимецът на всички жени от имението.

Върху масивен медальон от злато бяха гравирани три вълка с рубинови очи. Медальонът се крепеше на златна верижка, която може би беше по-дебела от веригите, с които беше окована Ерика.

При всяко движение на Селиг върху раменете му потрепваше гъстата гарвановочерна коса, блестяща след банята — злощастната Ерика трябваше и тази сутрин да присъства на утринното къпане на своя похитител, макар и с лице, извърнато към стената. Контрастът между бляскаво черната коса и снежнбялата риза беше зашеметяващ.

Младото момиче не можеше да се сдържи и забрави за решението си повече да не му проговори:

— Тези три вълка, да не би да са някакви семейни символи?

Селиг бе зает с поставянето на поредния пръстен и дори не я удостои с бегъл поглед.

— Не, но като дете у дома отглеждах две вълчета — сухо отвърна той.

Това съвсем не я изненада, защото тя бе довякла едно дребно току-що родено вълче, когато беше осемгодишна, но баща ѝ бе

забранил да го отглежда в къщата им.

— Тогава защо вълците на медальона са три?

— Третото вълче смени другите две, след като те пораснаха.

— Третият вълк още ли е жив?

— Да — отговори той и се приближи до нея. — А сега, момиче, подай ми веригата.

Тя отгатна намерението му и извика:

— Не е необходимо да ме оковаваш за стената, преди да излезеш от стаята. Достатъчно е да заключиш вратата.

Селиг се усмихна с онази ослепително красива усмивка, която винаги предизвестяваше опасност за младото момиче.

— Откога започна да си въобразяваш, момиче, че можеш сама да решаваш?

Всичко се дължеше на спречкването помежду им, всичко бе заради онази проклета целувка. И тя отлично разбираше това.

— Лъжеш се, момиче — той отново бе отгатнал мислите ѝ. Или може би я издаваше лицето ѝ? — Ще дойдеш с мен долу, в залата.

Това бе последното, което би очаквала да чуе.

— В залата?

— Да.

Малка глътка свобода, макар и за кратко. Неочакваната награда би трябвало да я изпълни с подозрения, но тя бе прекалено щастлива, за да се усъмни в намеренията му.

Ерика откопча своята „огърлица“ и му подаде края на веригата. Но Селиг не я взе, а посегна към другия край на веригата, закачен за „огърлицата ѝ“, и я освободи, без да прилага някакво по-значително усилие. Девојката веднага почувствува как ѝ олекна.

— Като че ли вече си оздравял? — запита тя, все още задъхана от радостното вълнение.

— Не съвсем, но достатъчно, за да мога да посрещна краля — весело отвърна младият викинг.

Но в следващата минута веригата отново бе закачена към нашияника. Ерика не можа да проумее дали той всъщност не си играе с нея, или само проверява дали ще може бързо да я отвързва и завързва, за да не се налага Ивар да идва всяка сутрин и всяка вечер в стаята.

Девојката беше толкова разочарована, че дори не забеляза как китката му се плъзна по веригата, която се залюля и я удари по коленете. Тогава Селиг уви края на веригата около китката си и тръгна към вратата, като я теглеше след себе си като куче на каишка.

Ерика дори не се опита да негодува, поне докато не се озоваха до стълбището. Когато той спря и погледна надолу, тя се дръпна назад и веригата между тях се изпъна.

— Сега можеш да ми свалиш веригите. Аз...

Селиг се обърна и я изгледа с повдигнати вежди.

— Нали те предупредих, че ще трябва да свикваш с веригите?

— Не те разбирам — намръщи се тя.

— Мислиш си, че ще бъдеш подложена на същите мъчения, които аз бях принуден да изтърпя заради теб, Ерика Безсърдечната? — отново се появи онази усмивка, след която девојката винаги заставаше нащрек. — Не, такова зло не мога да причиня на жена, дори и на теб. Има други начини, като например болката от унижението и срама — той рязко дръпна веригата и тя залитна към него. — И се постарай да не изоставаш.

Нямаше да я изтезава физически, но щеше да я измъчва душевно. Най-после Ерика бе узнала какви са намеренията му. Отмъщението му нямаше да е банално. Това би било много примитивно за особа като нея. Само унижения при всеки удобен случай, докато гордостта ѝ напълно се стопи. Девојката би предпочела физически мъчения, но не решаваше тя. Той бе направил избора си и сега цялата му мисъл бе заета с префинените кроежи за отплата. Този надменен викинг щеше да се опита да стъпче гордостта ѝ, но тя нямаше да се остави.

Селиг бавно слизаше по стълбите. Въпреки нежеланието си, Ерика трябваше да върви съвсем близо до него, за да не привлече вниманието на присъстващите. Но макар и умело да се преструваше, че го следва „доброволно“, двамата представляваха комична гледка, защото бе привързана към него като куче на каишка.

Щом влязоха в залата, Ерика се изчерви, но успя да задържи главата си гордо изправена. Не отбягна нито един поглед, дори и когато се окажеше лице в лице с някой от неговото семейство. Всички вече бяха заели местата си около дългите маси, а в центъра на залата бе поставена огромна бъчва с гъстото и тъмно английско пиво.

Лейди Брена ги изгледа с неодобрение. Кристен стисна устни, за да овладее раздражението си. Но лорд Ройс най-искрено се забавляваше. Бащата на Селиг остана сдържан, с безизразно лице.

Останалите присъстващи замряха по местата си, когато странната двойка се появи в залата. Ерика се опита да се самозалъже с утешението, че хората, заслепени от блясъка на Селиг, едва ли ще ѝ обърнат внимание, особено сега, когато бе принудена да навлече тези раздърпани слугински дрехи. Сиво-кафеникавата роба бе доста къса за нея и глезените ѝ оставаха непокрити. Освен това, робата бе твърде тясна за едрите ѝ гърди, макар че отгоре си бе сложила кафяво наметало, прекалено широко и привързано с въже вместо с колан.

Селиг се насочи към масата на семейството си. Всички бяха седнали, само Гарик стоеше прав, стъпил с единия крак на пейката, опрял ръце на кръста си. Селиг спокойно седна на другата скамейка, като че ли току-що бе станал от масата и сега отново заема мястото си. Ерика застана зад гърба му, без някой да ѝ каже какво да прави.

Когато брат ѝ се настани до масата, Кристен скочи от мястото си, може би защото изправена в цял ръст можеше да изгледа брат си с още по-силно презрение.

— Това е нетърпимо, Селиг — започна тя.

— Няма ли да ме запиташ за здравето ми, сестричке?

Тя успя да преглътне всички гневни думи, които се бе приготвила да му каже в лицето, и вместо това само процеди през зъби:

— Болката ти утихва ли?

— Постепенно ме отпуска.

Внезапно Кристен удари с ръка по масата и се наведе напред.

— Тогава пак ще ти кажа, че това, което правиш, е нетърпимо. И не се опитвай да ми възразяваш, безмозъчни глупако. Смяташ ли да я представиш на краля?

Селиг пренебрежително сви рамене.

— Все пак не е толкова необичайно да се срещне окована робиня, нали?

При тези думи Ерика трепна и се извърна, за да не слуша този разговор, но младият мъж заговори със сестра си на келтски, а Ерика не разбираше този език.

— По-обичайно е да се види мъж във вериги — съгласи се Кристен, — но последната жена, окована във вериги в този замък, бях аз. И дори крал Алфред да не я забележи, какво ще ѝ попречи да поиска помощ от него? И не мисля, че той няма да се вслуша в думите на една датчанка, тъй като точно сега е особено внимателен с датчаните.

В този момент в спора се намеси и Ройс. Кристен все още не му беше простила за боя и се държеше хладно с него, затова той се почувства задължен да я подкрепи.

— Тя е права — обърна се той към зет си. — Алфред може да поиска от теб да освободиш девойката. А не е много разумно да се отказва на краля без основателни причини.

— Аз ще му обясня защо съм постъпил така — настоя Селиг.

— Колкото и да ти се струва невероятно, кралете не считат, че отмъщението е основателна причина.

— Особено когато е застрашен мирът в кралството им — добави Кристен.

— И не желаят да губят най-добрите си воители в лични междуособици — продължи Ройс, окуражен от думите на жена си, — защото се нуждаят от тях.

Спорът се разгорещаваше, но нито Брена, нито Гарик се намесиха. Гарик се приближи до Ерика.

— Нима синът ми те е превърнал в своя „любима“ робиня?

Определението „любима“ раздразни младото момиче много по-силно от думата „робиня“, понеже Селиг се отнасяше към нея като към любимо домашно животно, безопасно и кротко, но прекалено глупаво, за да го оставят да се разхожда само навън от къщата, макар и с каишка на врата.

Бащата на Селиг я заговори за пръв път, макар че често бе посещавал сина си в стаята му. Тя се запита дали и той е жесток като сина си и дали думите му не са израз на желанието му да я унижи още повече. Но по лицето му не можа да отгатне намеренията му.

— Той си мисли, че аз съм негова робиня.

Гарик леко се усмихна.

— Същите чувства изпитваше и жена ми. Тя и досега не иска да признае, че е била моя робиня.

Ерика не можа да повярва на ушите си. Нима и двете — и майката, и дъщерята — са били робини на мъжете, за които по-късно са се омъжили? Следователно красивият викинг просто следваше семейната традиция...

Тази мисъл я накара да потръпне от ужас. Не искаше да я сполети съдбата на майка му и сестра му, не искаше да стане жена на своя похитител. Никога нямаше да допусне това. Никога.

— Но много скоро се оказа, че тя ме е поробила и духом, и телом — продължаваше Гарик със спомените си. — Знаеш ли как се поробва един мъж, момиче?

— Не ме интересува.

— С непоколебима воля и несломима гордост. Брена беше огън и лед, смела и силна като воин. Първо спечели възхищението ми, а след това и сърцето ми. Ти би ли пречупила гордостта си?

— Не — рязко отсече Ерика. — Но заради самата мен, а не за да спечеля възхищението му.

— Не мога да разбера защо си толкова разгневена.

— Гневът е само малка част от това, което изпитвам към твоя син — прошепна тя.

Гарик я изгледа замислено.

— Той наистина се държи внимателно с теб.

— Искаш да кажеш, че досега не е взимал за робиня жена, която преди това е заповядала да го бичуват?

— Не ме дразни, дете — смъмри я той. — Искам да кажа, че синът ми никога досега не е наранявал жена. Той винаги е обожавал жените.

— Освен мен.

— Освен теб — съгласи се Гарик.

Девојката помисли, че разговорът им бе приключил. Зад гърба им разгорещеният спор продължаваше. Бащата на Селиг все още стоеше до нея.

— Моята дъщеря те защитава много пламенно — забеляза той.

Ерика неволно се засмя.

— Твоята дъщеря не би помръднала и пръста си, за да ми помогне. Тя просто изпитва отвращение към веригите.

— Не знам защо Кристен те защитава толкова енергично. Поведението на брат ѝ я обърка.

— Но не и теб, нали?

— Не съвсем.

— Искаш да кажеш, че мъжете разбират отмъщението по-добре от жените? Съмнявам се в това.

— И ти ли жадуваш за мъст?

— Нито веднъж не съм помисляла за отмъщение — отговорът ѝ изненада дори самата нея. — Копнея само да бъда свободна, но рано или късно навярно и аз ще поискам да си отмъстя.

— Да се надяваме, че дотогава ще бъдеш свободна — той се замисли и изведнъж попита: — Можеш ли да му простиш? Синът ми не е жесток и груб човек. Затова сега сестра му е толкова изненадана. Струва ми се, че ще съжалява за постъпките си.

— Можеш да му заповядаш да промени поведението си.

Гарик се усмихна горчиво.

— Ако ти, Ерика от Гронууд, не си забелязала досега, то трябва да ти напомня, че синът ми е достатъчно зрял, достигнал вече онази опасна възраст, когато синовете не се подчиняват на бащите си. Мога само да го посъветвам.

— А ще го направиш ли?

— Не. Аз и жена ми решихме да не се намесваме.

Краткотрайната ѝ надежда угасна. Сърцето ѝ се изпълни с горчивина, тя се извърна от него и погледна към останалите. Но почти всички бяха излезли, бяха останали само Ройс и Селиг. Селиг я наблюдаваше и очевидно бе чул разговора между нея и баща си. Тя предизвикателно вирна глава, но усети как веригата се опъна и бе принудена да я сведе. Той отново бе навил около китката си края на веригата и ако продължаваше да я дърпа, Ерика щеше да политне върху него. Но младият мъж се спря, едва когато лицето ѝ достигна на сантиметри от неговото.

Ерика видя, че на масата зад Селиг бе поставен голям поднос с храна, въпреки че беше рано за обяд. Откакто се бяха завърнали в замъка, младият мъж бе изял храна, достатъчна, за да насити цяла армия, но изглежда жените в Уиндхърст бяха решили да го угояват до пръсване.

— Ако ме наречеш „господарю“, можеш да седнеш до мен и да обядваш с нас.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Никога не бих те нарекла така.

Той се ухили злобно.

— Тогава ще застанеш на колене и ще ядеш от ръката ми.

Ерика се учуди, че не бе добавил думите „като куче“.

— Благодаря за тази милост, но предпочитам да не ям.

— Трябва да ядеш, защото храната ти е нужна, за да живееш.

Докато дрехите не са ти чак толкова необходими.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Беше способен да го направи. Щеше да я съблече гола пред всички. Какъв по-добър начин да я унижи докрай.

Но младото момиче нямаше намерение да му се подчини, макар че рано или късно той щеше да направи това, което бе решил, независимо от съпротивата ѝ.

— Ако искаш, съблечи ме — нехайно отвърна тя.

— Ще направя това, което аз реша, момиче.

Селиг видя как тя се вцепени, готова за най-лошото, и се засмя. Бе удържал победа над нея и това го изпълни със задоволство, толкова силно, че приличаше на сексуално изживяване. Нямаше да се откаже от отмъщението си, дори и да си навлече гнева на краля.

— Но днес — продължи той — няма да решавам съдбата ти. Сестра ми ме убеди, че не е в мой интерес да те покажа на краля окована във вериги. Ще изчакам, докато той замине. Тогава или ще ядеш от ръката ми, или ще ме наричаш „господарю“.

Ерика се надяваше, че кралят ще премести двора си в Уиндхърст. Не смееше да мисли за съдбата, която я очакваше, след като кралят напусне замъка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

През следващите два дни Ерика бе оставена сама в стаята на Селиг. Той не само че бе заключил вратата в деня преди пристигането на краля, но отново я бе приковал към стената. Не искаше да остави нищо на случайността, докато отсъстваше от стаята. Забавляваше я мисълта, че той се опасява да не би тя да скочи през прозореца и да си счупи врата. Или може би се страхуваше да не се удави в коритото с мръсна вода, ако слугите забравят да го изпразнят, заети с високопоставените гости...

На три пъти Ерика чу потропвания на вратата, последвани от гласове на саксонските дами, които бяха дошли да търсят красивия викинг. Младото момиче се питаше колко пъти досега Селиг се бе забавлявал с придворните дами, дошли в тази стая — и трите дами знаеха безпогрешно пътя към стаята му. А къде ли се забавляваше сега, когато спалнята му бе заета и едва ли имаше друга свободна стая в целия замък?

Еда редовно ѝ носеше храна и нощно гърне, защото не можеше да освободи веригите, а Селиг рядко идваше в стаята. Старата слугиня вече не я гледаше така укорително, както в началото, дори в погледа ѝ се долавяше състрадание.

Но младото момиче не искаше да я съжаляват.

Предния ден Еда се бе разприказвала за краля и свитата му. Ерика научи, че крал Алфред не е пристигнал с целия двор и вероятно скоро ще отпътува, което съвсем не я зарадва. Но днес Еда каза нещо неочаквано:

— Не можеш да си представиш колко силно ми напомняш за моята Кристен, макар че тя бе по-войнствена.

При тези думи Ерика не можа да се сдържи:

— Искаш да кажеш, че аз не съм войнствена?

— Но ти не протестираш, лейди. Оставила си се този разбойник да прави с теб каквото си ще.

Младото момиче я погледна недоверчиво.

— Но как бих могла да му попреча?

— Мислиш, че не можеш ли? Моят господар, лорд Ройс, беше много по-суров от него. Почти цялото му семейство е било избито от викингите, ала Кристен му завъртя ума и накрая го накара да свали веригите ѝ. Знае ли Селиг, че мразиш тези вериги, или си го накарала да си въобразява, че не те е грижа?

Наистина Ерика бе предпочела да се преструва, че ѝ е безразлично дали ще бъде окована или не.

— Селиг иска да ми отмъсти и само ще се зарадва още повече, ако разбере, че аз ненавиждам тези проклети вериги.

Еда изсумтя презрително.

— Отмъщението му е непознато и аз се съмнявам, че той знае какво иска. Струва ми се, че ти си го накарала да те намрази. Досега винаги е доставял само удоволствия на жените и никога не ги е наранявал. Може би наистина иска да ти причини болка, но няма да е за дълго това негово желание.

Еда излезе и Ерика се замисли над думите ѝ. Навярно Селиг никога досега не е наранявал жена, но бързо се е научил как да измъчва пленниците си. Не, не е точно така. Не беше негова вината, че тя от гордост реши да ходи боса и разрани ходилата си. Селиг не беше виновен и за удара, с който сестра му разкървави лицето ѝ, дори тогава успя да обуздае побеснялата Кристен.

Младият викинг ѝ причини много неудобства и унижения, но с това се изчерпва всичко, което ѝ е сторил, поне досега. Разбира се, най-голямото наказание за нея би била загубата на свободата, ако не успее да се измъкне от замъка. Но нима Еда правилно преценява Селиг Благословения? Нима той ще се откаже от отмъщението си, ако възникне опасност да ѝ причини болка? Ако тя започне да плаче по цели дни, ако пъшка и хленчи или започне да си удря главата в стената...

Ерика се изчерви само при мисълта за подобно падение. Не можеше да постъпи така, макар и да нямаше на какво друго да разчита. Гордостта ѝ не позволяваше да падне толкова ниско.

Не, все още има една надежда — брат ѝ. Тя ще се махне от това омразно място. Никога повече няма да види тези хора и ще забрави всички мъки, които изпита тук, никога... Не, това не е вярно. Как би могла да забрави мъж като Селиг Хаардрад, чиито образ се запечата

завинаги в сърцето ѝ? Страхуваше се, че никога няма да може да го забрави...

По-късно следобед мъжът, който бе обсебил мислите ѝ, дойде при нея. На лицето му бе изписана онази усмивка, от която Ерика толкова се страхуваше. Селиг отвърза веригата ѝ от стената, но не я подаде на пленницата си както обикновено, а я захвърли настрани.

— Имаш късмет, момиче — иронично подхвърли той. — Не е необходимо да изчакваме заминаването на крал Алфред.

Ерика сподави страха, който я обзе. Не разбираше какво иска да ѝ каже.

— Защо няма да чакаме заминаването на краля?

— Ройс заведе краля и свитата му на лов. Ще отсъстват няколко часа от замъка. Останали са само няколко лорда и повечето от дамите.

— Защо и ти не отиде с него? Или си прекалено зает да забавляваш дамите?

— Страхувам се, че трябва да те разочаровам — извинително рече той, но гласът му прозвуча подигравателно. — Просто предпочитам да прекарам времето си с... теб.

— Не споделям желанието ти.

Селиг се засмя. Той бе в отлично настроение, изпълнен с надежда. И тя знаеше към какво бяха насочени очакванията му. Викингът дори не се интересуваше дали девойката ще се съгласи, или ще му откаже — и двата отговора нямаше да му попречат да осъществи намеренията си.

— Имаше предостатъчно време да мислиш за това, което ти бях казал.

— Въобще не съм мислила за него — побърза да го излъже Ерика.

Но отлагането на решението ѝ не можа да ѝ помогне.

— Твърде жалко, но всъщност няма значение — отвърна ѝ той с неприкрито злорадство. — Не се изисква много мислене, за да решиш дали да ме наричаш или не „господарю мой“. Дали да носиш, или да не носиш вериги. Какво избираш, Ерика Безсърдечната?

— Нито едното, нито другото.

— Ще се съгласиш ли, паднала в нозете ми, да ядеш от ръката ми? Повече няма да ти предлагам такава възможност за избор, поне в близките дни.

— Не приемам нито едно от предложенията ти.

— Точно обратното бих казал, че съвсем ясно ми подсказа какво си избрала.

Ерика се опита да отстъпи крачка назад, но веригата ѝ попречи да се отдалечи от него. Селиг я придърпа към себе си с помощта на веригата.

— Казах ти, че няма да приема унижителните ти предложения — извика уплашената девойка.

Младият викинг започна бавно, едва ли не ласкаво. Тя за пръв път го чуваше да говори с такъв тон — навярно го пазеше за недоразвити деца.

— Няма трета възможност. Трябва да избираш между двете възможности, които вече ти предложих, а тъй като вече си взела решение...

— Не съм!

— Тогава те моля да приемеш извиненията ми, но мога да се закълна, че не чух от устните ти да се отронят думите „господарю мой“. Ще призная, че съм се заблудил, ако сега ги повториш.

В отговор устните ѝ се стиснаха тъй плътно, че дори побеляха. Но Селиг не се огорчи от този отказ, дори точно обратното — избухна в смях.

— Не? — опита се да отгатне отговора ѝ. — Тогава излиза, че не съм сгрешил преди малко. Беше си наумила да се перчиш с оскъдните си прелести пред свитата на краля. Сигурен съм, че всички в залата щяха добре да се позабавляват. А сега можеш да свалиш дрехите си.

Викингът наистина бе избрал най-жестокия начин да я унижи. Младото момиче ненавиждаше опитите му да я превърне в послушна играчка, както и удоволствието, което младият мъж изпитваше, докато я мачкаше като глина. Но този път Ерика реши да не отстъпва.

— Никого не смятам да забавлявам — хладно отсече тя, — най-малко пък теб.

Той изглеждаше изненадан, освен ако действително бе очаквал отказ. Със сигурност не беше доволен от думите ѝ. Може би се бе намръщил престорено, но тя се усъмни и побърза да отпъди тази мисъл.

— Отказваш да ми се подчиняваш?

Тя кимна.

— Това е твоя идея. Ти искаш да съблека дрехите си. Тогава ти сам трябва да ги свалиш. Но не очаквай от мен да ти се покоря.

Челото му остана смръщено още няколко мига, преди да избухне внезапно в радостен смях:

— Със сигурност съм по-опитен от теб в това отношение. Но ти си в неизгодно положение — цялата си окована. Подай ми ръцете си, за да ти сваля веригите.

Благородство и справедливост? Нима този викинг е способен на такива пориви? Трябва да е нащрек и тя наистина настръхна, но съблазънта да бъде свободна се оказа прекалено силно изкушение, за да може да му устои. Може би нейният похитител наистина желае само да я предизвиква, но и този път проклетата му игра ще включва и физически допир. Дори може би ще има предимство, ако движенията ѝ не са сковани от веригите.

Младото момиче покорно му поднесе китките си. Но твърде късно разбра, че трудно би могла да бъде смъкната дрехата ѝ, ако преди това не се освободи веригата поне от едната ѝ ръка. Ала преди да осъзнае това и да прибере ръцете си зад гърба си, едната скоба бе откопчана и увисна, свързана към другата. Изразът на самодоволство, изписан на лицето му, ѝ подсказа, че опасенията ѝ се оправдават. Клопката му бе излязла сполучлива.

Разтреперана, Ерика вдигна освободената скоба над главата му. Металната гривна можеше да бъде използвана за отбрана, но тя нямаше нужните умения. Селиг ловко хвана скобата и посегна към другата ѝ китка с втората скоба, която девойката криеше зад гърба си.

За нещастие този опит за защита го улесни още повече и докато тя се опитваше да го отблъсне със свободната си ръка, той успя да развърже възела на връвта, която Ерика използваше вместо колан. Преди да успее да се отдалечи от натрапчивите и ловки мъжки ръце, младият викинг вече бе успял да сграбчи края на дрехата ѝ и рязко я повдигна нагоре. Широката роба бе издърпана с лекота до раменете, но Ерика отказа да повдигне ръцете си, за да бъде съблечена докрай.

За миг девойката си помисли, че ще успее да се отскубне от похитителя си, но той не бързаше, доволен, че бе успял да я накара да се мята безпомощна с робата, увита около главата и ръцете ѝ, докато той освобождаваше втората верига, праметната през раменете ѝ. Ръцете ѝ бяха сковани от ръкавите на робата, а лицето закрито от

полите. Вбесена, Ерика, изкрещя и се опита да се извърти, и да побегне. Но силна мъжка ръка я обгърна през кръста и осуети опита ѝ за бягство. Тогава девойката се опита да освободи поне ръцете си, за да се брани по някакъв начин. Но ръцете и главата ѝ отново се оказаха омотани, защото Селиг бе започнал да повдига долната ѝ риза.

Девойката се вбеси от мисълта, че дори и да бе освободила ръцете си, пак щеше да бъде в безизходно положение. Опита се да ги прилепи до тялото си, за да не може да съблече долната ѝ риза, но силният воин сграбчи двете ѝ китки с едната си ръка, а с другата започна трескаво да изхлузва ризата през главата ѝ. За миг освободената скоба се закачи в единия ръкав на робата, но Селиг отстрани и тази пречка с последното дръпване.

Като робиня, на Ерика не ѝ се полагаха нито белъо, нито чорапи. Сега Ерика стоеше гола пред него. Но бе толкова разгневена, че дори не почувствува неудобство. Веригата ѝ пречеше да избяга, но тогава тя се нахвърли срещу него с юмруци. Ала младият мъж остана невъзмутим и само леко повдигна вежди, когато девойката го удари по гърдите. Тя се запита колко ли силно трябва да го цапардоса, за да го накара да изпита болка. Но когато отново замахна този път с веригата, той спря да се усмихва подигравателно, хвана здраво ръката ѝ, изви я зад гърба ѝ заедно с другата ѝ ръка и я притисна плътно до себе си.

Загубила равновесие, Ерика бе принудена да остане плътно до гърдите му. Сега викингът успя да плъзне другата си ръка от рамото ѝ до китката на свободната ѝ ръка, след което я изви зад гърба ѝ, за да стегне и двете ѝ китки в желязната си десница като в менгеме.

Но когато бавно плъзна лявата си ръка по веригата, която все още не беше откачена, очите на девойката се разшириха от ужас. Едва сега тя се досети за намеренията му. И той успя да освободи скобата от китката ѝ. Ерика изтръпна, когато чу зловещото изщракване.

Селиг отстъпи крачка назад. Тя веднага се опита да прикрие с ръце голотата си, но веригата, праметната зад гърба ѝ, не позволяваше да премести ръцете си по-напред от заоблените си хълбоци. Тя се оказа гола и беззащитна пред алчния му поглед, неспособна дори да покрие с длани изящните си гърди. Така ли мислеше да я покаже пред гостите, изпълнили залата, които щяха да бъдат безкрайно доволни да видят една датчанка, изпаднала в такова унижително положение.

Гордостта ѝ бе сломена и сега, без всякаква съпротива от нейна страна, Селиг би могъл да я изведе от стаята като куче за синджир. Ако се опиташе да протестира, нищо не би спечелила. Тя не се опита, дори и когато ръцете му се отдръпнаха от тялото ѝ, тези ръце, които я бяха накарали да се почувства унижена, както никога досега. В гърдите ѝ се надигаше силен гняв, какъвто не помнеше да е изпитвала някога.

Още не бяха достигнали стълбището, когато тя се съвзе и даде воля на гнева си:

— Страхлив мерзавец! Противен нерез! Долен мошеник!

Преди да изрече последната дума, Селиг вече бе успял да се извърне към нея и просъска с почерняло от ярост лице:

— На колене, щом си позволяваш да ме наричаш така!

Без дори и за миг да се поколебае, нещастната пленница се отпусна на колене, наклони се напред и го ухапа за крака. Младият викинг изрева от болка. Наведе се да я удари, но изгуби равновесие. Сграбчи я за раменете, за да не падне, но се подхлъзна и двамата се озоваха на пода. Ерика се задъха и се опита да го отблъсне от себе си, но ръцете ѝ бяха вързани за гърба. Тогава се напъна да го изтласка с раменете си и бедрата си, ала това се оказа фатална грешка.

Изведнъж забеляза, че той не помръдва, а само я гледа втренчено. Това че бе легнал върху гола жена може би нямаше да го възбуди толкова, но нейните движения запалиха страстта му. Сивите му очи заблестяха и в следващия миг тя усети нещо твърдо между бедрата си.

Обхвана я паника. Изкрещя, преди устните му да заглушат вика ѝ.

— Забрави ли, че ме мразиш!

В този момент омразата му сякаш бе изчезнала и страстта му бе заглушила всички останали чувства. Ерика усети как желанието започна постепенно да замъглява и нейната глава.

Селиг знаеше как да целува жените. Нежно прекара език по устните ѝ, засмука ги, после леко ги захапа и накрая езикът му проникна в устата ѝ. Девојката никога не бе целувана от мъж и за секунди опитните му ласки успяха да я замаят. Но целувките му не бяха единственото, което я караше да потръпва в прегръдките му.

Ръцете на младия мъж бяха достигнали до най-интимните части на тялото ѝ. Погали гърдите ѝ, притисна ги, а след това пръстите му

започнаха да разтриват зърната, докато не усети, че се втвърдяват от възбуда. Като че ли тялото ѝ бе обхванато от огън. Ерика простена.

Никой от тях не чу приближаващите се стъпки, но сухият глас отекна в ушите им:

— Предполагам, ще ми кажеш, че тези две седмици, които прекара в леглото, са те изпълнили с отвращение към него и затова сега си на пода.

— Върви си, мамо — изрева Селиг.

— Искаш да кажеш, че не желаш да те безпокоят? Ти се подиграваш с мен!

— Мамо!

Молбата му бе посрещната с възглас на отвращение. Отново се чу шум от стъпки, но този път затихващи.

Селиг въздъхна и отпусна главата си върху нейната. В първия миг дори не осъзна, че е легнал върху голото ѝ тяло, после внезапно се вцепени и се отдръпна назад. Лицата и на двамата пламтяха от срам и неудобство.

— Може би не те е видяла — опита се той да я успокои.

— Какво значение има това? — горчиво отвърна Ерика. — Ти си този, който би трябвало да се срамува.

Той я изгледа намръщено, преди да се изправи, след което хвана веригата, свързана към нашийника, и помогна на девойката да стане.

— Ти ме предизвика, когато ме ухапа по крака — рязко изкрещя той.

— Постави ме отново на колене и аз ще ти покажа на какво съм способна.

Лицето му потъмня от гняв.

— Ти се държа като разгонена кучка — припомни ѝ той.

— А ти пожела една жена, за която казваше, че я мразиш! — не му остана длъжна Ерика.

От нейна страна не беше много разумно да му се надсмива. Селиг протегна ръка и повдигна нашийника ѝ. Лицето ѝ се доближи до неговото.

— Презирам те, момиче, можеш да бъдеш сигурна в това — гласът му звучеше заплашително. — Презирам дори леда, който тече във вените ти — и злобно се усмихна. — Но той се разтопява, когато някой мъж те докосне, нали?

Девојката трябваше да му бѣде благодарна, че той не направи нищо повече, освен да я оскърби. Но тя беше прекалено разгневена, за да чувства благодарност към своя мъчител.

— Най-малко пък съм склонен да ти се извинявам...

Той се отдръпна от нея и злобно процеди през зъби:

— Прибери се в стаята, момиче. Ще изпратя Еда да ти помогне да се облечеш. Появата ти в залата може да бѣде отложена за друг ден.

— Когато майка ти няма да ти попречи да се нахвърлиш върху мен?

Тя рязко се обърна, без да изчака ефекта на язвителната си забележка. Кръвта се отдръпна от лицето му. В сърцето му бушуваше гняв. Няколко минути не можеше да помръдне от място, като се опитваше да се успокои, но не успя. Вместо да слезе по стълбите, той тръгна към стаята си.

Вратата бе отворена, понеже Ерика не можа да я затвори с вързани ръце. Девојката седеше свита в ъгъла си, с глава наведена над коленете, а косата ѝ покриваше почти изцяло голотата ѝ. Унилата ѝ поза така силно му подејства, че той яростно ритна вратата и злобно изруга, защото бе обул меките си ботуши и кракът го заболя. Как се осмелява да го кара да изпитва жалост към нея? И в същото време как е възможно да я желае така страстно?

Тя се сепна. В кобалтовосините ѝ очи нямаше сълзи, но нямаше и гняв. Единственото, което видя в тях, бе страдание. А той никога не можеше да гледа страданието в женските очи, без да почувствува желание да го изтрие завинаги от тях. Селиг се обърна и се отдалечи, преди да е направил някоя глупост, за която после щеше да съжалява.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Прекалено наивно беше да се надява, че майка му с никого няма да сподели какво бе видяла на стълбите към залата. След като мъжете се завърнаха от лова, бащата на Селиг посрещна сина си с повдигнати вежди и неодобрително поклащане на глава, а Ройс открито му се присмя.

Селиг бе уверен, че те не подозират кой е бил обектът на неговата страст, но от това положението му не се облекчаваше. Младият мъж разчиташе главно на обстоятелството, че с тялото си е успял да прикрие лицето на Ерика от погледа на майка си.

Крайно време беше да се премести в собствения си замък и то не само заради много по-добрите възможности за усамотяване. Точно сега Уиндхърст бе претъпкан с гости, а той вече бе възстановил силите си и отново бе започнал да изпитва потребност от жени. Случката с датчанката бе красноречиво доказателство за властния повик на мъжкия му нагон. Сега, когато в замъка се бе събрало цялото му семейство плюс многобройната кралска свита, Селиг не можеше да намери празна стая, в която да се забавлява несмуцаван от околните — дори и в своята стая нямаше възможност да се усамоти.

Разбира се, можеше да премести пленницата си в друго помещение. Не се налагаше Ерика да ношува в стаята му, но той не се решаваше да я изпускат от погледа си, пък и необяснимо защо младият викинг спеше много по-спокойно, когато знаеше, че тя е близо до леглото му. Дори и възвърналото се сексуално желание не се оказа по-силно от желанието да я следи неотстъпно.

Може би датчанката беше виновна, че вече не го интересуваха други жени. Наистина, откакто се бе завърнал от Източна Англия, Селиг нито веднъж не бе помислил за друга жена. Но как можеше да се обясни настойчивото му желание да я съблече гола след всичко, което се бе случило? Селиг бе решил, че това повече никога няма да се повтори.

Знаеше, че ще се стигне дотук — тя беше твърде горда, за да го нарече „господарю“. И знаеше какво ще се случи, ако отново я види гола. Разбира се, това би било чудесно отмъщение, ако не му въздействаше толкова силно.

Защо мисълта за всичко, което се бе случило, му доставяше такова необяснимо удоволствие? Защо предпочиташе да стои в стаята си, когато замъкът бе пълен с десетки красавици?

Очевидно мисълта за отмъщение поглъщаше цялата му енергия. Селиг беше обсебен от тази мисъл и от своята жертва. Той бе изпитал безкрайно удоволствие, че бе успял да подчини на волята си Ерика от Гронууд, да ѝ причинява страдания, да вижда как очите ѝ горят в безпомощен гняв. Случката до стълбите нямаше нищо общо с омразата, която изпитваше към тази жена. Никога не биваше да допусне да се повтори тази проява на слабост.

Трябваше да се върне в своя замък, където времето му щеше да е запълнено с други грижи — обучение на новите слуги, довършване на укрепленията около замъка, обзавеждането на стаите, уреждането на домакинството... На сутринта щеше да съобщи за решението си и да убеди майка си и сестра си, че се налага да напусне Уиндхърст.

Но плановете му се осуетиха, защото късно следобед научи, че пред крепостните стени се е появила войската на Рагнар Харалдсон.

До Ройс веднага достигна вестта, че пред вратите на замъка са се появили датски бойци. За нещастие вестоносецът бе много изплашен и предаде съобщението на Ройс в присъствието на краля. На масата бяха останали само Ройс, Кристен и крал Алфред.

Когато чу тревожната вест, Алфред рязко скочи на крака, но Ройс побърза да го успокои:

— Не са дошли заради вас, милорд. Ние ги очаквахме. Те са тук, за да освободят дамата, която моята съпруга отвлече заради брат си.

— Заради брат си? — Алфред погледна изумено към Селиг, който тъкмо в този момент прекосяваше залата. Около него цял рояк жени се стараеха да привлекат вниманието му. — Заради този красив негодник, който съблазни всичките ми придворни дами?

Ройс едва сдържа усмивката си.

Кралят бе само с няколко години по-възрастен от Селиг и сам можеше добре да прецени прелестите на дамите, вероятно леко завиждаше на безспорния успех на младия викинг.

— Все пак не съм убеден, че шурей ми е притежавал всяка дама от двора — сухо отбеляза Ройс.

— Не бих се обзаложила за това — предпазливо се намеси Кристен. Тя знаеше, че съпругът ѝ не бе доволен от нея, защото го бе намесила в тази бъркотия.

Озадачен, Алфред възкликна ядосано:

— Защо, за бога, му е потрябвало да отвлеча някаква непозната, когато и слепец може да види как се тълпят дамите около него? Толкова ли е красива загадъчната му пленница?

Ройс забеляза, че кралят започва прекалено много да се интересува от историята със Селиг и побърза да го успокои:

— Тя не е изключителна красавица. Не беше отвлечена за това, за което може би си мислите в момента, а за отмъщение.

Ройс накратко обясни какво се бе случило. Кристен се успокои. Съпругът ѝ се бе постарал да представи нейното участие в благоприятна светлина. Дори не се чувстваше толкова глупаво, както при разправията с Ройс след завръщането им в Уиндхърст.

— А сега, ако ми бъде позволено, милорд — надигна се Ройс от масата, — ще направя всичко възможно, за да изпратя тази датчанката в замъка ѝ.

— По-добре пригответи една добре напълнена кесия със сребро — предупреди го Алфред. — Това е първото, което ще ти поискат онези алчни негодници.

Крал Алфред Велики добре знаеше какво говори. Кралската хазна бе почти празна заради безбожно високите данъци, които бе принуден да плаща на датчаните, за да осигури мира в кралство Уесекс. Но Ройс нямаше никакво намерение да пръска пари заради щуротиите на шурей си. Селиг трябваше сам да заплати на датчаните, колкото и да му струваше това.

Ройс вече излизаше от залата, когато забеляза, че Кристен го следва по петите.

— Къде си тръгнала? — запита той, без да спира и без да се обръща към нея.

— Идвам с теб, разбира се — отвърна Кристен, но също без да вдигне поглед към него.

— Не, ти ще останеш тук.

Макар че тонът му не търпеше възражения, тя го хвана за ръка и се опита да го спре.

— Ти не говориш датски, Ройс. Пък и не мисля, че би желал да разговаряш с един датчанин, дори и да можеше. По-скоро би извадил меча си. Аз ще ти превеждам. Това е най-малкото, което мога да сторя за теб сега.

Той повдигна вежди.

— Значи най-накрая осъзнаваш, че си направила голяма грешка?

— Ако не я бях отвлякла, по-късно Селиг щеше да се върне сам за нея. Нямах да се спре пред нищо, дори и пред смъртта. Не, нямам намерение да се извинявам за постъпките си. Ние имаме превъзходство, тъй като тя е заложница в замъка.

Той скръсти ръце на гърдите си и надменно я погледна.

— Имаме превъзходство? Когато сме почти обсадени?

Тя се усмихна.

— Мислиш, че не съм разбрала, че ти вече си се подготвил за обсадата? И ако е необходимо, можем да ги заплашим, че ще убием заложницата, ако не се оттеглят. Този начин вече е бил изпробван с успех.

— С истински бойци, да. Но измамата може да не подейства на брат й.

— Не мислех, че ще се наложи да прибегнем до измама.

— Защото си била много ядосана и не си могла въобще да мислиш с главата си — язвително й напомни той. — Но ти никога няма да я убиеш, нито аз, нито пък брат ти.

Кристен сви рамене и неохотно се съгласи.

— Защо не се опитаме да разберем що за човек е брат й, преди да решим какво да предприемем. Може да се окаже, че Рагнар Харалдсон е много наивен и лесно ще се отървем от него с няколко монети и няколко обещания. Освен това, е дошъл в Уесекс с всичките си бойци. И ако това не е истинска глупост...

— Може да е глупаво, а може и да е решен да стигне до крайност — точно като теб, когато поведе цяла армия към Източна Англия.

Кристен се изчерви. Но те продължиха през двора на замъка и се изкачиха по стълбите към дървената площадка, изградена по протежението на каменната стена. Капитанът на стражата беше строил бойците. Всички оръжия бяха готови за бой. Но тези приготовления не бяха необходими, тъй като едва ли днес щеше да се стигне до битка. Слънцето клонеше към залез. Навярно първоначалните преговори щяха да бъдат отложени за сутринта.

Датчаните самонадеяно бяха разположили лагера си съвсем близо до крепостните стени. Доколкото Кристен можеше да види, те бяха добре въоръжени, около сто и петдесет, всичките на коне. Ройс разполагаше с повече бойци, но не всички бяха опитни воители като датчаните.

Каквото и да станеше, тя нямаше да позволи да се стигне до битка. Дори ако трябваше да се скара жестоко със Селиг. Беше го подкрепяла, доколкото бе възможно, и нямаше да се съгласи да върнат пленницата, освен ако това не се окажеше неизбежно.

Тя огледа предните редици, за да открие кой сред тези огромни викинги е братът на Ерика. Но погледът ѝ попадна на Тургайз, който стърчеше с една глава над останалите.

— Виждам нейната сянка — отбеляза тя, без да се изненада особено.

— Нейната... какво?

— Така тя нарича онзи гигант, Тургайз Триметровия, който никога не се отделял от нея — тя показва мъжа в средата на редицата. — Ето го там.

— Наистина е внушителен — призна Ройс.

Кристен се засмя, като си припомни колко невзрачни изглеждаха до него всички останали.

— Едва ли ще му се възхищаваш, ако се наложи да се биеш с него.

— А кой от тях е брат ѝ?

— Може би онзи, който спори с Тургайз. Едва ли друг би се осмелил да го направи.

Ройс се засмя, Кристен въздъхна с облекчение, макар да не виждаше нищо забавно в цялата ситуация.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Трима рицари насочиха конете си към здраво залостената крепостна врата. Единият от тях беше Тургайз Триметровия. Тръпки побиха Кристен при вида на огромната бойна секира, стърчаща зад гърба му. „Няма да им потрябва стенобойно оръдие“ — помисли си тя и пред очите ѝ изплува зловеща сцена — как с ужасната си секира гигантът разбива на трески дървената крепостна врата.

Тя реши, че Рагнар трябва да е рицарят, застанал в средата, въпреки че шлемът скриваше лицето му. „Доста е висок — каза си тя, — но брат ми е по-висок от него. Ако се възстанови напълно, Селиг ще успее да го победи в двубой. За съжаление все още не е готов за схватка на живот и смърт, макар че вече е на крака.“

Конниците спряха пред крепостния ров. Двама от рицарите свалиха шлемовете и откриха лицата си. От тримата само Тургайз не носеше шлем и ризница.

— Аз съм Рагнар Харалдсон.

Кристен го изгледа с преценяващ поглед. Красив мъж със златисточервеникава коса и небесносини очи, също като сестра си.

— Знаем кой си — провикна се тя, надвесена сред зъберите на крепостните стени. — Аз съм Кристен от Уиндхърст.

— Да, и ние сме чували за теб, лейди.

Сега гласът му прозвуча по-особено. Долавяше се гневна нотка, без съмнение заради самата нея, Кристен. Тя се запита дали трябва да благодари за това на Тургайз и си отговори утвърдително. По всяка вероятност гигантът е разказал дума по дума на господаря си за всичко, което се бе случило пред крепостните стени на Гронууд преди завръщането на Рагнар.

— Сестра ми жива ли е?

Преди час този въпрос би прозвучал неочаквано за Кристен, но сега не я изненада. Присъствието на Тургайз обясняваше всичко. Може би гигантът е съобщил на Рагнар най-подробно, без да е пропуснал да спомене, че тя, Кристен, не отстъпва по жестокост на мъжете. Но това

можеше да се окаже и полезно — ако Рагнар я смяташе за опасна, това можеше да им послужи при преговорите, ако се стигнеше до надлъгване.

— Откакто е при нас, сестра ти се радва на добро здраве.

Трябваше да благодари на бога, че Ройс не разбираше датски, иначе би я смъкнал от стената и би й дръпнал един хубав пердах заради прикритата заплаха в думите й. А Рагнар, изглежда, не бе очаквал нещо по-добро.

— Бих искал да я видя с очите си — сухо започна той.

— Ще те пуснем да влезеш през крепостната врата, но само теб, без никаква охрана. Иначе ще трябва да се задоволиш с думата ми, че е напълно здрава и невредима.

Той не се задоволи от този отговор.

— Къде е твоят мъж? Може ли да преговарям с него?

— Моят съпруг, лорд Ройс, е тук до мен. Може да говориш с него, но трябва да владееш езика на саксите. В противен случай ще се наложи аз да превеждам думите ти.

Този отговор му се понрави още по-малко.

— Знаеш защо съм тук, лейди. Нямахте право да отвличаш сестра ми.

Гласът й проехтя не по-слабо от неговия.

— Право? Искаш да говорим кой е имал право и кой не? Първо, брат ми отпътува с пратеници на крал Алфред при вашия крал Гутрум. По пътя са го ранили тежко и той едва се е добрал до твоя замък, Гронууд, за да потърси помощ. Там го обвинили, че е вражески съгледвач. Не повярвали на думите му, макар че е казал цялата истина. И го наказали да бъде бит с камшик. Бичували го при положение, че брат ми Селиг е бил повален от треска и е страдал от болки в главата. Той има пълно право да потърси възмездие и сестра ти ще отговаря за деянията си.

— От нейния телохранител, Тургайз, разбрах, че сестра ми е била жестоко обидена и в пристъп на гняв е заповядала да го накажат с камшика. Тургайз събщи, че тя се е готвела да отмени заповедта си, но точно тогава малкият ми син си счупил ръката и тя е трябвало да се занимава само с детето. Тя е сгрешила, но първата грешна стъпка е извършил твойт брат, като се е обърнал към нея като към някоя уличница вместо като към дъщеря на благородник, каквато е всъщност.

Никога не бих я упрекнал, никога не бих казал, че Ерика е постъпила неправилно.

Ройс беше подметнал на Кристен, че вероятно „гневът“ е бил причината за боя с камшик, но трябваше ли да повярва на думите на Рагнар, че Ерика е щяла да отмени наказанието, ако вниманието ѝ не е било отвлечено от друго събитие? Нали са били достатъчни само няколко думи, за да се спре изпълнението на заповедта ѝ? Кристен бе изпълнена с недоверие.

Пък и разказът на Рагнар не обясняваше женския смях, за който Селиг ясно си спомняше. Това е било смях на жена, която е присъствала там и е изпитвала наслада от страданията на пленника. Тя би трябвало да е наблюдавала бичуването на Селиг, а това означава, че или Тургайз е излъгал господаря си, или самият Рагнар я лъже сега, в момента, за да спаси сестра си. Кристен не би могла да го упрекне за това, тъй като и тя самата би постъпила по същия начин.

Усмихна се на датския воин, с което искаше да покаже, че не му е сърдита, макар че не вярва на думите му.

— Ще освободим Ерика, когато тя заплати за всичко, което е причинила на Селиг.

— Ако всичко, което иска брат ти, са само пари...

— Той няма да приеме откуп.

Настъпи дълга пауза. Рагнар обмисляше думите си.

— Селиг изнасилил ли е сестра ми?

— Ако тя не е девица, то това няма да е по негова вина.

— Искаш да кажеш, че той не я е изнасилил?

— Искам да кажа, че не съм я питала дали е била изнасилена от брат ми или не, така че всъщност не знам. Но тя няма да си тръгне оттук, докато той не я освободи. Мисля, че Селиг все още не желае да я пусне.

Конят на Рагнар усети гнева на господаря си, изправи се на задните си крака и изцвили.

— Лейди, това е неприемливо за мен. Нека брат ви излезе да се бием.

— Той все още не е възстановил силите си и не може да участва в двубой. Но тъй като аз отвлякох сестра ти, аз съм готова да се бия с теб. Ще приемеш ли това предизвикателство?

— За това, че си дръзнала да нападнеш замъка ми, ще ти искам откуп. А за това, че си отвлякла сестра ми заради брат си, искам живота му.

— Ако той се съгласи, ще се биете. Но мисля, че трябва да се изчакат няколко дни. По-добре се върни в замъка си и ела отново.

— Ще се бия с него още сега — каза Селиг зад гърба ѝ.

Кристен се обърна и се опита да му препречи пътя. Изруга наум слугата, който му бе казал за пристигането на датчаните.

— Мислиш ли, че си достатъчно силен, за да излезеш на двубой?

— Вече съм достатъчно укрепнал.

— Не, още не си готов. И не ме заблуждавай, защото знам, че все още те боли раната на главата.

— Няма защо да спорим — настоя Селиг.

— Да, няма да спорим. Ти ще приемеш предизвикателството на този датчанин, но само след като оздравееш напълно.

Младият мъж разбираше нейната загриженост и я обичаше още повече за това, но сега Кристен не биваше да се намесва.

— Крис, пусни ме да мина. Сам ще се оправя.

Но тъй като тя не помръдна, той се наведе напред, хвана я за ръка, отмести я и тръгна по стъпалата нагоре. Когато се изкачи до крепостните стени, той погледна надолу към датчаните, видя лицето на Рагнар Харалдсон и започна да ругае.

— Ти! — извика Рагнар, когато на свой ред позна Селиг.

Селиг се обърна с гръб към датчаните. Видя прозореца на стаята си и Ерика, която оттам можеше да вижда половината от войската, пристигнала да я освободи. Беше забравил да я прикове отново към стената с вериги, а трябваше...

— Той май те познава — тихо се обади Ройс зад гърба му.

— Разбира се, че ме познава — раздражено отвърна Селиг. — Това е онзи датчанин, който ми спаси живота. Бе помислил, че съм един от датчаните, които бяха разбити от твоите хора.

— Помня, че след това много се смяхме, въпреки че му беше признателен. И тъй като си задължен на този мъж, можеш да му се отплатиш, като върнеш сестра му.

— Не! — твърдо заяви Селиг и тръгна надолу по стъпалата. — Аз съм задължен на него, но не и на нея. Ще му върна дълга си като

откажа да се бия с него — той въздъхна и отново изруга. — Защо, по дяволите, точно този мъж се оказа неин брат?

— Чудесно! — промърмори Ройс и се обърна към жена си, която не откъсваше поглед от брат си. — Значи се намираме в безизходица — добави той с ирония в гласа.

— Може и да не е точно така — намеси се Кристен, наведе се над стената и се провикна към чакащия Рагнар: — Селиг е не по-малко изненадан от теб, че се налага да се срещнете отново при такива обстоятелства. Той признава, че ти е задължен и затова няма да се сражава с теб.

— Не ми дължи нищо, защото спасих живота му по грешка. Нямах да го сторя, ако знаех, че е мой враг — гневно отвърна Рагнар. — А сега или да приеме предизвикателството ми, или да върне сестра ми.

Кристен се почувства много неловко. Цялото й семейство имаше причина да бъде благодарно на този мъж, независимо дали той приемаше благодарностите им. А сега постъпваха крайно непочтено с него. Испита силно желание да ритне скъпия си брат.

— Съжалявам — искрено каза тя. — Но брат ми все още иска да я задържи за известно време.

— Няма да си отида оттук без нея. Щом искате обсада, ще я имате! — и Рагнар рязко изви коня си и потегли към лагера на своите бойци.

По лицето на Кристен се изписа раздражение.

— Забележи, че си тръгна, преди да съм му отпредила каквито и да било заплахи.

— Какви заплахи? — намръщи се Ройс.

— Вече няма значение. Той ще обсади замъка и няма да си тръгне без Ерика.

— Значи сме обсадени заедно с краля на Уесекс.

— За бога — изохка тя. — Съвсем бях забравила за крал Алфред.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

На Кристен се падна неблагоприятната задача да разкаже на семейството си за преговорите пред крепостната врата, понеже Ройс не бе стоял непрекъснато до нея и не бе чул всичко, пък и не разбираше датски. За съжаление, тя не успя да скрие истината от крал Алфред. След това се оказа невъзможно да не се съобразяват с решението му поради обстоятелството, че дори и кралят не можеше да напусне замъка, преди да падне обсадата.

Но поне в началото, когато цялото семейство се зае да търси изход от трудното положение, кралят не се намеси. И без това нямаше кой знае колко възможности, защото Селиг категорично отказваше да отстъпи и да освободи пленницата си.

— Ще се съглася с всичко, което решите — гневно отсече той след продължителния спор, — но само при условие, че не поискате от мен да освободя датчанката. Готов съм даже да се бия не само с брат й, но дори и с онзи гигант Тургайз.

Ала никой от останалите не се съгласи с него. Най-благоприятният вариант за тях бе да изчакат свалянето на обсадата, ако крал Алфред не беше принудително задържан в замъка. Мъжете предпочитаха да нападнат пришълците. Никой не се осмели да предложи да накажат Ерика със смърт.

Накрая именно крал Алфред откри най-логичното решение, за което всички членове на семейството на Селиг въобще дотогава не се бяха досетили. Затова го посрещнаха с недоверие, макар че всеки от тях реагира по различен начин.

Ройс просто се изсмя.

Гарик се изкашля и започна пръв:

— Не бих желал да препоръчвам точно това на сина ми, но все пак е неразумно Селиг да упорства в желанието си да задържи момичето.

— Сега вече това няма значение — настоя Кристен. — Селиг никога не би се съгласил. Ако му заповядаме да я върне, мигом ще се

затърчи да я убие със собствените си ръце. Пък и кой ще може да го убеди?

— Аз мога да се заема с това — предложи Ройс.

— Ти само ни се надсмиваш!

— Не, сигурен съм, че ще бъда съвсем сериозен, когато се изправа пред него, като знам колко е разгневен и объркан. Е, ако преди това не ми друсне един юмрук по брадата...

Кристен го изгледа учудено.

— Би ли могъл все пак да ми кажеш какво чак толкова смешно намираш в цялата история?

— Ами че то си е за смях — промълви той, без да спира да се смее.

Само Брена мълчеше, толкова ядосана, че дори не можеше да каже дума. Гарик забеляза, че жена му се измъчва, наведе се към нея и тихо ѝ каза:

— Ще ми кажеш ли за какво си се угрижила толкова?

Брена сви рамене.

— Защото ми се струва, че все пак накрая Селиг ще отстъпи.

Гарик повдига вежди въпросително.

— Да не би да криеш нещо от мен?

— Е, нищо не крия — погледна го тя и се усмихна добродушно.

— Той твърди, че я мрази, но всъщност тя го привлича. Същата история беше навремето и между дъщеря ни и зет ни.

— Но сега обстоятелствата са по-други, скъпа моя. Ройс не търсеше отмъщение.

— А и Селиг се държи доста странно — допълни Брена.

Гарик поклати глава.

— Прекалено си сантиментална и затова си въобразяваш, че зад необичайното поведение на нашия син се крие нещо повече, отколкото изглежда.

— Аз да съм сантиментална? Дори и да се опитам да намекна нещо такова с една-единствена дума, Селиг ще побеснее, сигурна съм в това. Но нека да изчакаме и да видим докога ще упорства, преди да отстъпи.

— Нима очакваш, че можем да го убедим да се откаже от датчанката?

— Честно казано не вярвам, че ще се примири.

Гарик не беше толкова уверен, но все пак предложи да повикат Селиг и да му съобщят решението си, като всички заедно се опитат да преодолеят упорството му. Пък и Селиг все още имаше две възможности. Именно това бе разсмяло Ройс — шурей му отказваше да върне датчанката на брат й, но това означаваше, че ще бъде принуден да я понася заедно с всички неудобства от съжителството с нея.

Намериха го в ковачницата, погълнат от обясненията, които даваше на ковача относно изработването на новия меч — старият бе изчезнал при нападението на крадците. Още щом видя, че цялото семейство идва да разговаря с него, Селиг се досети, че разговорът няма да е от най-приятните.

— Да се ожения за нея! Вие всички сте полудели!

От всички най-убедително говореше Ройс:

— Крал Алфред желае да използва женитбата ти, за да заздравя връзките си с датчаните. Ти знаеш това много добре, нали беше заминал като преводач на преговорите с тях. Такива брачни съюзи между бивши врагове не са чак толкова необичайно явление.

— И няма да бъде необичайно, ако откажа — отсече Селиг.

— Но поне не можеш да отречеш, че датчанката те привлича — внезапно се намеси Брена.

Сега Селиг се убеди, че майка му е видяла Ерика легнала под него в коридора до стълбите, но не е споделила това с никого.

— Това няма нищо общо с отказа ми — хладно отвърна той. — Да се ожения за жена, която ме ненавижда? Това ли искате всички вие от мен?

— Не, разбира се, че не желаем това — възмутено извика Кристен. — Но очакваме най-после да се вразумиш и да я върнеш на брат й, защото или трябва да я освободиш, или трябва да се ожениш за нея.

Сега заговори Гарик, най-спокойният от всички:

— Ние не можем да си позволим да задържаме в замъка крал Алфред. Той трябваше да отпътува на сутринта. И ако допуснем обсадата да се проточи, братът на девойката ще се умори да чака и ще ни атакува, без да знае, че с нас е кралят на Уесекс. Нима, синко, искаш върху нас да падне вината за още една война между саксите и датчаните?

Откъде усвояваха бащите умението тъй да сгъстяват чувството за вина, че да пропадне всяка надежда за измъкване? Как е могъл да си въобразява, че те са били на негова страна? Може ли да забрави, че Рагнар Харалдсон му бе спасил живота и да го победи на двубой? Не, не можеше да направи това. Ще трябва да освободи пленницата си. Нямахше намерение да се жени за жена, която презира.

В този миг на вратата се появи крал Алфред — висок, красив... величествен.

— Виждам, че сте го намерили — спокойно започна той и внезапно прониза Селиг със сините си очи. — Какъв е твоят отговор?

Селиг можеше да спори до безкрайност с всеки от своето семейство, но много трудно бе да си позволи да се противопостави на един крал, макар и да не бе полагал клетва за вярност пред него.

— Ще се оженя за нея.

Алфред не бе очаквал друг отговор.

— Отлично. Тогава ни остава само да решим дали да поканим брат й на церемонията, или да му съобщим, след като извършиш този подвиг.

— По-добре е след церемонията, за да не ни нападнат — предложи Ройс.

Кристен вече се бе съзела от изненадата и побърза да се намеси:

— Брат й може да атакува замъка. Мислиш ли, че няма да се досети, че сестра му е била принудена да се омъжи за брат ми?

Думите на Кристен жегнаха Селиг. Всяка друга жена, която познаваше, би се разтреперила от щастие, ако й предложи женитба. Всяка друга, освен тази проклета датчанка...

— Няма да бъде принудена — процеди Селиг през зъби. — Ще се омъжи за мен с желание и дори ще успее да убеди брат си в това.

Майка му сви вежди.

— Как мислиш да се справиш с такава вироглавка, щом сам признаваш, че те мрази?

Младият викинг я изгледа разгневено. Наистина Брена не изглеждаше разстроена, дори напротив, бе развеселена. Ако някой беше принуден насила да извърши нещо, това беше именно той, Селиг, и поне собствената му майка би могла да прояви поне малко съчувствие.

— Ще се погрижа за това — отсеке той.

— Тогава не е зле да побързаш — продължи Брена. — Ако наистина смяташ да се заемеш с тази работа, най-добре е да я свършим още тази вечер, а на разсъмване да съобщим на брат й. Той трябва да узнае, че първата брачна нощ е минала и да се прости с мисълта, че може да провали брака ти.

Първа брачна нощ? Мисълта бе и възбуждаща, и смразяваща. Първа брачна нощ с нея... не, нямаше да има такава нощ. Не искаше да я изкушава, не искаше и той да бъде изкушаван. Отмъщение — това бе всичко, което искаше, което винаги бе искал... и което винаги щеше да иска.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Когато наближи стаята си, Селиг бе толкова вбесен, че едва се сдържаше. Гневът помрачаваше разсъдъка му и изкривяваше красивите му черти. Младият мъж обвиняваше Ерика, съдбата, дори себе си, но яростта не му даваше покой и не му позволяваше да се съсредоточи върху каквото и да било. И същевременно изпитваше някакво странно оживление, каквото никога не бе преживявал. Ако не се познаваше, би могъл да си помисли, че искрено се радва, което, разбира се, не можеше да бъде истина.

Наметнала някаква дреха, девойката седеше до прозореца, от който можеше да вижда поне половината от воините, лагеруващи край крепостната врата. Селиг бе сигурен, че тя не бе помръднала от прозореца от мига, когато е видяла пристигането на датчаните. Ерика дори не се обърна, за да види кой влиза, макар че младият викинг знаеше, че го е чула — видя как цялата настръхна.

Той прекоси стаята, застана зад гърба ѝ и сам видя датчаните, осветени от огньовете. Броят им бе внушителен. Дори от прозореца смълчаните им заплашителни фигури внушаваха тревога.

Когато Селиг застана зад гърба ѝ, девойката отново настръхна. Той не бе произнесъл нито една дума, а тя не се бе обърнала дори бегло да го погледне. Затова не знаеше колко бе вбесен младият мъж. Ако го бе погледнала, щеше да разбере всичко по изкривеното му, от гняв лице.

— Свърши се. Сега дори мога да ти поискам извинение — отрони той с глух и уморен глас. Той сам се изненада от спокойния си тон.

— За какво ще ми се извиняваш? За това, че нямаш сърце?

Гласът ѝ звучеше остро, макар че се долавяше нотка на любопитство.

— С какво съм те обидил пък сега?

Изтекоха няколко мъчителни секунди, преди девойката да му отговори:

— Ти се самопокани да споделиш леглото ми.

Той не си спомняше, но нямаше да се изненада, ако се окажеше истина. Такъв бе нравът му — да ухажва всички жени, а тя бе сред най-прелестните девойки, които бе срещал. Нещо трябва да бе станало с него, нещо много лошо, за да не се опита да я очарова. И сега не му оставаше нищо друго, освен да проклина треската, която бе разстроила паметта му до неузнаваемост.

— Повечето жени го приемат като комплимент — промълви той. В думите му не се долавяше самонадеяност. Това бе твърдение, основаващо се на неговия жизнен опит.

— Тогава аз би трябвало да съм напълно различна от всичките твои жени.

Той би могъл да го потвърди от все сърце. Никога не бе виждал досега жена, която бе способна така да преобърне чувствата му. В един миг Селиг я презираше, а в следващия копнееше да зарови ръце в косите ѝ и да я целува буйно и страстно до припадък. И същевременно се презираше за слабостта на плътта си, която тя възбуждаше с такава лекота.

Ако бе като другите жени, той щеше да се нахвърли върху нея. Щеше да залепи устни до шията ѝ, щеше да я изпие с целувки, ръцете му щяха да милват гърдите ѝ и да накарат зърната ѝ да напъпят като пробуждащи се цветя.

Чувствените му умения се бяха превърнали в негова втора природа до такава степен, че Селиг трябваше непрекъснато да полага усилия, за да съдържа неволното задвижване на ръцете си, когато бе близо до нея. Но не отстъпи назад, за да облекчи мъчителното въздържание.

Трябваше да се отдръпне, но не го стори.

— Можем ли да си спестим оправданията, момиче — прошепна той. — Все още не си свободна.

Тя рязко се обърна.

— Но брат ми...

— Той не успя да се разбере със сестра ми, затова е решил да ни обсади. И тъй като разполагахме с достатъчно време да се подготвим за обсадата, никой не знае дали обсадата ще се проточи дълго, или търпението на брат ти ще се изчерпи и ще се опита да нападне замъка.

— Нима ще се решиш да воюваш с датчаните? — недоверчиво запита Ерика.

— Аз? Не.

— Сигурно ще започнеш война! — извика тя. — Но само ме пусни да се прибера у дома. Достатъчно страдах.

— Ти си страдала? Би ли ми показала раните си от камшика? Изпитвала ли си болки от мъчения?

Вбесена, тя не можа да се сдържи и изкрещя:

— Измъчена съм от твоето присъствие!

Лицето ѝ се зачерви. Чак сега Ерика забеляза какъв силен гняв се е сдържал и застрашително се е натрупвал зад красивото му лице. А тя го предизвикваше допълнително и хвърляше нови и нови главни в жаравата на страстите му. Тръпка от страх прониза стройната ѝ снага.

Девојката инстинктивно отстъпи крачки назад, но се опря до рамката на отворения прозорец. За част от секундата дори бе решена да скочи през него. Ръката ѝ се заплете във веригата, закачена за нашийника, и това я спря да не политне назад.

— Не можеш дори да понасяш лицето ми, момиче?

Тя не промълви нито дума.

— Тогава ще ти кажа, че за твое нещастие крал Алфред е тук и предложи изход от положението. Особено държи на едното от двете решения. Кралят иска ние, двамата, да се оженим.

Тя изохка тъй силно, че едва не се задави. Той я потупа по гърба. Девојката рязко се отдръпна, преди ръката му да се плъзне надолу по тялото ѝ, и го погледна изумено.

— Това въобще не е смешно — едва успя да събере сили, за да отрони тези думи.

— Нима аз се смея?

Той наистина не се смееше. Но какво желаше този мъж, все още кипящ от гняв, който дори не се опитваше да скрие.

— Не говориш сериозно! — отчаяно простена тя.

— Как мога да си позволя това? Истинско безразсъдство е да пренебрегна думата на краля.

— Тогава какво ти пречи да го направиш?

— Мислиш, че съм отказал да се подчиня? — смехът му беше рязък и горчив. — Не, момиче, аз не съм глупак.

Очите ѝ пламнаха. Задъхана, девојката една успя да отговори:

— Ще се ожениш ли за мен?

— Да.

Тя поклати глава:

— По-добре ме набий с камшик, а после ме пусни да си вървя.

— Нима най-после започна да ме молиш?

— Не се моля — твърдо отвърна тя. — Очевидно не си довършил отмъщението си, иначе щеше да ме освободиш. Аз ти предлагам друг начин да удовлетвориш лудостта си.

— Лудост? Не, съвсем не е така, защото, ако се оженим, ще бъдеш завинаги моя! Какво по-добро отмъщение от това?

— Но ще разбиеш и своя живот!

— Нима? Животът ми няма да се промени, след като се оженя. Ще продължавам да живея по същия начин.

От думите му се разбираше, че не може да очаква преданост от него, каквато всеки мъж дължи на жена си. Един нормален съпруг би обградил съпругата си с грижи, уважение, внимание. Но всичко това тя нямаше да получи от Селиг. Неговият живот нямаше да се промени, а нейният щеше да се превърне в нескончаема мъка, в ад, изпълнен с безкрайни унижения.

Младото момиче отстъпи още една крачка и се обърна към него:

— Искаш да продължиш да живееш все едно, че не си женен?

— Кралският епископ вече ни очаква в залата.

— Кралят на саксите не е мой крал и не ме е страх от него.

— Но сега се намираш в неговите владения.

— Не по моя воля!

Селиг стисна устни. Твърде прибързано бе заявил, че тя с охота ще се съгласи да се омъжи за него. Бе проявил прекалена самоувереност. Трябваше да я убеди по някакъв начин, дори да я заплаши с нещо наистина ужасно. За щастие бе твърде разгневен и заплахите му щяха да прозвучат убедително.

— Предпочиташ да страдаш, вместо да се омъжиш за мен?

Той прекоси стаята, доближи се до нея и я хвана за ръка.

— Много добре, тогава ела с мен.

Сърцето ѝ замря и тя едва успя да промълви, докато младият мъж я теглеше към вратата:

— Къде ме водиш?

— Ще те заведе в конюшната — отвърна той със смразяващ глас, без да спира. — Ще те заведе в мръсната конюшня и ще те завържа там гола и всеки мъж, който те пожелае, ще те притежава. Вероятно ще има много желаещи.

Вече бяха стигнали до стълбището, когато Ерика изрече задъхано:

— Съгласна съм.

Селиг веднага я пусна и девойката побягна към стаята. Искаше да се скрие някъде, но знаеше, че няма къде. Той щеше да го направи. Бе уверена в това и тази мисъл я караше да изтръпва от ужас.

— Е?

Ерика се обърна и видя, че Селиг се бе опрял на вратата и я гледаше със студените си сиви очи. Как бе възможно зад едно толкова красиво лице да се крие такава сатанинска омраза?

— Ще се омъжа за теб, ако обещаеш да не ме докосваш!

— С радост ще се съглася — гневно отвърна той, — но аз също имам едно условие, момиче. Никой не трябва да узнае, че си останала девствена... особено брат ти.

Тя рязко кимна в знак на съгласие. Все пак боговете не се бяха отвърнали окончателно от нея. Но Селиг не беше свършил. Отново се приближи към нея, пхна пръста си под нашийника и повдигна брадичката ѝ. Беше повярвала, че ще я остави да я изнасят в конюшната и това му подейства много неприятно. За щастие момичето не подозираше, че брат ѝ бе спасил живота му.

— Вече съм напълно здрав, момиче. И ако не искаш брат ти да загине, не трябва да му се оплакваш, когато се видиш с него. Ще му кажеш, че си щастлива да се омъжиш за мен.

— Но той няма да ми повярва — въздъхна Ерика.

— Трябва да намериш начин да го убедиш.

— Още когато си се родил, Богът на злото се е вселил в теб — горчиво изрече тя.

Младият мъж се изсмя пренебрежително.

Девойката се надяваше, че ще успее да измисли някакво правдоподобно обяснение пред Рагнар. Селиг я хвана за ръка и я поведе към вратата, за да се венчаят. Щеше да се венчае с него, окована в проклетите вериги. Надяваше се, че ще има достатъчно сили, за да издържи докрай.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Епископът трябваше да изчака още малко, защото майката на Селиг се появи на най-горното стъпало, преди младоженците да стигнат до площадката. Когато трябваше да попита сина си дали датчанката доброволно пристъпва към олтара, лейди Брена изгуби самообладание. В първия миг Селиг не осъзна каква бе причината за гнева ѝ.

— Искам да ги махнеш! — извика тя, без да откъсва поглед от веригите на Ерика. — Веднага ги свали! Какво ще правиш с нея после си е твоя грижа, но преди да се венчаете трябва да получиш съгласието ѝ. Това не можеш да ѝ го заповядаш. Не може да се изправи пред епископа окована във вериги.

Селиг не се опита да спори с майка си, въпреки че, както бе разгневен, можеше да избухне всеки миг. С досада на лицето, но без най-малко смущение от острия упрек, той подхвърли ключа за веригите на майка си и се отдръпна встрани.

— Благодаря — едва чуто прошепна Ерика.

Брена я изгледа нетърпеливо, преди да отключи скобите на ръцете ѝ.

— Не трябва да ми благодариш. Може би отново ще бъдеш окована, а може би не. Бих искала да те посъветвам час по-скоро да се научиш да се разбираш със сина ми. От това ще зависи както твоето, така и неговото щастие.

Ерика не очакваше някога отново да бъде щастлива, но не каза нищо за мрачните си предчувствия, а само си позволи да сподели с майка му:

— Всъщност не искам да се омъжвам за него.

— Никой не мисли, че го желаяш, пък и ти си все още дете — въздъхна Брена. — Но трябва да бъдеш радостна днес, независимо как е успял синът ми да изтръгне от теб съгласието ти за тази женитба. Навярно това е единственият начин да се избегне кръвопролитие.

В този миг Ерика не мислеше, че е мъченица, принесена в жертва, за да бъде спасен животът на десетки воители. Ако брат ѝ не бе сред тях... о, не, та тя бе забравила какво можеше да се случи в конюшната, забрави за зловещите му заплахи, с които Селиг я принуди да се съгласи да се омъжи за него, човека, когото мразеше повече от всичко на света.

— Готово — продължи Брена, след като отключи и последната халка към веригите и ги подаде на девойката. — Скривай ги някъде, докато ти донеса една рокля. Дъщеря ми предложи да пробваш някоя от нейните, понеже на ръст се доближаваш най-много до нея.

Още една изненада. Нима Кристен е решила да стори някаква добрина за нея? И лейди Брена я защити заради веригите, дори бе готова да наругае сина си... Може би всичко се дължи на предстоящата венчавка — макар и посрещната с неохота, дори с омраза, тя все пак след броени минути щеше стане член на семейството им. Но Ерика не подозираше, че това съвсем не е последната проява на любезност, на която щеше да се радва през този незабравим ден.

Брена наистина я остави сама и забърза през залата към стаята на дъщеря си. Ерика остана вцепенена, безмълвно стиснала веригите и ръцете си. Сега беше свободна, както преди да попадне в този враждебен замък, свободна, като че ли мечтата ѝ се бе сбъднала. Но между нея и брат ѝ оставаха яките каменни крепостни стени. Макар и освободена от веригите, нещастната девойка не можеше да избегне злочестата си участ.

Ерика се върна в стаята на Селиг като се наслаждаваше на лекотата да ходи без сковаващото обтягане на веригите между глезените ѝ.

Но вместо да прибере веригите в раклата, тя отвори прозореца и с един замах ги изхвърли навън. За пръв път, откакто се бе озовала в този проклет замък, девойката се усмихна с искрена радост.

— Мисля, че това ще ти стои добре.

Ерика се обърна и видя лейди Брена с праметната на ръката светлосиня рокля с дълги ръкави. Цветът чудесно подходеше на очите на младоженката. В другата ръка майката на Селиг носеше мантия без ръкави, от тъмносиньо кадифе, каквото по това време носеха само кралете. Прорезите от двете страни на мантията, както и дълбоко изрязаното елече, бяха обшити със сребърни нишки. Лейди

Брена не бе забравила да прибави към тоалета на младоженката и един фин светлосин воал, който бе закрепен със сапфирени клипсове към сребърна диадема.

Коланът беше широк, от брокат и коприна, украсен с изящна сребърна сърма.

— Всичко е толкова прекрасно — промълви девойката, очарована от красивите дрехи.

— Сега няма време да им се възхищаваме. Трябва да спазваме приличие, въпреки необичайните обстоятелства. Казаха ми, че лично кралят на саксите ще те предаде на младоженеца.

„Защо не, щом целият този фарс се разиграва заради безопасността на краля!“ Но Ерика не се осмели да изкаже тази мисъл на глас, а започна трескаво да се облича, пред погледа на нетърпеливата Брена. Изумлението на девойката, до преди миг окована пленница, а сега бляскава младоженка, надмина всичките ѝ очаквания, когато бъдещата ѝ свекърва се зае енергично да ѝ помага при обличането — среса косите ѝ, намести диадемата и воала и дори понащипа бузите ѝ до зачервяване.

Ерика поиска да ѝ благодари, ала думите ѝ прозвучаха малко странно:

— Бих искала да не беше отгледала толкова отмъстителен син.

— Не съм отгледала отмъстителен син — усмихна се Брена. — Ще дойде време, когато сама ще се убедиш, че враждата помежду ви е била временно явление.

За Ерика тези думи прозвучаха безсмислено, но днес всичко изглеждаше като лишено от смисъл. Особено странна бе причината, поради която Селиг бе решил да се ожени за нея при положение, че я мразеше с цялата си душа.

Когато влезе в параклиса и видя богато облечените придворни дами, които щяха да присъстват на церемонията, младото момиче още веднъж мислено благодари на Брена за прекрасния тоалет. Ако зависеше само от Селиг, би била облечена в онези груби слугински дрехи и окована във вериги. Но намесата на майка му и сестра му я бе спасило от унижението, което той бе замислил за нея.

Ала когато кралят я поведе към младоженеца, Селиг я погледна с изненада и за миг в очите му проблесна възхищение, но лицето му бързо застина в непроницаема маска.

Той бе великолепно облечен и я очакваше заедно с епископа и придворните на краля в малкия параклис в двора на замъка.

Кралят на Усекс се наведе към нея и прошепна:

— Лейди Ерика, ти успя да накараш всички придворни дами да пребледнеят от завист.

Думите бяха произнесени на датски. Ерика не бе изненадана, че кралят владее нейния език, защото през по-голямата част от царуването си Алфред Велики непрекъснато бе общувал с датчаните. Но се сепна от възрастта му — на години той бе почти колкото Селиг. И не изпъкваше с облеклото си сред придворните дами и рицари. Дори тя нямаше да разбере, че пред нея стои кралят, ако не бе дочула угодническото обръщение на една от придворните.

Ерика предпочете да замълчи, тъй като отговорът ѝ би смутил краля. Какво ли би казал Алфред, ако узнае, че тя с радост би разменила мястото си с някоя от тези надменни дами. Защо ли ѝ завиждат? Но те не познават Селиг Хаардрад така, както тя го познаваше. Те го познават само като очарователен и забавен красавец, ала не подозират колко жесток и отмъстителен може да бъде.

И едва ли желанието му за мъст и омразата, която изпитва към нея, ще изчезнат, след като епископът ги обяви за съпруг и съпруга. Напротив, сега тя, младото момиче, вече трябва да се каже младата жена, ще бъде изцяло в негова власт.

Церемонията бе доста кратка. Не бяха изминали повече от два часа от мига, в който ѝ бе казал, че трябва да се оженят, до мига, в който наистина станаха съпрузи. Едва по-късно Ерика осъзна, че всичко бе станало прекалено набързо и тя не бе имала време да обмисли решението си. Ако не бързаха толкова, навярно би могла...

Но вече е късно. Тя е омъжена и тази мисъл я накара да потръпне от ужас.

Угощението, което последва брачната церемония, бе истинско мъчение за младата жена. Двамата младоженци трябваше да седят един до друг в центъра на дългата трапеза и със стиснати зъби да понасят както добродушните шеги, така и просташките намеци, които се сипеха от всички страни и без които не минава нито една сватба откакто свят светува.

Дори членовете на семейството на Селиг се веселяха, което ѝ се стори странно, тъй като вече знаеше колко много го обичат и искат да

бъде щастлив. Навярно това се дължеше на общото веселие в залата, а и самият Селиг не изглеждаше много мрачен, за разлика от младоженката. Нима наистина мислят, че той е доволен от избора си и се чувства щастлив? Очевидно умее да се преструва отлично.

Селиг изпи още една халба от тъмното и силно пиво. Вече се бе отказал от опитите да овладее колебанията на чувствата си, дори бе изоставил усилията си да пренебрегва съпругата си.

Не трябваше да е до него, след като отказа да го счита за свой господар, но ето че сега седи до него в центъра на празничната трапеза. Ала вместо като към господар от днес трябва да се обръща към него като към съпруг. Всъщност господар или съпруг — каква е разликата? Може би трябва да има някаква разлика, но Ерика никога досега не се бе замисляла за това.

Той би могъл да притежава всяка жена... освен една. Но ето че вече притежава и нея. От днес тя наистина беше негова. Той дори още не знае как да се държи с нея, след като изведнъж също както в приказките красивата девойка се е превърнала от робиня в съпруга.

Може ли да вярва на обещанието му, че никога няма да я докосне, след като вече е негова законна съпруга? Но, от друга страна, Селиг не се отказа от плановете си, следователно ще се опита да ѝ отмъсти. Затова ли всъщност се съгласи да се ожени за нея?

Не, днес Ерика трябваше да пропъди надалеч и мъката, и спомена за униженията, и тревогата за бъдещето. Бе тъй красива и свежа, че Селиг не можеше да откъсне погледа си от нея. Ала тя не можеше да прикрие мрачните си мисли и проницателният ѝ съпруг започна да се ядосва.

Все пак това е денят на тяхната сватба. Предполага се, че всяка младоженка би трябвало да е щастлива на този ден, а неговата — най-щастливата от всички младоженки на света.

Селиг разсъждаваше така не от прекалена самонадеяност, а защото притежаваше солиден опит с жените. Но Ерика не се и опитваше да изглежда щастлива, дори само за да не разваля настроението на гостите.

Накрая Селиг не издържа и кисело промърмори:

— Не сме на погребение. Ако ти е толкова неприятно, можеш да се върнеш в стаята ми. И без това там ти е мястото.

Ерика се изчерви, въпреки че никой наоколо не бе чул думите му. Пък и дори да ги бяха чули, малцина от присъстващите знаеха, че нейното „място“ е в ъгъла. Би трябвало да се чувства спокойна, че ѝ разрешава да спи в нейния ъгъл. Значи той спазва своята част от тяхната уговорка. Тогава защо се чувства смутена и... или има и нещо друго?

Няма защо да се самозалъгва. Знае какво я измъчва. Бог Один е чул молбите ѝ — съпругът ѝ не иска дори да я докосне. Тогава защо се чувства толкова разочарована? Нали тя самата настоява за това. Изплаши се от страстта му, но още повече се опасяваше да не бъде предадена от собственото си тяло.

„Навярно ще се влюбиш в него...“

Думите на сестра му непрекъснато я преследваха. Тя се страхуваше от това, тъй като Селиг всъщност не бе сторил нищо, заради което тя би трябвало наистина да го мрази. Той се опита, но не успя.

„Никога досега не е наранявал жена...“

Истина ли са тези думи на баща му? И ако са истина, то заплахите, че ще я захвърли на конярите, са били лъжа. Той не би могъл да стигне дотам...

Ерика с радост се възползва от разрешението му да напусне залата. Имаше нужда да остане сама, далеч от смуцаващото му присъствие, за да размисли.

Селиг ѝ бе позволил да си тръгне сама. И ако женитбата нямаше с нищо друго да промени живота ѝ, поне обещаваеше малко по-голяма свобода. И проклетите вериги бяха свалени от нея...

Когато влезе в стаята, проклетите вериги бяха оставени на леглото на Селиг от някого, който добре е знаел на кого са принадлежали... от него. Вероятно Селиг не бе разбрал, че тя ги бе изхвърлила.

Ерика отново ги запокити през отворения прозорец. Това ѝ достави много по-голямо удоволствие от предишния път. Дали щеше да изпита такава радост и сега, когато трябваше да прекара първата си брачна нощ на пода в нейния ъгъл?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Рагнар накара Кристен да го чака почти час на крепостната стена, преди да отговори на поканата ѝ за нов разговор. По този начин братът на Ерика искаше да ѝ покаже, че той ще диктува условията. Единствената причина, поради която Кристен не избухна и не си тръгна, беше мисълта за удоволствието, което щеше да изпита, когато обясни на Рагнар колко много се е заблуждавал.

Ройс вече бе започнал да губи търпение. На три пъти се бе изкачвал до бойниците на стената, на четвъртия път дори бе готов да хване Кристен за ръка и да я прибере в замъка. Беше вбесен от държанието на брата на Ерика.

Брена не беше с тях на стената, тъй като не говореше датски. Но Гарик беше дошъл и отначало искаше сам да говори с Рагнар, но после се отказа, защото Кристен настояваше лично да уведоми датчанина за сватбата между брат ѝ и Ерика.

Селиг обаче все още не бе изтрезнял и не можеше да стане от леглото. Би било истинско чудо, ако е могъл да консумира брака си, след като бе паднал под масата в залата и Ройс с помощта на Ивар го бе занесъл в стаята му. Но Рагнар нямаше откъде да узнае тези подробности. Междувременно Кристен трябваше да го убеди, че сестра му е вече омъжена, изцяло принадлежи на Селиг и той, Рагнар, не може да настоява да се анулира този брак.

Към стената се приближи Тургайз без придружители и заяви, че ако Кристен няма нищо ново за господаря му, то Рагнар няма намерение да си губи времето в празни приказки. В тона му се долавяше смущение, но Кристен успя да запази самообладание, въпреки че в душата ѝ се надигна силен гняв.

— Уверена съм, че господарят ти, лорд Рагнар, няма да откаже да разговаря с мен — в гласа ѝ прозвучаха тържествуващи нотки. — Трябва да поговорим за сестра му и нейното ново положение.

След това добави, че ще чака пет минути и нито минута повече. Ако Рагнар не дойде през това време, ще трябва доста да почака, преди

да научи последните новини за сестра си.

Тургайз веднага обърна коня си и препусна към лагера на датчаните. Не бяха изминали пет минути, когато се върна, придружен от Рагнар.

— Сега разбирам защо наричаш този мъж гигант — обърна се Гарик към дъщеря си, — но ти трябва да бъдеш по-снизходителна към него. Той просто изпълнява заповедите на своя господар.

— Е, и какво от това?

— Ами това, че този мъж се е поболял от тревога по господарката си и не знае какво е станало с нея в замъка.

— Видях с очите си как този исполин с един удар прекърши врата на един от техните мъже — отвърна Кристен. — Това едва ли би могло да предизвика снизхождение.

— Мисля, че не си ядосана на Тургайз — ухили се баща ѝ. — Нещо друго е причина за гнева ти.

— Така е — въздъхна Кристен. — Предполагам, че ще трябва да се извиня на този Тургайз. Вероятно се държах така грубо с него, защото присъствието му ме изнервя. Веднъж вече бях лице в лице с него и не бих искала отново да преживея това. Макар че аз съм тук, горе на стената, а той е там долу, все пак сме доста близко...

Тя не довърши, тъй като в този момент Рагнар се доближи до крепостната врата, но спря коня си доста далеч и се наложи разговорът да продължи с викове. Не изглеждаше разтревожен от съобщението, получено чрез Тургайз, по-скоро се държеше прекалено самоуверено и арогантно. Очевидно датчанинът все още си въобразяваше, че последната дума ще бъде негова.

— Кажи какво имаш да ми съобщиш, лейди Кристен — извика Рагнар, — но не го усуквай много.

Тя започна с няколко ругатни, които едва ли биха се понравили на датчанина.

— Но ти говориш много тихо — намеси се баща ѝ.

— Зная.

Рагнар не чу нищо от нелюбезното ѝ встъпление.

— Говори по-силно, лейди!

Тя събра длани на фуния пред устата си, като че ли се готвеше да извика силно, но отново зашепна, за да може да я чуе само Гарик:

— Този Рагнар много се лъже, ако си въобразява, че ще напрегам гласа си само защото той може да вика по-силно от мен и затова не си прави труда да се доближи до стената.

Гарик запуши устата си с ръка, за да прикрие усмивката си. Долу, пред стената, Рагнар държеше ръка на ухото си, но все още не можеше да чува думите ѝ. Виждаше, че устата на Кристен се отваря, но до слуха му не достигаше нито звук.

Накрая братът на Ерика изгуби търпение и се приближи до стената.

— Сега чуваш ли ме, лейди Кристен?

Тя се наведе леко напред през стената и той видя ехидната ѝ усмивка.

— Разбира се, лорд Рагнар. Много мило, че се отзова на поканата ми. Откакто разговаряхме за последен път, се случиха някои събития, за които трябва да поговорим.

— Сигурно е така — самодоволно отвърна той. — Ще освободиш ли сестра ми?

Кристен продължаваше да му се усмихва.

— Не, но ти спокойно можеш да влезеш в замъка, дори ще бъдеш добре дошъл.

— Защо смяташ, че ще приема това предложение?

— Защото вече сме роднини. Сестра ти се омъжи за моя брат.

Той се вцепени за миг, като че ли не можеше да повярва на ушите си, а след това избухна:

— Какво сте направили всички вие там вътре? Ако сте я принудили насила да се омъжи за него...

— Точно обратното — прекъсна го тя, но все още с любезен тон. — Ерика, според мен, бе изпълнена с желание да стане негова жена, но ако не вярваш на думите ми, можеш да попиташ самата нея.

— Къде е тя?

— Все още е в леглото.

Лицето му почервения.

— Нима съм забравила вчера да ти спомена, че сестра ти и брат ми се влюбиха един в друг? — ехидно добави тя.

— Говореше ми само за неговото желание за мъст.

— А не мислиш ли, че това е най-доброто отмъщение — да я накара да се влюби в него? За съжаление, той попадна в собствения си

капан и също се влюби в нея.

— Лъжеш!

— Всъщност точно вчера, преди да пристигнеш с бойците си, майка ми ги завари в една много неудобна поза и... с една дума, никой от тях двамата не е викал за помощ...

— Никой от тях? Искаш да кажеш, че сестра ми доброволно... — той не може да довърши. И този миг в гърдите му се надигна дива ярост, дори бе готов да я удуши, но знаеше, че бе безсилен да го стори.

— Можеш да я разпитаеш сам и да узнаеш всички подробности от самата нея, лорд Рагнар. Трябва да ти напомня, че сега тя е моя снаха, член на нашето семейство. Сватбата се състоя снощи и церемонията беше много пищна. Угощението продължи до късно през нощта. Може би си чул виковете и музиката?

Той продължаваше да я гледа свирепо. Ако можеше, би я разкъсал на малки парчета.

— Тя не може да се омъжи без моето съгласие — ядосано процеди той.

— Тя не се нуждае от твоето разрешение, тъй като крал Алфред лично благослови брака им.

Лицето на Рагнар стана аленочервено, а след това внезапно пребледня.

— Кралят на саксите е бил в замъка, а ти да не ми кажеш нищо за това?

Кристен сви рамене.

— Неговото присъствие няма нищо общо с историята между Селиг и Ерика.

„Нямало нищо общо?“ Той бе дръзнал да обсади краля на Уесекс... Ако Гутрум узнаеше за това, Рагнар щеше да изпита върху гърба си гнева на своя крал. И за всичко това трябваше да благодари на тази лисица.

Кристен, като че ли прочете мислите му и добави:

— Алфред иска днес да напусне Уиндхърст. Понеже двамата крале сега поддържат много добри отношения, предполагам, че няма да се осмелиш да усложняваш обстановката и ще осигуриш безпрепятственото излизане на крал Алфред и свитата му от замъка.

— Разбира се — бързо се съгласи Рагнар, очевидно облекчен от предложението й. — Може да излезе от замъка още сега.

— Ако ти влезеш в замъка, ще докажеш, че не замисляш нападение срещу него и ще можеш лично да го убедиш в добронамереността си. Може би трябва да ти повторя, че ти се гарантира пълна безопасност, защото ние с теб сме вече роднини. Но ако все още си изпълнен с недоверие, мога да изпратя по-малкия ми брат, Торолф, като заложник в твоя стан, докато разговаряш със снаха ми. Бих могла дори да предлага себе си, но мъжът ми е много ревнив и няма да ми разреши да бъда сама сред толкова викинги наоколо. Какво ще кажеш, лорд Рагнар Харалдсон?

— Отвори крепостната врата, лейди!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

— Кажи ми как те принуди да се ожениш за него.

Това бяха първите думи на Рагнар към Ерика, след като се прегърнаха.

— Не трябваше да ме оставяш сама в Гронууд — веднага го упрекна тя, защото се стараеше да избегне отговора на доста неудобния въпрос.

При спомена за онези мъчителни дни сълзи заблестяха в очите ѝ.

Двамата бяха оставени сами в малкия параклис. Тя беше пристигнала веднага, щом бе научила, че брат ѝ е в замъка и я очаква. Дори не бе успяла да намисли как да му обясни последните събития, които промениха напълно живота ѝ, защото мислите ѝ вече бяха обсебени от съпруга ѝ. Не бе хранила надежда, че ще може някога да разговаря с Рагнар.

Сълзите все още напиреха под клепките ѝ, но този път това бяха сълзи на щастие. Най-после брат ѝ, прочут като доблестен воин, бе отново до нея. Ерика не вярваше на очите си. Гърлото ѝ пресъхна и не можеше да говори. Той бе така загрижен за нея, а тя трябваше да скрие истината. Никога досега не го бе лъгала.

Ерика го заведе до една от пейките в параклиса, седна до него, хвана го за ръката и се постара да изглежда колкото е възможно по-убедителна:

— Не се омъжих по принуда.

— Ерика...

— Не, първо ме изслушай. Обмислях много дълго, няколко нощи подред, припомних си, че искаше да ме омъжиш за могъщ лорд и може би аз успях да задоволя желанието ти. Зет му, господарят на този замък, е много близък с краля на саксите. Баща му е много богат, търгува с норвежките викинги. Чичо му е могъщ княз в Норвегия, а съпругът ми командва десетки бойци викинги, калени в битките. Не можем да се надяваме на по-успешен брачен съюз с някой властен род.

— Не бих те пожертвал заради изгоден брак!

— Знам, но сега аз не се чувствам жертва. Ако не исках да се омъжа за него, нямаше да се съглася да застана пред олтара на техния бог.

„О, богове, защо думите ми звучат като истински? Защо Рагнар не ми вярва, защо ме гледа така недоверчиво?“

Ерика не трябваше да чака прекалено дълго, за да разбере коя е причината за недоверието на Рагнар.

— Тургайз ми разказа всичко. Този мъж те е отвлякъл, за да си отмъсти.

— Но той не ме е ударил досега нито веднъж, а аз... — тя наведе глава, като се надяваше, че ще отвлече вниманието му, ако се преструва на прекалено смутена, преди да изрече най-важното признание. — Пристигнах тук, за да се грижа за него.

— Защо?

Ерика нервно се засмя, обезоръжена от прямотата, с която брат ѝ зададе въпроса си, и отново се опита да избегне отговора:

— Не си ли го срещал досега?

— Да съм го срещал? — изръмжа Рагнар. — В последната война спасих живота на този негодяй.

Тя го изглежда недоверчиво.

— Как е възможно той да се е сражавал на страната на датчаните?

— Не, той се биеше във войската на саксите — възмутено извика Рагнар. — Но лицето му не се виждаше под шлема, а между стенанията му дочух думи на датски. Все още го мислех за датчанин, дори и когато се заех да превържа раните му, след като го бях изтеглил от бойното поле. Не се усъмних, макар че видях черната му коса, след като свалих шлема му. Едва вчера узнах името му...

Вчера... Вчера Селиг е разбрал, че брат ѝ с бил този, на когото дължи живота си, но е продължавал да го заплашва. Или и това е някаква подла измама?

Ерика едва се сдържа да не му признае всичко, но се сепна от внезапното прозрение, че това, което вчера би могло да бъде наречено измяна, днес може би вече е истина. Все пак има огромна разлика между положението до вчерашния ден и днес — до вчера бе пленница на Селиг, но днес е негова съпруга. Ако брат ѝ настоява да се проведе

този двубой и ако знае истината, няма да се откаже да излезе с меч срещу Селиг. Тогава нейният съпруг ще бъде принуден да приеме това предизвикателство. А въпреки че не ѝ се иска да го признае, Рагнар е по-нисък от Селиг, макар че брат ѝ съвсем не е дребен мъж. Рагнар би бил така безпомощен пред Селиг, както Селиг би бил смазан от исполина Тургайз. Изходът от двубоя между брат ѝ и съпруга ѝ е предрешен, и затова тя трябва да продължава да го лъже.

Рагнар се опита да я стресне и да я извади от унеса, в който бе изпаднала, като повдигна брадичката ѝ с ръка и запита с тревожен глас:

— Какво общо може да има между твоето желание да се грижиш за него и срещата между него и мен на бойното поле?

— Трябва да признаеш, че той е същински красавец. Когато сме заедно, не мога да откъсна поглед от него — това бе истина и може би поради тази причина лицето ѝ се обля в руменина. — Чарът му е неотразим — за нещастие и това бе истина.

— Искаш да кажеш, че си се омъжила за този мъж единствено заради красотата му?

Ерика винаги бе мразила да я причисляват към лекомислените жени, които се вълнуват само от външността на мъжете, но по-добре бе за нея да остави брат си с впечатление, че именно на това се дължи внезапната ѝ загриженост към един непознат. Оставаше само да се постарее да затвърди мнението му, за да ѝ повярва докрай.

— Заради необикновената му красота усетих, че този мъж ме привлича, още когато го видях за пръв път в Гронууд. Това беше причината да изгубя самообладание и да заповядам да го бичуват с камшика. Не можеш да разбереш колко съжалявах след това — и това също бе вярно. — А ти намери ли си годеница?

Рагнар се намръщи и махна с ръка:

— Сега не мога да мисля за това. Защо ми изглеждаш разстроена? — внезапно запита Рагнар.

— Разстроена съм, защото виждам колко си измъчен — нервно започна тя, но в следващия миг думите ѝ започнаха да се леят припряно и без усилие. — Зная, че когато си яздил към този замък, не си очаквал да ме завариш омъжена, при това не по принуда, но, Рагнар, аз просто не можех да не се влюбя в този мъж. Опитах се да потисна чувствата си към него. И Селиг се опита да обуздае сърцето си. Така се

стараеше да ме намрази... И странно, ала именно това ме привлече към него — положи толкова усилия да задуши копнежа си по мен, но все безуспешно. Да, отначало мислеше единствено за отмъщението си. Заради това ме отвлякоха. Но Селиг се убеди, че не е способен да отмъщава на една беззащитна жена. Можеш ли да си представиш объркването му, когато разбра, че вместо да удовлетвори гордостта си, безнадеждно се е влюбил в мен?

Рагнар се замисли за миг и след това се засмя гръмогласно. Сега, когато се бе успокоил, той схвана, че думите на сестра му звучат напълно правдоподобно... или поне така ѝ се струваше на Ерика.

Но въпреки всичко той я попита:

— Все пак сигурна ли си, че не си го направила само защото се чувстваш виновна пред него?

Тя бе престанала да се чувства виновна още в деня, когато Селиг я бе оковал във вериги, но не можеше да го признае пред брат си. Ала все още съжеляваше, че бе дала на Селиг повод да я презира. Пък и никога нямаше да ѝ прости мъките и униженията, които му бе причинила в Гронууд. Ако не беше послушала свирепия Уилнот...

— Селиг ми прости — отново излъга тя, — затова вече не изпитвам чувство за вина.

Рагнар погледна сестра си в очите и въздъхна.

— Наистина ли ме молиш да ти разреша да останеш завинаги с него в този замък?

Това бе най-трудната ѝ лъжа. Така силно копнееше да се върне у дома и да заживее спокойно, както по-рано. Беше уморена от гневните чувства и от хаоса в живота си, от факта, че се чувстваше привлечена от мъж, когото не би се осмелила да обича.

— Да — прошепна тя и се закле това да бъде последната лъжа пред брат ѝ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Селиг се събуди, чак когато го разтърсиха за трети път. Веднага започна да разтрива слепоочията си.

— По дяволите, да не би някой пак да ме е халосал по главата?

— Този път го дължиш на собствената си глупост и на превъзходното ми пиво.

— Ти ли си, Крис?

— Защо не си отвориш очите, за да се увериш, че наистина съм аз?

— Не мога дори да повдигна клепачите си, толкова са ми натежали.

Кристен поклати глава укорително, след което продължи с неприкрита ирония:

— Толкова зле ли ти се отразява семейният живот?

Най-после Селиг отвори очи, но не погледна към сестра си, а към ъгъла, в който би трябвало да бъде Ерика. Видя, че я няма, но това не го разтревожи.

— Къде е тя?

— Разговаря с брат си в параклиса.

Очите му блеснаха и той гневно се втренчи в сестра си.

— И никой не ме събуди?

Рязко се опита да стане, но нещо го дръпна и той се отпусна обратно в леглото. Около врата му се бяха увили веригите на Ерика. Едва сега в паметта му изплува неясният спомен как някой от слугите му бе съобщил, че ги е намерил захвърлени под прозореца на стаята му. Селиг тогава ги бе окачил на врата си с намерение по-късно да ги прибере обратно в стаята си.

— Никой не те събуди, понеже не беше необходимо — обясни му Кристен. — Как би могла тя да убеди брат си, че не си жалък негодник, който е наредил да я оковат във вериги край леглото му, ако ти присъстваше на този важен разговор?

Селиг не обърна внимание на думите за веригите, а само измърмори:

— Нямах да ѝ попреча да разговаря с него.

— Но брат ѝ настояваше да говори с нея насаме.

Той захвърли веригите на пода и отново се опита да се изправи. Не можеше да се движи така бързо, както желаше, защото сега главата го болеше почти както след удара на крадците. В гърдите му отново се надигна паника.

— Не се ли досети поне да изпратиш някой от слугите да подслуша разговора им?

Кристен повдигна вежди.

— Нали само ти, аз и баща ни разбираме езика на датчаните. Мислиш ли, че бих се осмелила да помоля баща ни за такава услуга?

— Ти трябваше да се скриеш в параклиса.

— Аз? — възкликна тя. — Та аз направих толкова много — успях да го убедя да не напада кралската свита, да вдигне обсадата, да се откаже от двубоя с теб... През цялото време едва успях да се сдържам...

Селиг я изгледа сърдито. Сестра му като че ли се опитваше да му се присмее. За да не се захили, Кристен се опита да прекрати разговора, стана, обърна се и взе от раклата гребена, след което го подаде на брат си. Той дори не се бе съблякъл снощи преди лягане.

Селиг отвори вратата, но преди да излезе от стаята, Кристен се осмели и го попита:

— Все още ли я мразиш?

За миг той се замисли, обърна се и гневно я изгледа.

— Защо отново ми задаваш този въпрос?

— Защото вече си женен — Кристен сви рамене. — Ако питаш мен, доста се увлече с твоето отмъщение.

— Стой настрана, Крис.

— Добре — кимна тя, — но най-напред първо нахалникът трябва да напусне дома ми.

— Аз не съм нахалник — намръщи се Селиг.

— Говоря за нейния брат, глупчо, а не за моя.

Селиг ги завари в хладния параклис, седнали един до друг и увлечени в разговор. Говореха доста тихо и той не можа да чуе думите им, макар че няколко минути остана неподвижен и наострил слух. Рагнар я бе прегърнал през рамо, а Ерика бе облегла глава на ръката му. Селиг отново се подразни и изпита силно желание да скочи и да дръпне ръката му от нея.

— Надявам се, че срещата е много приятна и за двамата...

Ерика се сепна от гласа му. Рагнар рязко скочи. Лицето му остана непроницаемо и Селиг не можа да разбере за какво са разговаряли, преди да ги прекъсне. Но тревогата ясно си личеше в блесналите очи на младото момиче. Може би се опасяваше за живота на брат си?

Преди да се прокрадне в параклиса, Селиг бе минал покрай ковача, за да вземе новия си меч. Обаче бе забравил ризницата си — все още бе облечен в сватбените си дрехи. Ерика също носеше изящната сватбена рокля. Не можеше да си спомни как се е добрал снощи до леглото си, не помнеше дали тя е била в стаята, когато се е върнал, а още по-малко си спомняше дали се е съблякла, или е легнала като него с дрехите.

Разбира се, Рагнар Харалдсон бе допуснат в замъка Уиндхърст с пълното му въоръжение, но лявата му ръка явно по случайност бе облегла на дръжката на меча му. Очевидно не мислеше да използва оръжието, но всеки миг можеше да промени намерението си.

Рагнар направи две крачки и юмрукът му се стовари върху лицето на Селиг, преди зет му да успее да отскочи.

— Недей! — изкрещя Ерика и скочи, но веднага млъкна, защото Селиг почти не помръдна от удара на брат ѝ. Само главата му се люшна, а когато отново се обърна към брат ѝ, дори изглеждаше леко развеселен.

Рагнар по-скоро бе вбесен, отколкото отчаян, че не успя да повали зет си с първия удар. Но Ерика бе почти като обезумяла, защото отлично знаеше, че съпругът ѝ въобще няма да се вслуша в отчаяните ѝ молби да не отвръща на удара. Едва успя да изтръгне няколко глухи вопли от свитото си гърло.

— Това беше заради тревогата, която ми причини — изръмжа Рагнар.

— Аха — отвърна Селиг и опипа лицето си. — Значи искаш да извадим мечовете?

— Не тук. Запазвам си правото в бъдеще да променя решението си.

— Ясно.

Усмивката на Селиг за малко не принуди Рагнар отново да избухне.

— Разбери ме добре, Селиг. Не вярвам много на разказа на сестра ми, но изглеждаше искрена, когато ми каза, че иска да остане с теб. Това никак не ми харесва, но ще задоволя желанието ѝ. Обаче ще оставя при нея Тургайз. Ако тя се вразуми и пожелае да се завърне у дома, бог Один да ти е на помощ, ако се опиташ да ѝ попречиш.

Веселото настроение на Селиг внезапно изчезна, защото бе заменено от едно напълно непознато за него чувство — чувството за собственост.

— Нейният дом е вече тук. Тя не желае да напусне Уиндхърст.

Сега бе ред на Рагнар да се усмихне презрително.

— Може би ти не желаеш да се махнеш оттук? Тя е очарована от красивото ти лице, но е необходимо нещо много повече, за да оцелее любовта — ако въобще има любов между вас двамата. Доведи я в Гронууд след шест месеца и ние ще се убедим дали те обича дълбоко. Тогава с радост ще те призная за мой зет.

Селиг нямаше намерение да се тревожи за бъдещето след тези шест месеца, защото бе уверен, че Рагнар ще отстъпи и ще си замине без сестра си. Дори можеше да излезе с чест от това спречкване, без да му се налага да убива Рагнар. Не, Ерика можеше да се справи по-добре с тази задача. Той би дал всичко, за да узнае какво са си говорили в параклиса, но засега бе разбрал само, че тя го намира за много красив. Наистина ли? Не би трябвало да се чувства щастлив от мнението ѝ, но се чувстваше.

Рагнар се обърна и прегърна сестра си. Селиг отново изпита нелепото желание да ги раздели.

— Нали няма да бързаш да си тръгнеш още сега? — уплашено попита тя.

— Не, Рика — успокои я Рагнар. — Но трябва да съобщя на хората си какво се е случило. Няма да потегляме преди разсъмване. Ще се върна след по-малко от час и ще прекарам вечерта с теб.

Обещанието му я облекчи до такава степен, че дори на устните ѝ се появи плаха усмивка.

— И ще ми разкажеш повече за онази богата наследница, която отказала да се жени за теб.

— Тя отказа, но баща ѝ е склонен да ми я даде за жена. Ала аз все още обмислям. Турстон се нуждае от майка, която да се грижи за него. Ще поговорим по-късно за това.

Той вече ѝ бе разказал, че Турстон сега е по-добре и ръката му постепенно нараства. Набързо спомена и за голямата изненада на обитателите на Гронууд — след смъртта на Уилнот настъпил краят на загадъчните кражби. Тургайз му спестил неприятното задължение да обеси онзи негодяй. Всъщност Ерика не бе удивена от разкритието, че предводителят на стражата е бил крадецът, когото многобройната стража от месеци се опитваше безуспешно да залови. Но чак сега разбра защо кръвожадният Уилнот, когото като че ли не можеше да спре да търси поредната си жертва, така и не успя да намери престъпника.

Рагнар се приготвяше да тръгне, когато видя как Селиг втренчено гледа Ерика, като че ли омагьосан от нейната усмивка — която изчезна в мига, в който отново срещна тежкия поглед на съпруга си. Рагнар се намръщи и на раздяла напомни на зет си:

— Тя и аз сме от един баща заедно с още няколко братя и сестри, но само ние двамата сме от една майка. От цялото семейство само тя и синът ми са скъпи на сърцето ми. Ти се ожени за нея без моето съгласие. Ако я обидиш или ако ѝ причиниш страдание, ще отнема живота ти, който така лекомислено спасих след онази кървава битка.

Селиг не каза нито дума. Мразеше ултиматумите не по-малко от прикритите заплахи. На всяка нагла заплаха той винаги отвръщаше с безмилостен удар с меч. Но заради брата на Ерика трябваше да направи изключение. За миг пожела да не бе в състояние да разбира така ясно това, което изживяваше Рагнар в този миг.

Той кимна рязко и Рагнар си тръгна. Още не бе прекрачил прага и Селиг отново впи поглед в лицето ѝ. Но внезапно го прободете тръпка на неприязън, като видя как тя се огледа предпазливо, заслушана в отдалечаващите се стъпки на брат си.

Истината пререза мозъка му като остър кинжал.

— Ти си го излъгала?

Предпазливостта ѝ рязко се смени с раздразнение.

— Нима се съмняваш? Не помниш ли, че имаме споразумение? Ти спазваш своята част от нашето споразумение, така че не ми пречи аз да изпълнявам моите задължения.

При споменаването на думата „споразумение“ Селиг се ядоса, но преди да успее да отвори уста, някаква гигантска сянка се извиси в очертанятията на вратата на параклиса.

Ерика първа го забеляза и лицето ѝ грейна от радост:

— Тургайз! Рагнар не ми каза, че ще дойдеш толкова скоро...

Тя едва успя да изохка. Още с първи удар Тургайз постигна това, което Рагнар не бе успял да стори — Селиг се просна по гръб в краката на исполина.

— Не! — изпищя Ерика и падна на колене до безжизненото тяло на своя мъж. — Не го удряй!

— Защо пък да не го удрям? — изръмжа гигантът.

— Уилнот му причини достатъчно мъки.

— А теб той не те ли измъчваше?

— Не.

Гигантът я погледна смаяно и я повдигна на крака само с едната си ръка.

— Не се опитвай да ме лъжеш, както излъга Рагнар.

Ерика мигом се изчерви.

— Сега не лъжа, Тургайз, наистина не те лъжа. Само ме тормозеше и обсипваше със заплахи, които обаче нито веднъж не изпълни.

— Мога да те отърва от този твой съпруг на бърза ръка.

— Да не си посмял!

И тогава Селиг изохка. Ерика бързо се наведе до гърдите му. Селиг бавно повдигна клепачи и се опита да разпознае неясното лице, което едва виждаше през миглите си.

— Не зная дали познаваш моя предан Тургайз — колебливо започна тя.

Селиг успя да отмести поглед от нея към гигантската фигура, надвесила се зад гръба ѝ.

— И ти ли ме цапардоса, за да си уредиш сметките с мен или все още не сме свършили?

— Господарката ми рече, че сме си уредили сметките — поне засега.

Погледът му отново попадна върху лицето ѝ.

— Разумно си постъпила, като си успяла да го обуздаеш. Моето семейство не би му простило, ако ме заварят тук обезобразен.

Ерика се усмихна и погледна през рамо.

— Виждаш ли, Тургайз? Само ме заплашва, но нищо повече не се случва.

В отговор Тургайз и Селиг дружно изръмжаха в знак на несъгласие.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Рагнар бе поискал да разгледа замъка на Селиг и целият следобед след заминаването на краля бе посветен на брат ѝ. Ерика все още беше силно изнервена, защото не я бяха поканили да ги придружава, дори я бяха изоставили и бяха изчезнали от погледа ѝ, преди тя да може да се съвземе и да се втурне по следите им. Брат ѝ и съпругът ѝ тръгнаха с домакините, от което тя още повече се раздражни.

Тя остана в Уиндхърст, самотна и обърквана. Никой не ѝ бе заповядал какво да прави. Всъщност с нея разговаряха само роднините на Селиг, при това доста пестеливо. От останалите обитатели в замъка, особено от женската половина, тя бе удостоена само с някой и друг враждебен поглед. Бе се осмелила да се венчае за техния Селиг и никога нямаше да ѝ го простят.

Но сега нямаше време да мисли за жените от Уиндхърст. Не можеше да разсъждава за нищо друго, освен за опасността брат ѝ и съпругът ѝ да извадят мечовете си и да пролеят кръвта си без някой дори да се опита да ги спре.

Но за нейна изненада Рагнар и Селиг се върнаха преди смрачаване без нито една драскотина, дори брат ѝ бе необикновено развеселен, както никога досега.

От устата му се сипеха безброй похвали за дома на Селиг, без нито един упрек към този викинг, който бе похитил сестра му. Е, разбира се, всички преценки бяха от мъжка гледна точка — за замъка, за конете, за оръжията и броните.

— Съпругът ти има малобройна, но опитна и чевръста прислуга. Може да решиш да изхвърлиш някой, който няма да ти хареса, но все пак мисля, че там ще живееш много добре.

Рагнар наблегна на думата „чевръста“ и тя, като забеляза необичайното веселие и добродушие, изписани на лицето му, се усъмни дали внезапната промяна в настроението му не се дължи на някоя особено „чевръста“ робиня. С тревога подири същите издайнически признаци и по лицето на Селиг, но, за нейно облекчение,

съпругът ѝ не изглеждаше променен — както винаги бе готов още в следващия миг да се усмихне на всяка жена и да я обсипе с шеги дори и ако трябва да се присмива над самия себе си.

Не че щеше да се разтревожи, ако и той се е възползвал от услугите на онези чевръсти робини. Той имаше правото да постъпва както намери за добре и със сигурност нямаше да пропусне всяка удобна възможност — както всички мъже — а от нея се очакваше да мълчи примирено, но не поради особените им отношения, а защото жените много рядко се намесваха в мъжките дела. Съпругата би трябвало да се чувства щастлива, ако любовниците на съпруга ѝ не живееха под общ покрив с нея.

Ако не се окажеше една от тези щастливи съпруги, Ерика нямаше да дръзне да нарушава традицията и да му дотяга с оплакванията си. Тя щеше да се погрижи за това и щеше да очаква повече ласки и топлина от него като го дарява с цялата си любов. Това бе единственият начин една съпруга да постигне щастието.

Но за разлика от брат си, изпълнен с радост и задоволство, Ерика с всеки миг ставаше все по-мрачна. Рагнар можеше да я обвини за всичките лъжи, които му бе наговорила днес.

— Той е много духовит, Рика — подхвърли Рагнар, преди да седнат около масата. — Но ти, несъмнено, отдавна си открила тази негова способност.

Нищо подобно не ѝ се бе случвало и нямаше изгледи да се случи. Селиг в ролята на сладкодумен и остроумен събеседник? Нима може да бъде забавен един празнодумец, един женкар!

Рано следобед Тургайз се бе върнал в лагера пред крепостните стени, но на вечеря гигантът отново се появи. Съгласно обичая той седна на масата за прислугата и местата около него скоро се опразниха. Всички отбягваха застрашителното съседство на смълчания исполин. Прислужниците така трепереха, докато му поднасяха обилната вечеря, че дори на два пъти изтърваха подноса.

Тази гледка още повече раздразни Ерика. Приятелят ѝ не бе дал повод на тези сакси да се страхуват от мощните му юмруци, но те се стряскаха само щом зърнеха невероятния му ръст. Тургайз на няколко пъти изгледа намръщено Селиг, а когато гигантът бе решил да гледа намръщено, за околните това означаваше свиреп поглед. Така

положението се влоши още повече. Но все пак Селиг нямаше разтревожен вид и постепенно слугите се успокоиха.

Това напомни на Ерика, че Тургайз и тук, както и в замъка на Рагнар, ще си остане самотник. Обитателите на Гронууд се бяха приспособили към него, което означаваше, че с всички средства се стараеха да го избягват. За нейно дълбоко огорчение никой не се осмеляваше да се сприятели с този исполин, никой не подозираше какво честно сърце тупти в могъщата му гръд.

Всъщност тя бе единствената му близка душа. В миналото Ерика се бе опитала да промени нерадостната участ на гигантския си телохранител като нарочно му възлагаше задачи заедно с другите слуги, но не постигна успех. Дори се бе постарала да събуди интереса на жените от Гронууд към него, но те посрещнаха намеците ѝ с викове на ужас или с присмех. Тургайз приближава четиридесет години, мислеше си тя, крайно време е да си създаде семейство.

Тя не се надяваше, че преданият ѝ придружител ще може да се спаси от самотата и тук, в Уесекс, сред тези напълно непознати хора. Наистина имаше доста негови сънародници, преселници от Норвегия. А жените вече бяха привикнали с високи мъже като Ройс и Селиг. Та нали Тургайз бе само с една глава по-висок от тях? Но от преживяното досега в Уиндхърст Ерика не можеше да подхранва надеждите си, че гигантският ѝ приятел ще успее да промени самотното си съществуване.

Младата жена бе седнала между брат си и съпруга си, за да направи благоприятно впечатление на шурей си, Селиг доста често я прегръщаше през рамото в изблик на съпругеска привързаност. Дори в един момент се наведе и я целуна по врата и за миг рояк от приятни усещания пропълзяха по тялото ѝ. Но само за миг... И веднага я споходи горчивата мисъл, че тази милувка е по-скоро проява на разсеяната му небрежност, поредният израз на доста свободното му държане.

Почти цялата вечер премина в оживен разговор между двамата мъже. Понякога се включваха и някои от останалите сътрапезници. На нея почти не ѝ обръщаха внимание. Всички членове на семейството на Селиг се постареха да създадат в Рагнар впечатление за благопристойност, като истински радушни домакини, и тя им бе искрено благодарна за любезното внимание, с което отрупваха брат ѝ.

Не можеше да се отрече, че поднесените ястия не бяха от най-вкусните, но развеселеният Рагнар не обръщаше прекалено внимание на храната. Също и Селиг, който не спираше да разсмива околните. Но за разлика от предишната вечер, сега бе доста по-внимателен с тъмното и гъсто английско пиво. От цялата компания единствено Ерика искаше да се махне от залата час по-скоро, ала заради брат си не помръдна от мястото си преди края на угощението.

Когато най-сетне настъпи моментът да се оттегли благопристойно в стаята си, за нейна изненада Селиг също се надигна, извини се пред останалите и тръгна с нея. На всичкото отгоре я прегърна през кръста докато я съпровождаше през залата. Несъмнено и този жест бе предназначен да успокои окончателно брат ѝ, но въпреки това пръстите му я притискаха плътно. Ръката му не се отдръпна, когато изкачиха стъпалата и навлязоха в коридора, където преструвките вече бяха излишни. Ерика направи плах, но безуспешен опит да се изскубне от прегръдката му.

— Трябва да признаеш, момиче, че така мога да те държа край мен не по-зле, отколкото с веригата към нашийника на вратлето ти — подхвърли той и отвори врата на стаята, станала вече тяхната съпружеска спалня.

Беше готова да се отскубне от ръката му и да се втурне надолу по стълбището. Искаше ѝ се, особено след тази язвителна забележка, да одере с нокти красивото му лице. Поне нямаше да му спести презрителния си отговор, ако вниманието ѝ внезапно не бе привлечено от дрехите, оставени на леглото.

Селиг застана зад нея, но без да я докосва.

— Сестра ми е доста щедра — рече той.

Наистина Кристен не се бе скъпила. Пред смаяния поглед на младата жена бяха разстлани три разкошни рокли, с подбрани към тях елечета. Такова изобилие на сърма, брокат и коприна Ерика не помнеше да е виждала досега.

— Щедростта ѝ е предназначена за теб, а не за мен — горчиво отбеляза тя.

— Как така?

— За да не попадаш в неловко положение, ако трябва да се показваш под ръка с жена, облечена в дрипи. Нима не се досещаш?

— От къде на къде ще ме притеснява това, момиче?

Ерика долови подигравка в тона му, обърна се и видя присмеха в погледа му.

— Значи аз нещо не съм разбрала — промълви тя и сви рамене. — Е, щом не трябва и аз да се притеснявам, моля те, бъди така учтив да ѝ върнеш щедрите дарове. Брат ми ще изпрати дрехите ми, но ако предпочиташ, може да съблека и дрехите, с които сега съм облечена, и да ги върнеш на сестра си заедно с тези тук.

— Или предпочиташ да ги захвърлиш през прозореца, както имаш вече навика да разчистваш вещите ми? — ехидно запита той.

Ерика рязко се извърна и погледна към своя ъгъл. Надяваше се да не намери веригите в стаята, но остана разочарована. Само при вида им в гърдите ѝ се надигна ярост.

— Няма да ти позволя отново да ме оковеш в тези противни жезла — тихо процеди младата жена през стиснати зъби.

— Ако пожелаеш, пак ще ги носиш.

— Тогава трябва да използваш цялата си мъжка сила и грубост — твърдо отсече Ерика.

Селиг се разсмя.

— И двамата отлично знаем какъв ще е изходът от борбата, нали?

Ерика го изгледа със свити вежди.

— Наистина ли смяташ, че ще победиш? Нямах предвид себе си. Говорех за Тургайз. Той ще побеснее, ако ме види окована.

Веселото му настроение мигом се стопи.

— Този проклет колос...

— Не ме предизвиквай, иначе всичките ни усилия от днешния ден — и твоите, и моите — ще отидат на вятъра. Брат ми ти е спасил живота в онази битка. Аз пък спасих преди години Тургайз от смърт. Но за разлика от теб този проклет колос, както току-що го нарече, е посветил живота си да се отплати за добрината ми...

— И аз се отплатих на брат ти — изръмжа Селиг. — Нали се отказах да се бия с него в двубой на живот и смърт!

— Изходът от двубоя не беше предрешен, така че не можеш да ме зальжеш по този начин.

Младият викинг я изгледа свирепо и просъска:

— Рискуваш много с тези обиди, момиче! Пази се да не предизвикаш честолюбието ми! Ако не искаш да съжаляваш после,

съветвам те да прекратим този спор.

Обърна се и с гневен жест ѝ посочи ъгъла. Нейният ъгъл. Но зад гърба му, съвсем неочаквано, проехтя кълтящият ѝ въпрос:

— Днес следобед и ти ли се позабавлява с робините като брат ми?

Селиг рязко се завъртя и я изгледа с недоумение. В очите му след миг отново проблеснаха веселите искрици. На устните му заигра онази усмивка, която Ерика вече бе успяла да намрази от цялата си душа.

— И да развалим илюзията, че сме влюбени младоженци, така ли? Разбира се, че не съм толкова глупав. Ще трябва да отложи забавленията си, докато брат ти замине.

Тя мълчаливо се обърна с гръб към него и отиде в ъгъла си. Беше решила да не му обръща внимание. Не можеше да повярва, че този въпрос се бе изплъзнал от устата ѝ. Само защото той бе споменал за буйния си нрав, а това ѝ припомни всичко, което бе чула за любовните му завоевания...

Чувстваше се унижена. Бе му показала, че го ревнува! И този красив негодник се забавляваше с това!

Опита се да намери някакво оправдание. Сигурно ще може да обясни поведението си с женско любопитство, а не с ревност. Тя не го ревнува, не, това е толкова глупаво.

— Аз не те ревнувам! — изкрещя Ерика, все още обърната към стената.

— Това ме успокоява — хладно отвърна той и захвърли към нея трите рокли на Кристен. — Виж дали можеш да ги използваш. Независимо дали ще ги носиш или не, няма да ги върна на сестра ми, преди да ти купя нови дрехи. Ще я обидиш, ако не приемеш щедрия ѝ подарък.

— Искаш да ме накараш да не те разпитвам повече, така ли? — остро запита Ерика.

— Ние с теб сключихме споразумение, момиче, но всеки момент мога да се откажа от него. Ако бях на твое място, тази вечер не бих го подлагал на изпитание.

Тя не каза нито дума повече.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Името ѝ беше Лида. Бяха я откраднали от нейното село преди пет години. Тя беше от славянско племе, макар и чернокоса. Славяните се занимаваха главно с отглеждане на коне, ала не умееха да воюват. Не можаха да оказат съпротива на нападателите, които отвякоха много жени, сред които бе и тя. Откараха я на запад и я продадоха като робиня. От тогава беше сменила трима господари и когато последният от тях умря, тя отново се озова на пазара за роби на полуостров Ютланд.

През годините, прекарани в робство, беше разбрала, че може да въздейства на всеки господар и се бе научила как да се възползва от женската си сила. Това не беше никак трудно, тъй като не само беше красива с тъмните си бадемови очи и дълги черни къдрици, но от нея се излъчваше някаква непреодолима чувственост. Тя струеше от всяко нейно движение, от всеки неин поглед. Знаеше как да накара един мъж да загуби ума си по нея, а след това бе много лесно да го превърне в свой роб. Тази способност ѝ бе станала като втора природа и вече не полагаше никакви усилия да очарова мъжете. Това просто бе неизбежно. Все още не бе срещнала мъж, който да не я пожелае.

Въпреки че съдбата ѝ бе отредила да бъде робиня, Лида никога не бе изпитала тежкия труд на робството. Беше твърде умна и мързелива, за да се занимава с нещо друго, освен да бъде предпочитаната любовница на поредния господар.

Никой от предишните ѝ господари не беше устоял на привлекателността ѝ. Тя дори изместваше собствените им съпруги, които бяха безпомощни да ѝ се противопоставят. Получаваше скъпи дрехи и накити, слугите се надпреварваха да ѝ угаждат, дори ако пожелаеше, можеше да има роби на свое разположение. Не, робството не беше мъчение за нея, а лек и охолен живот. Единственото, което я измъчваше, бе необходимостта да се прости с целия лукс и да започва всичко отново, когато господарят ѝ умре.

Веднъж вече бе преживяла този кошмар. Първият ѝ господар бе починал и неговата съпруга си бе отмъстила за униженията, като бе заповядала да пребият Лида до смърт, преди да я закарат на пазара за роби. Лида се бе заклела това да не се повтаря и бе накарала новия си господар да пропъди жена си. Но скоро откри, че би било много по-забавно да се наслаждава на страданията на безпомощната съпруга, затова се бе погрижила предварително да си осигури закрила, когато за трети път смени господаря си.

Младата робиня не искаше да бъде свободна и никога не бе молила за това. Свободата не би ѝ осигурила защита, а Лида обичаше да се грижат за нея и да задоволяват всичките ѝ прищевки. Никога не бе пожелала да се омъжи. Съпругите имаха твърде много задължения, докато Лида имаше само едно. Те трябваше да раждат деца, което на нея въобще не ѝ се нравеше. Много по-хубаво бе да се възползва от привилегиите на една съпруга, без да поема нейните отговорности. И Лида не се съмняваше, че и тук, в Уесекс, отново ще успее да се сдобие с привилегированото положение, към което вече беше привикнала.

Още щом видя другите две робини, които бяха продадени заедно с нея, Лида веднага разбра, че не могат да ѝ бъдат съперници. Голда беше едра и здрава селянка, простодушна, но опитна в домакинството и с нищо не привличаше мъжките погледи. Кафявата ѝ коса беше постоянно разрошена. Най-хубавото в нея бяха очите, златисти на цвят, но лицето ѝ не беше красиво. Само усмивката ѝ я правеше малко по-приветлива. Вече беше най-малко на тридесет и шест години, винаги бе работила най-тежката работа и никога не се бе опитвала да съблазнява мъжете.

Но Маги беше сладострастно червенокосо шотландско момиче, което обичаше мъжете и винаги бе готова да избухне в смях. Беше хубавичка и жизнерадостна девойка, но не можеше да затъмни знойния чар на Лида.

Лида вече бе започнала да съблазнява Ивар, когато разбра, че той не я бе купил за себе си. Тя остана разочарована, тъй като Ивар бе най-красивият мъж, когото се бе опитала да прелъсти. Но разочарованието ѝ не трая дълго.

Едва не припадна от изненада, когато за пръв път видя новия си господар. Никога дори не бе виждала мъж, толкова красив като Селиг Хаардрад. Дори и в най-страстните си сънища не си бе представяла, че

може да съществува мъж като този викинг. Но това, което я стъписа още повече, бе, че той едва я удостои с един бегъл поглед и се обърна към Голда, за да уточни задълженията ѝ. Възложи на Голда да отговаря за цялата прислуга. Лида бе придумала Ивар да даде на нея тази длъжност и вече се чувстваше по-издигната от останалите, макар Ивар да я бе предупредил, че това е временно и последната дума ще има новият ѝ господар. Вчера Селиг бе погледнал само веднъж трите си нови слугини и веднага бе избрал Голда да отговаря за тях.

Лидата бе ядосана, но не обезкуражена. Откакто бе пристигнала, почти не бе подхванала нищо като оставяше всичката работа на останалите. Тя щеше да накара Селиг да ѝ върне привилегированото положение, което той толкова прибързано ѝ бе отнел, но дотогава трябваше да изпълнява заповедите на Голда.

Преди разпореждането на Селиг Голда беше послушна, но сега се опита да се държи властно. Ала все пак не бе злопаметна и не прехвърли цялата черна работа на Лида, а разпредели задълженията по равно между трите, което, разбира се, не беше приемливо за Лида, ненавиждаща какъвто и да било труд.

Но това беше само временно и всичко щеше да се оправи още щом започнеше да споделя леглото на господаря си. А опитът с мъжете ѝ подсказваше, че това щеше да стане веднага щом Селиг се завърне в замъка си.

Всички бяха разбрали, че господарят и младата му съпруга ще пристигнат същия ден, така че скоро щяха да се осъществят всичките ѝ желания. И първото нещо, което щеше да настоява, беше да се увеличи броя на слугите. Имаше прекалено много мъже, но само три жени или по-скоро две, тъй като тя нямаше намерение да остане проста слугиня.

Лидата въобще не се безпокоеше от младата господарка, тъй като вече бе узнала, че Селиг я ненавижда и се е оженил за нея само поради настояването на краля на саксите. Но дори Селиг да бе влюбен в жена си, това също не би я смутило. Лидата знаеше силата на своята привлекателност и бе убедена, че никой мъж не може да ѝ устои.

Все пак бе опасно да си играе с мъж като Селиг Хаардрад — можеше да бъде запленена от необикновено красивия викинг. Досега никога не се беше влюбвала и винаги можеше да контролира чувствата си. Но заради такъв мъж си струваше да рискува.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Селиг изведе жребеца от конюшната. Това не беше неговият жребец — този бе взет временно от Ройс — защото неговият боен кон бе отвлечен от крадците заедно с меча му. Той често си мислеше да тръгне с хората си по следите им, когато възстанови силите си, за да накаже разбойниците и да си върне коня и меча. Все още обмисляше кога да потегли. Може би, след като се премести в новия замък...

Не беше избрал най-подходящия момент за преместването от Уиндхърст в своя замък. В двора гъмжеше от слуги, много повече от друг път, поради големия брой гости в замъка. Ройс и Кристен бяха заети с неколцина мъже, непознати на Селиг, които навярно придружаваха краля. Братята му изпробваха новите си мечове в южната част на двора, заобиколени от група воители, сред които се извисяваше Гарик. Майка му говореше с Тургайз Триметровия, застанал както винаги на два-три метра зад Ерика — тя неслучайно го наричаше „моята сянка“. Селиг се зачуди за какво ли би могла да приказва Брена с гиганта. Пред него тя изглеждаше като момиченце.

Ерика го чакаше пред вратата. Преди няколко часа тя се бе сбогувала с Рагнар. Селиг бе очаквал да я намери обляна в сълзи, затова бе решил да я натовари с опаковането на вещите му, само и само да разсее тъгата ѝ. Оказа се, че за пореден път бе сгрешил в преценката за чувствата на жена си.

Той ѝ съобщи със загрижен тон, че е време да опакова и нейните вещи, но тя раздражено му се сопна, че тук няма нищо нейно. Младият мъж се постара да не ѝ остане дължен, грабна веригите ѝ от пода и ги запрати в раклата. Тя се огледа, за да намери кинжала му, но той презрително се изсмя.

Кристен му махна с ръка и се приближи. С нескривана радост сестра му призна, че най-после в нейния замък ще се възцари спокойствие и след като Селиг се премести в новия си дом, животът отново ще потече в обичайното си русло.

— Дано само не се случи пак някоя беда, която да обърка плановете ни. Синът ми много ще съжалява, ако не изчакаш завръщането му — подхвърли тя.

Двете деца на Ройс и Кристен бяха укрити заедно с бавачката Мегън при братовчедата на Ройс — Алден — като предпазна мярка още когато очакваха Рагнар да нападне Уиндхърст.

— Скоро ще бъдат тук — уточни Кристен.

— Ще се прибирам в новия замък само за да преспивам — успокой я Селиг. — Когато се събира цялото семейство, ще се отбивам тук всеки ден или поне през ден.

— Ще взимаш ли и жена си?

Селиг се намръщи и нищо не отговори. Кристен винаги го бе дразнила с подмятанията си за поредния му успех сред жените в околността. По-добре бе да не ѝ обръща внимание, но не можа да се сдържи и побърза да смени темата:

— Струва ми се, че кралската свита потегля.

Кристен проследи погледа му, насочен към групата непознати мъже, с които Ройс разговаряше оживено.

— Това са съвсем други хора, търговци. Пристигнаха днес, за да преговарят с крал Алфред. Насочили ги към нашия замък, но сега ще трябва да тръгнат по следите му, ако искат да го настигнат до утре вечерта.

Селиг се вгледа замислено в единия от непознатите.

— Онзи конник в средата ми се струва познат отнякъде. Идвал ли е преди в замъка?

— Лорд Дърюин? Може би се е отбивал, защото явно Ройс го познава, но трябва да е било преди пристигането ми в Уиндхърст.

Селиг сви рамене. От напрегнатото вглеждане главата отново започна да го боли. Реши по-късно да разпита зет си за лорд Дърюин.

Младият викинг влезе в предверието, където вече го очакваше Ерика. Кристен се присъедини към тях. Разговорът се насочи към младоженката.

— Да не би нещо да притеснява жена ти? Вижда ми се много намръщена. Може би не иска да напуска Уиндхърст?

Селиг си възвърна чувството за хумор.

— Не, само имахме малък спор дали да вземем веригите с нас. Ох! — изохка той, след като Кристен здравата го сръга в ребрата. —

Защо ме удари?

— Защото се усмихваше с онази проклета усмивка — изръмжа сестра му. — Знаеш какви чувства навяват в мен...

— Бог Один да ми е на помощ — пресече я той. — Не започвай отново, сестричке. Тя не носи вече веригите, нали?

— Което не означава, че ти няма да ѝ ги сложиш отново, нали?

— От нея ще зависи...

Селиг не успя да довърши, защото вниманието му бе привлечено от суматохата пред вратата. Пристигнаха децата на Ройс и Кристен заедно с бавачката и неколцина мъже. Малкият Алфред, който яздеше своето пони начело на групата, пръв скочи на земята и се втурна към баща си, после прегърна баба си, а накрая се затича към преддверието, за да се хвърли в прегръдките на любимия си вуйчо. Последна с вниманието му бе удостоена майка му, но Кристен разбираше, че синът ѝ вече бе поотрасъл и мъжете му бяха по-интересни.

Селиг се разсмя, когато малката Тора изостави бавачката си и последва примера на брат си, като се втурна към него без дори да забележи майка си. Разбира се, той не можеше да устои на порива да грабне на ръце прелестната си племенница.

И преди беше изпитвал копнеж и той да има такава очарователна дъщеричка. Погледът му, като че ли случайно попадна на Ерика, смълчана до стената, и като че ли нещо разтърси душата му. Жената, да, жената, всяка жена е създадена да ражда, да отглежда деца, както и да се грижи за мъжа си, да пази домашното огнище, да се моли на бога за рожбите си и съпруга си. Но не и неговата жена, езичница като всички датчани, неверница, която бе изтръгнала от него обещанието да не я докосва. От тяхното споразумение нямаше да се родят деца.

— Може би е най-добре да тръгваш.

Раздразнението от думите на сестра му попречи на Селиг да осъзнае веднага смисъла им.

— Не ставай ревнива, Крис — усмихна ѝ се той. — Жената на Алден е отрупала Тора с прекалено много обич и затова сега дъщеря ти не иска да погледне нито една жена, дори и собствената си майка.

— Никога не съм забелязала да ти липсва любовта на околните.

— За мен няма по-голямо щастие.

На лицето му се изписа толкова похотливо изражение, че Кристен прихна от смях. Брат ѝ си оставаше все същият, само че вече

беше женен. Внезапно се запита дали характерът му няма да създаде куп проблеми на Ерика. На нейно място тя не би била щастлива.

Селиг обсипа с целувки малката Тора, като успя да накара детето да вика от радост, след което се обърна към Кристен, целуна я за сбогом и с нетърпелив жест подкани жена си да тръгва с него. Ерика бавно закрачи към оседланите коне, но не прие поканата му да се качи зад него на коня му.

— Предпочитам да седна зад Тургайз — процеди тя през зъби.

Гласът му веднага се втвърди.

— Не, ще се качиш на моя кон.

— Няма ли някой свободен кон за мен?

— Не виждам защо трябва да оседлаваме още един кон — замъкът ми е наблизко. Или може би отново предпочиташ да ходиш пеш?

— Хайде, деца, стига сте се заяждали — намеси се Брена и застана между тях. — Нима искате да уплашите внучката ми?

Брена хвана Тора за ръчичката и я поведе към къщата. Почервеняла, Ерика мълчаливо се качи на коня. Също зачервен, Селиг последва примера ѝ и потегли към крепостната врата без дори да погледне към Кристен. Неизменният Тургайз завършваше мрачната процесия.

Ерика съжаляваше, че ѝ се налага да пътува в такава близост със съпруга си. Както често ѝ се случваше напоследък, отново започна необяснима промяна в усещанията ѝ, особено след току-що преживяната трогателна сцена между Селиг и невръстното момиченце. Това дете е негово. Нямаше почва за съмнение — нали Брена бе споменала, че е нейна внучка.

В далечината се появиха очертанията на нейния бъдещ дом и Ерика повече не можеше да мълчи, макар че започна доста нерешително:

— Аз не съм първата ти съпруга, нали?

— Не, първата си, не съм се женил досега.

— Тогава коя е майката на онова дете?

— Кое дете?

— Момиченцето.

— Имаш предвид Тора? Ах, да, разбира се, че говориш за нея — захили се той. — Наистина прилича на мен, нали?

— Напълно — едва не се озъби тя.

Той се извърна на седлото и я погледна развеселено.

— Ако се каниш да си премериш силите с майка ѝ по-добре се откажи още отсега. Тя е много по-добра от теб в ръкопашните схватки.

— Повтарям: коя е нейната майка?

— Сестра ми, разбира се.

Кристен? О, да, как може да се заблуди толкова от приликата между Селиг и Тора? Как можа да не се досети и отново да стане за смях!

Идеше ѝ да се засмее и същевременно едва се сдържаше да не го удари, но се опомни от мисълта, че не трябва да се държи прекалено свободно с него. Този негодник отново се подигра с нея, но тя няма да му отвърне по същия дебелашки начин. Внезапно ѝ се прииска да може да се държи с него непринудено и тази мисъл я въодушеви. Сватбата не промени много техните отношения, въпреки очакванията ѝ. Трябва да направи нещо против тези смехотворни изблици на ревност, които очевидно забавляват съпруга ѝ. Може ли да ревнува един мъж, когото въобще не обича?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Оказа се, че Рагнар е бил прав. Въпреки всичко Ерика хареса замъка, който вече бе новия ѝ дом. По размери може би беше наполовина по-малък от Уиндхърст, което означаваше, че все пак е доста голям. По стил и двата замъка бяха подобни — на два етажа и с просторни спални. Но за разлика от Уиндхърст тук кухнята се помещаваше в отделна външна пристройка, за да не прониква в спалните и коридорите — поне през лятото — димът от печките. Имаше и други постройки, разхвърляни из обширния двор, които щеше да разгледа по-късно, включително и спално помещение за бойците на Селиг, които все още не бяха изградили собствени къщи.

Външните дървени крепостни стени все още едва се очертаваха над основите, което означаваше, че засега този замък е напълно незащитен срещу набезите на датчаните и разбойниците. Оказа се, че и сградите са били завършени съвсем наскоро. Все пак, помисли си тя, ако се съберат повече зидари и дърводелци, ще могат да завършат крепостните стени за месец-два. Младата жена си припомни, че неволно бе чула мнението на Гарик. Бащата на Селиг бе предложил след година или две да издигнат каменни стени, както в Уиндхърст.

Всъщност дворът бе изпълнен със слуги, но сред тях не се виждаше нито една жена. В замъка имаше само няколко слугини, но още щом ги зърна, Ерика пожела да бяха още по-малко.

Голда със сигурност щеше да ѝ хареса. Възрастната жена се представи на господарката и я запозна с останалите слугини, след което направи доста подробен отчет за всичко, което бе свършено досега. Голда дори допълни обясненията си с няколко предложения. Жената съвсем не се държеше раболепно, дори бе пряма до крайност, което подсказваше, че е свикнала да заповядва в кухнята, но поне засега се сдържаше.

Маги изглеждаше добродушна, дори прекалено добродушна. Усмивката не слизаше от лицето ѝ. Ала все пак прояви съобразителност и не се осмели дори да погледне към Селиг в

присъствието на жена му. Дори и ако го познаваше интимно, момичето не желаше това да стане достояние на Ерика.

Лида, разбира се, трябва да е била онази, за която Рагнар бе намекнал на сестра си — че в новия замък има една прислужницата, от която ще пожелае да се отърве час по-скоро. Рагнар наистина е знаел какво говори. Момичето беше невероятно привлекателно, нещо повече — отдалеч се натрапваше омайващата ѝ похотливост. Дори и дрехите ѝ стояха някак „разсъбличащо“: робата ѝ бе с дълбоко изрязано деколте, с широко отметнати ревери, а елчето толкова отворено, че гърдите ѝ заплашваха всеки миг да изскочат навън. На всичкото отгоре погледът ѝ, открито подканващ, сякаш преливаше от сладост. Откакто Ерика и Селиг бяха влезли в кухнята, алчният взор на Лида само за миг се отлепи от красивото лице на господаря, за да измери с презрение крехката фигура на господарката.

Трябва да се признае, че Селиг не ѝ обърна внимание, но това все още не означаваше нищо. На вратата се появи Ивар и Селиг се оттегли, за да поговори с верния си помощник, като остави сами жените в помещението, което от днес би трябвало да бъде кухнята на Ерика.

Най-лошото бе неувереността ѝ за бъдещето — дали ще има възможност да се разпорежда в този непознат замък? Не бе изчезнала опасността отново да бъде окована в онези проклети желяза... Какво влияние и тежест би могла да има пред прислугата? Но докато не настъпи отново часът на позора или поне докато съпругът ѝ не се намеси, тя ще трябва да се държи с достойнство като всяка истинска съпруга с обичайните задължения и права.

— Излез бързо навън, проклетнико, с тези кални ботуши — внезапно се разкрещя Голда. — Изчисти ги или по-добре ги изуй пред вратата. Няма да ти позволя да внасяш мръсотия точно сега, след като съм избърсала пода.

Ерика се обърна да види кой е виновникът и с изненада съзря Тургайз. Никога не би сбъркала внушителната му снага. Гигантът бе закъснял заради грижите около конете и навярно мръсотията по ботушите му бе довлечена от конюшната.

Тургайз мълчаливо, но сурово изгледа Голда, ала все пак се подчини. Ерика се развесели, като видя, че Голда въобще не се уплаши

от исполина. Досега не бе виждала някой да се държи така рязко с грамадния ѝ телохранител.

Селиг също бе станал свидетел на тази сцена и се засмя гръмогласно, но улови погледа на Ерика и млъкна, защото му се стори, че тя може би се е засегнала от смеха, с който той посрещна сопването на Голда. Не можеше да си обясни защо се почувства толкова неудобно, при това само заради незлобливия си присмех към верния другар на жена си. Може би всичко е корени в гузното му съзнание за вината му пред нея...

Селиг обмисляше коя от трите слугини да отдели от кухнята за своя икономка, която да надзирава дейността на цялата прислуга. Сега си бе довел съпруга, но нямаше намерение да я остави да се разпорежда в неговия замък или поне така си въобразяваше. Ала в този миг се почувства неловко, че бе решил да я лиши от правата, които от векове се полагат на господарката на един замък. Затова предпочете засега да изчака и да провери дали Ерика ще успее сама, без помощта му, да се справи с домакинството и прислугата. Голда навярно вече бе убедена, че може да разчита на новата господарка въпреки младостта ѝ.

Ако Селиг все още кроеше планове да ѝ отмъсти, но не беше избрал как да ги осъществи, трябваше да внимава слугите му да не разберат. Всъщност колкото повече време минаваше след сватбата, толкова повече утихваше гневът на младия викинг. Вместо това, отново се възвръщаше чувството му за хумор. Дори стигна дотам, че сега се забавляваше от изблиците на младата си съпруга и намираше за интересно да я дразни с плановете си за отмъщение, вместо да пристъпи към осъществяването им.

И сега, докато я гледаше как се изкачва по стълбището към горния етаж заедно с една от слугините, Селиг се радваше, че не бе заповядал да построят стълбището откъм външната стена — тогава не би могъл да ѝ се любува, както в този миг. Повдигнатите поли на дългата рокля разкриваха изящните ѝ глезени и част от стройните ѝ крака, които — никога нямаше да забрави онзи миг на едно друго стълбище, онова в Уиндхърст — се бяха вплели в бедрата му. Тази жена бе изтъкана от страст, пламъците я обливаха от най-лекия допир на мъжка ръка. Колко ли мъже, освен него са открили вече това чудо? Самата мисъл го вбесяваше.

— Ти за отмъщение ли се ожени за нея, или просто защото искаше да е завинаги твоя?

Предизвикателният въпрос на Ивар го накара да се извърне тъй рязко, че едва не връхлетя върху приятеля си. Нима не можеше да откъсне поглед от тази прелестна снага? Неловко се получи — мъж като него да се зазяпа, и то по коя — по собствената съпруга, а на всичкото отгоре да не знае какво да отговори на въпроса на приятеля си. Но в този миг Селиг нямаше отговор дори и за себе си.

— Нямаш ли намерение да се погрижиш за съпруга си?

Ерика настръхна от този неочакван въпрос и отмести поглед към обширното легло. Вече бе узнала, че леглото, заедно с останалите мебели, е било наскоро докарано от близкия град. Но не само това легло, достойно за истински лорд, ѝ подсказваше, че се намира в спалнята на Селиг. Тук беше и онази негова ракла, която тя никога нямаше да забрави. Един от слугите в Уиндхърст я бе пренесъл с каруца до новия замък. Раклата тежеше доста, претъпкана с дрехите на господаря и господарката, заедно с омразните ѝ вериги.

Голда бе наредила на Маги да придружи господарката до спалнята ѝ. Лида се бе намесила и с нетърпелив глас бе предложила да замести Маги. Двете слугини не възразиха. Ерика не обърна внимание на тази дреболия, въпреки че би трябвало. Жена като Лида никога не предприема нещо без скрита подбуда, а в случая това не бе трудно да се отгатне. Ерика не желаше да се чувства задължена към това похотливо същество.

— Въпросът ти е доста нахапен — едва промълви Ерика, защото не желаше от първия ден да се впуска в разговори със слугините.

— Очевидно не те е грижа какво ще направи той — смело продължи Лида с досадния си мъркащ глас. — Всички знаем, че той те е принудил да се омъжиш за него против волята ти.

— Той ме бил принудил! Ако някой беше принуден...

Ерика млъкна, вбесена, че се бе поддавала на уловката, въпреки нежеланието да обсъжда личния си живот със слугините. Няма да споделя мислите си за Селиг пред тази никаквица. Но внезапно се усъмни — защо Лида бе толкова дръзка?

— Брат ми, лорд Рагнар, вчера е бил тук. Ти запозна ли се с него?

— Не, защото предпочитам Селиг.

Лицето на Ерика стана моравочервено. Дотук с второто ѝ предположение. Първото се оказа вярно, но какво може да стори, когато собственото ѝ положение в този замък все още е несигурно.

Все пак, поне засега, тя и само тя е господарката на този замък.

— За теб той не е Селиг, а господарят Селиг.

Лида се изсмя. Не можа да устои на изкушението да се похвали.

— Сама ще се убедиш, лейди, че мога да поискам всичко от него и той няма да ми откаже. Ще разбереш също, че ще прекарва нощите си с мен.

Да кажеш нещо подобно в лицето на господарката си — това не може да се размине без някое доста сурово наказание, освен ако се окаже, че не става дума за празно самохвалство.

— Махай се от очите ми!

Лида само се усмихна и се изниза през вратата, но на прага хвърли един поглед назад — не към Ерика, а към просторната и богато наредена стая.

— Можеш да се порадваш малко на спалнята му, но знай, че ще я имам, когато пожелае. Каквото поискам, твоят съпруг ще ми го даде. Не се съмнявай в това.

Ерика не се съмняваше. И вече бе разбрала как е решил Селиг да я унижи докрай.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Отначало Селиг полагаше много усилия, за да спазва тяхното споразумение, но с всеки изминат ден ставаше все по-трудно да удържа обещанията си. Младият викинг бе отстъпил спалнята си на Ерика — отлично съзнаваше, че ще дойде мигът, когато няма да издържи на изкушението да спи до нея, без дори да я докосне. Но непрестанните смени на стаите, в които се опитваше да преспи за поредната нощ, вече започнаха да му досаждат.

А Лида, тази проклета развратница, вече се бе превърнала в непоносима напаст за младия и красив мъж. Денем и нощем дебнеше стъпките му и не пропускаше дори и най-дребния повод, за да започне да се умилква около него, макар че той само веднъж си бе позволил да ѝ подари онази своя прословута усмивка, с която в недалечното минало щедро даряваше всяка срещната. Трябваше да ѝ се тросне с думите, че въобще не го вълнува. И това бе самата истина, но не му помогна да се отърве от безсрамната натрапница, решила да не вярва на нито една негова дума, която противоречи на себелюбивите ѝ копнежи. Странно, обаче безочливото ѝ сладострастие му напомняше много за собственото му поведение от предишните безгрижни месеци.

Не можеше да отрече, че е привлекателна, при това много, но той бе прегръщал толкова други красавици. Можеше отчаяно да се нуждае от мекотата на женско тяло или поне така да му подсказва повикът на плътта, но косата на тази Лида не беше огряна от милувките на слънчевите лъчи, гласът ѝ не му напомняше за приказния Север и за истинския му дом — не, това не бе жената, за която жадуваше.

„А ти си най-глупавият хлапак на този свят, щом копнееш за собствената си съпруга, но имаш нещастieto тя да се нарича Ерика Безсърдечната...“

Селиг не можеше да си спомни в кой ден се бе предал и отказал да се самозалъгва повече с мисълта, че не бленува за нея. Но не се осмели да се рови по-надълбоко в чувствата си, защото гневът все още оставаше спотаен в сърцето му. Тогава, замислен за бъдещето, което го

очакваше с една леденостудена към него жена, смелият викинг усещаше как необясним страх пропълзява в душата му. Можеше ли да очаква топлина от нея? Не, със сигурност не. Можеше да получи само тялото ѝ. Тогава защо го докарваше до полуда пълното пренебрежение, с което тя го наказваше откакто бяха влезли в новия им дом?

Измина една тягостна седмица. Селиг достигна до мъчителния извод, че трябва да събере смелост и да наруши споразумението, което бе имал лекомислието да ѝ предложи. После щеше да му мисли за последиците — най-важното бе сега да направи първата крачка към съпружеското ложе.

В късния нощен час нещастният съпруг изчакваше замъкът да утихне. Надяваше се, че Ерика не би посмяла да събуди с виковете си прислугата. Голда и Тургайз бяха удостоени с честта да спят в две от спалните на горния или „господарския“ етаж. Но Селиг завари Тургайз заспал на един сламеник пред прага на спалнята на господарката му.

Цялата седмица Селиг ни веднъж не бе посетил горния етаж и не знаеше дали бдителният гигант винаги препречва с туловището си достъпа до спалнята ѝ. Побесня от ярост — беше принуден да преодолее подозрителността на исполинския телохранител, за да се добере до покоите на жена си. На своята жена. Но нито за миг не му мина през ум да махне ядно с ръка и да обърне гръб на спалнята ѝ.

Събуди Тургайз с първото побутване на ботуша си.

— Ако възнамеряваш да ми пречиш да видя своята съпруга...

— По-кратко, човече — срязва го гигантът и бавно надигна застрашителната си снага. — Тук съм, за да я браня както винаги, още от детските ѝ години. Но ако съпругът ѝ спи при нея, тогава той ще я пази, а аз ще мога най-сетне да се наспя в леглото си.

Селиг дори се развесели от нескрития упрек в думите му.

— Все пак може ли да те запитам от кого ще я браниш?

— От всеки, който би дръзнал да се опита да ѝ напакости. От всеки, който и да е той.

При този намек господарят се изчерви.

— Никога не съм ѝ причинявал зло.

— Тя казва същото, но има и злини, които не са телесни — рязко изрече гигантът и повдигна мощните си рамена. — Твоята майка ме помоли да те оставя на мира, поне засега... Каза ми още, че може би не всичко между моята господарка и теб е такова, каквото изглежда. Ала

тук, в този замък, Ерика не е щастлива. Ако можеш да промениш нещо, не се бави, направи го. Иначе...

Исполинът не довърши заканата си, така че Селиг можеше да я тълкува както пожелае. Но все пак Тургайз се наведе, събра с един замах сламеника и тръгна към стълбището.

Селиг го изпрати с кисела усмивка. Дали гигантът повярва на думите му? Съмнението не го напускаше. Ако Ерика се развика, Тургайз Триметровият ще се втурне на помощ, а младият викинг не беше забравил силата на гигантския му юмрук.

Успя да си наложи да не мисли повече за последиците и безшумно влезе в спалнята ѝ. Очакваше да я намери заспала в леглото. Но разговорът пред прага на спалнята я бе събудил. Седеше в леглото, облечена с елече и скромна долна риза — както спеше всяка нощ в Уиндхърст, в ъгъла в неговата стая. Ще трябва да се погрижи за няколко нощници, подходящи за една истинска господарка на имението му. Не, това са глупости. Предпочиташе да я намира всяка вечер чисто гола в леглото си, както спеше и той.

Младата съпруга изглеждаше уплашена до смърт.

— Какво търсиш тук?

— Нима това не е моята спалня?

— Не бях забелязала досега — промълви тя. Сухотата в интонацията ѝ го подразни, ала още по-лошо се оказа безразличието, което прозираше от следващите ѝ думи. — Но ако си решил да ползваш спалнята си, аз ей сега ще се изнеса оттук и ще се преместя някъде другаде.

— Не, ти също ще спиш тук.

Тя се замисли за миг и отново на лицето ѝ се появи онова упорито изражение, което неизменно го вбесяваше.

— Тогава може пък този път ти да поспиш на пода. Вече свикнах с това разкошно легло.

Селиг благо ѝ се усмихна. Очевидно не бе схванала целта на среднощното му посещение.

— Все пак... нали досега не можах да изпробвам новото си легло, така че сега ще трябва да си го поделим.

При тези думи златокосата красавица трескаво отметна завивките и скочи на крака от другата страна на необятното ложе.

— Какво искаш да кажеш с думите „ще си го поделим“? — натъртено запита тя.

— Ами аз ще легна от едната страна, а пък ти — от другата. Е, може по случайност, разбира се, да се озовем и двамата в средата му...

В първия миг не схвана какво ѝ се предлага, но рязкото ѝ изохкване го възнагради за мъчителното изчакване:

— Не! Това няма да го бъде!

— Може би вече си забравила, че аз съм твоят съпруг — вежливо ѝ напомни той.

— Но ти стана мой съпруг само след взаимното ни споразумение — сега беше неин ред да му опресни паметта.

— Споразумението ни досега винаги е било спазвано.

Последва още едно изохкване.

— От мен — да, но не и от теб. Нима ще нарушиш думата си?

Той ядосано изръмжа. Мъжката дързост не можа и този път да надделее над женската упоритост.

— Припомни си собствените си думи, момиче. Ти поиска от мен да не те докосвам след сватбата. Но не каза, че никога повече не трябва да те докосвам. След сватбата означаваше по време на първата брачна нощ и едно денонощие след нея, а аз се въздържах и те отбягнах съзнателно много по-дълго. Но вече трябва да се сложи край на това...

— Изопачаваш думите ми, както ти е угодно! — проехтя тревожният ѝ вик.

— Не, само че ги тълкувам по различен начин.

— И всичко, което правиш, е, за да удължаваш отмъщението си до безкрайност! Признай го!

Гласът му се снижи до сладострастен шепот.

— Всичко това е, защото те желая, Ерика, сърдечна или безсърдечна моя, и аз вече не зная как да те нарека... Не можем да продължаваме все така.

— Въобразяваш си, че ако се любим, нещата между нас ще се оправят? Нима забрави защо съм тук?

Селиг се опита да отговори, но тя го изпревари. Тогава той се ядоса и поиска най-сетне да го изслуша.

— Тургайз ми спомена, че си много измъчена.

— О, така ли било? Едва сега започвам да разбирам. Излиза, че възторженото ти предложение да се любиш с мен е само поредната

проява на твоята загриженост към мен.

Въпреки язвителния ѝ тон Селиг се обузда, дори намери сили да се усмихне.

— Е, не мисля, че би те направило чак толкоз нещастна, момиче.

Ерика се опасяваше, че той има право, и точно това я безпокоеше. И без друго бе вбесена от безочията на невъзпитаната му любовница. Нима сега очакваше от нея да забрави за старите и новите унижения, да легне в леглото и да изиграе ролята на покорна съпруга? Не, това няма да го бъде!

Всяка нощ си го представяше в обятията на онази безсрамница. Всяка сутрин очакваше да ѝ заповяда да се изнесе от спалнята, за да влезе там другата. Обстоятелството, че все още не беше пропъдена от леглото му, не означаваше нищо. И сега не бе късно да се случи най-лошото. Или възнамеряваше да ги редува и двете в едно легло?

Докато кошмарните мисли препускаха в пламналия ѝ мозък, Ерика не бе забелязала, че се е изчервила до уши.

— Въобщо не ме интересува предложението ти, затова можеш да вървиш отново при любовниците си.

— Слушай, момиче, пак ти казвам, че не съм бил с друга жена откакто се оженихме.

„Откакто се срещнахме“ би било по-точно казано, но тези думи биха прозвучали като пълна измислица, особено след щедрите възможности, с които красивият викинг бе разполагал. Но той наистина не се беше възползвал — и всичко това заради нея.

— Бих искала да мога да ти повярвам — презрително го изгледа младото момиче, — но как да го сторя, когато само да си обърна главата и онази чернокоса безсрамница вече се е насадила в скута ти? Ха!

Сега беше негов ред да се изчерви. Това беше оскърбление и то напълно незаслужено.

— Никога не съм спал с Лида. Попитай и нея... не, недей — побърза да добави той. — Тя може да те излъже. Ще трябва да се задоволиш само с моята дума.

— Ха!

Второто „Ха!“ преля чашата. Вбесен, той едва успя да се сдържи да не се нахвърли върху нея.

— Е, така се случи, че другите девойки са заети тази вечер. Едната е неразположена, а другата вече си намери мъж за през нощта...

— Значи ще останеш сам! — извика тя. — Не можеш ли поне една нощ да бъдеш сам?

Той не искаше да ѝ признае, че всяка нощ бе самотен в леглото си, но не успя да се овладее.

— Понеже съм се лишавал от жена, откакто те срещнах, не повече, кълна се, не мога така. Аз съм твой съпруг независимо дали ти харесва, или не. Тази нощ ще бъдеш истинска моя съпруга, каквото и да става. Затова лягай в леглото, момиче, и ме чакай там. Не ме принуждавай да използвам силата си.

Селиг никога не бе лягал с жена против волята ѝ и не желаше тази нощ да го стори, макар и за пръв път. Винаги бе нежен с жените, но с Ерика Безсърдечната нямаше друг избор, освен да охлади яростта ѝ.

Младият викинг въздъхна и се приближи към единия от двата прозореца, които през деня обливаха спалнята със слънчева светлина. До прозореца бе оставено едно кресло и той уморено се отпусна в него. Дали тя често бе седяла тук, потопена в безрадостни размисли за отминалите, изпълнени с безгрижие дни?

В спалнята настъпи тягостна тишина. Ерика не се доближи до леглото.

— Не можем ли да започнем всичко отначало? — тихо запита той.

Тя не му отговори, но се чу шумоленето на завивките. Селиг се обърна и я видя седнала в леглото, насочила тревожен поглед към него. Без да отделя очи от красивото му лице, тя бавно се отпусна на възглавниците. Селиг рязко пое дъх. Сърцето му заби учестено. Тялото му се напрегна и страстта разпали кръвта му.

С колеблива стъпка младият викинг се приближи до леглото, уплашен, че може би не е разбрал поканата ѝ. Но девойката не помръдна, застинала в очакване. Все още бе изнервен, като че ли тя бе първата жена в живота му. Не знаеше защо този миг бе тъй съкровен за двамата, само усещаше, че не бива да бърза, не бива да я изплаши с буйните си чувства.

Трябваше да изгаси свещта, оставена на поставка до леглото, но не го направи. Искаше не само да почувства, но и да се любува на тялото, с което бяха изпълнени сънищата му седмици наред. Когато легна до нея и я притисна в обятията си, снагата му усещаше всяка нейна извивка.

Първите минути изтекоха без той да посмее да помръдне. Омаян от топлината ѝ за пръв път, откакто се помнеше, Селиг изрече безмълвна молитва този блажен миг да продължава безкрайно. Страхуваше се дори да проговори, за да не пропъди магията на тази нощ, тяхната първа нощ. Досега никога не си бяха разменяли нежни думи. Но как да разбере дали е легнала при него в безропотно примирение със стиснати зъби, или наистина желае да започнат отначало? Не можеше да се закълне, че е второто.

Притихнала в скованата му прегръдка, Ерика не знаеше какво да мисли. Той ѝ остави прекалено много време за размисъл. Досега не бе имала подобно преживяване. Безумие беше да се надява на щастие след сватбата им, когато зад тях остана толкова горчивина.

Но гневът му бе успял да я убеди. Ако не ѝ бе крещял така обидено, тя нямаше да повярва в искреността му. Ала ето че му бе повярвала и тъй дългото му целомъдрено въздържание, убедително проличало във всеки негов жест, бе успяло да промени чувствата ѝ до неузнаваемост.

Онова негово „желая те“ я бе потресло много по-дълбоко, отколкото ѝ се струваше. Селиг се бе опитал да го прикрие зад яростта си, но след като гневът му се бе стопил в пламенното му признание, Ерика се озова безпомощна сред вихъра на връхлетелите я чувства.

И тя го желаше. Колко просто бе всичко! Тя никога не бе искала той да прекарва нощите си с други жени, тя винаги, винаги бе искала да бъде в леглото до нея. Като негова съпруга имаше право да познава тялото му, имаше право да познава страстта му, имаше право да му ражда деца. О, богове, тя искаше да се възползва от всяко свое право, не, от всичките наведнъж.

Трябваше да престане с колебанията си, наистина всичко бе толкова просто.

Той започна бавно, с едва доловими докосвания, нежни като полъха на вятъра. Ръката му погали гърба ѝ, талията, докато накрая стигна до бедрото и леко го притисна. После повдигна крака ѝ и го

отмести, за да може да обходи с пръсти цялата му дължина, без да отлепва устни от гърдите ѝ. Ръцете му не пропуснаха нежните ѝ глезени, сгъвките под колената, вътрешната страна на бедрата, от което тръпки полазиха под кожата ѝ. После я повдигна, за да легне върху нея. Тя почувствува как тялото му се притисна съвсем плътно към нейното.

Ръцете му се заплетоха в косите ѝ, разпиляха ги по раменете ѝ, докато вдишваше уханието им. Пръстите му, нежни като шепот, се спуснаха по страните ѝ, докоснаха устните, заобиколиха очите, плъзнаха се по врата, а сладостните тръпките пропълзяха към главата ѝ. Нито едно кътче от прелестното ѝ тяло не остана непогалено от дългите му пръсти — ръцете, раменете, шията... и когато я обърна по гръб, гърдите ѝ затрептяха в буен танц като разцъфнали цветя. От устата ѝ се отрони първият стон — преди още да са захвърлили дрехите си, дори преди първата целувка.

Когато Селиг я целуна, Ерика вече бе окончателно покорена. Нежността, с която я бе обсипал, бавното възбуждане на сетивата ѝ — всичко се стопа в изблика на непреодолимото, непоносимото желание. От тази целувка, довела я до захлас, усетила чувственото проникване на езика му, сетивата ѝ се възпламениха, а нозете ѝ омекнаха. Не искаше да има край. Искаше още, искаше останалото, но не желаше да се откаже и от този миг. Още откакто го видя за пръв път край онази ужасна яма, този мъж я смущаваше и едва сега разбра защо. А тялото ѝ е знаело още тогава.

Младият викинг с един замах скъса елечето ѝ и го запрати на пода. Останалите ѝ дрехи го позабавиха, но нейните треперещи пръсти нито за миг не спряха да милват голото му тяло. Случайно откри, че докосването на някои точки по кожата му го принуждава да изохка и да отлепя устни от нейните, ала тя не искаше да се разделя с устата му. Да изучава тялото му бе за нея като откритие. Селиг бе стегнат, мускулест и жилест. А как ли е изглеждал преди раняването и гладуването? Сигурно е бил още по-привлекателен и мъжествен...

Когато откри мъжествеността му, набъбнала от страст, Ерика изтръпна, уплашена като всяка девственица, но веднага прикри уплахата си. Страхът не я напусна, но желанието бе много по-силно.

Младият викинг отново легна върху нея. Допирът на телата им изгаряше кожата. Тя се отвори, за да го пропусне, но усети само ръката

му между бедрата си. Ерика отново потръпна от безкрайно нежния му допир, ласкав и успокояващ.

И тогава той бавно проникна в нея.

Когато телата им се сляха, Ерика вече бе обезумяла от страст. За миг я прониза болка, но толкова кратка, че веднага я забрави. Но не и той. Тя видя изненадата в очите му. Тогава той я целуна още по-силно, за миг целият замря, но когато започна да се движи в нея, остана само насладата.

Като че ли нямаше край... А всъщност бе тъй кратко. Достигнали върха, сетивата им се обляха в екстаза, а душите им се изпълниха с благоговение.

Най-после тя забрави за прелъстителната му усмивка. Най-после тя си помисли, че тази усмивка може да бъде предназначена само за нея.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Вече бе доста късно, но Ерика още не можеше да заспи. Никога не бе очаквала, че ще лежи до съпруга си, изпълнена със задоволство, спокойна и притихнала. Да започнат всичко отначало? Навярно в такъв миг трябваше да се чувства именно по този начин.

Селиг също не спеше. С едната ръка я бе прегърнал през кръста и я притискаше до себе си, а с другата я галеше бавно по гърдите и корема. Не каза нито дума. Тя също не посмя да наруши тишината. И двамата не желяеха да смущават блажения покой.

Младата жена не можеше да забрави по-ранните думи на съпруга си — не бе се поколебал да ѝ каже в очите, че винаги ще я мрази. Дали все още таи ледена омраза в сърцето си? Не можеше да го попита направо. Но ако Селиг наистина желяеше да започне отначало, ако думите му не бяха само прах в очите ѝ, за да спечели нейното благоволение, то Ерика трябваше да получи отговор на този толкова важен за нея въпрос. Но засега го отлагаше, изпълнена с копнеж за наслада. Като че ли искаше времето да спре. Изчакваше дълго, докато в един миг ѝ се стори, че той се унася в сън.

И тогава се осмели да го попита:

— Наистина ли беше готов да ме захвърлиш на пода в онази конюшня?

Младият викинг рязко се изправи и нервно прекара пръсти през косата си.

— По дяволите — изруга той, — ако си се преструвала през цялата нощ и си обмисляла този въпрос, кълна ти се, че няма да издържа и ще те ударя.

Удивителна гледка бе как и двамата пренасочваха страстите си почти едновременно. Затова тя не прие заплахата му на сериозно, дори се забавляваше от негодуванието му.

— Какво като съм си мислела за това? — невинно попита Ерика.

Селиг я изгледа подозрително, после се обърна към нея и се наведе над лицето ѝ.

— Мога ли да ти го припомня?

Тя протегна ръка и леко го отблъсна от лицето си.

— Не, не е необходимо. И не се опитвай да отклоняваш въпроса ми.

— Никога не бих постъпил така, с която и да е жена, дори и с теб — въздъхна той.

Точно това се бе надявала да чуе от него, но продължи да го дразни, за да го накара да ѝ го потвърди:

— Това поредната уловка ли е?

— Можеш да го наречеш както желаш, но само така ще избегнем спречкването. Все пак бих искал да ти се извиня за онази сцена. Бих предпочел да не бях казвал онези думи, но наистина бях побеснял...

— Не говори или ще припадна...

Той се намръщи.

— Означава ли това, че според теб аз дори не съм способен да се извиня?

— Да, така мисля.

— Не ти дължа повече извинения.

Тя ядосано удари възглавницата и се обърна с гръб към него. Той въобще не помръдна. И двамата едва сдържаха гнева си. Нима това беше началото на новия им живот?

Когато на сутринта Ерика излезе от спалнята, беше готова да му се извини. Бе разрушила невероятно красивото преживяване от изминалата нощ. Поне за нея щеше да остане незабравимо. Може би не трябваше да избързва с онзи проклет въпрос. Беше получила именно този отговор, който бе очаквала, но все още не умееше да обуздава буйния си нрав.

Нима предпочиташе да се държат враждебно един към друг? Сигурно така мислеше Селиг, но за себе си не беше сигурна. Бе позволила на страстта да я победи и всичко от изминалата нощ изглеждаше маловажно. Може би той все още я презира. Младият викинг бе решен да ѝ отмъсти, а досега не бе успял да постигне целта си. Нима е могла да бъде толкова наивна и да си въобразява, че съпругът ѝ ще забрави за миналото, ще заличи от паметта си мъките,

които му бе причинила? Нима и тя би могла да забрави веригите, униженията и най-лошото — този подъл ход, тази коварна женитба?

По всичко личеше, че тази нощ Селиг се бе поддал на страстта си — както и тя — но сега съжалява, че се е отбил в спалнята. Все пак тя трябва да му се извини, най-малкото за това, че бе разрушила очарованието на първата им любовна нощ. Но не вярваше, че ще могат да започнат отначало. Както показаха и събитията през изминалата нощ, миналото винаги щеше да изплува помежду им, отново и отново, и щеше да осуetyава всичките опити за помирение.

Но, от друга страна, сега не можеше да отрича, че бракът им не е бил консумиран. Вече бе познала едно от предимствата на брачния живот, при това изключително приятно предимство, което обаче постави нов въпрос пред нея. Дали да продължи да се възползва от това предимство — според нея единствената хубава страна на брачния живот — и да се надява, че може би ще имат деца? В края на краищата Ерика не бе по-различна от всички останали жени, омъжени по сметка, които никога не са изпитвали щастие в брака си. Можеше ли да забрави, че би могла да спечели много повече от женитбата си, ако не бе принудена да се подчини на Селиг?

Единственият изход бе да не спира да се възмуцава от униженията, които бе преживяла, и да откаже съпружеските права на Селиг — ако той ѝ позволи, разбира се. Може да се очаква, че той ще се обиди дотолкова, че повече да не потърси леглото ѝ. И наистина, защо да идва при нея, когато разполага с услужливи робини като Лида?

А може би въобще не трябва да му се извинява...

Тургайз я очакваше в стаята си. Гигантът бе зает с остренето на кинжалите си, но предвидливо бе оставил вратата отворена, за да чуе стъпките ѝ. Щом разбра, че господарката му е тръгнала по коридора, той веднага излезе от стаята си и я последва като я поздрави само с обичайното си изръмжаване. Гигантът се държеше както обикновено, макар че тя бе очаквала някаква реакция от него на сутринта — Тургайз не можеше да не е разбрал, че Селиг е прекарал нощта с нея, така както знаеше, че досега съпругът ѝ не бе прекрачвал прага на спалнята ѝ.

Трапезарията беше изпълнена с хора, защото утрото отдавна бе отминало. Ерика чак сега разбра, че се е успала. Както винаги Тургайз седна на отделна маса. Ерика предпочиташе неговата, макар и

мълчалива компания, затова наруши правилото и се доближи до масата на слугите.

— Не трябва да правиш това — лаконично я упрекна гигантът.

Тя не обърна внимание на думите му, но Голда никога не пропускаше случай да се намеси, ако е застрашен редът:

— Тя е господарката тук — сопна му се старшата слугиня. — И може да постъпва, както намери за добре.

Това не беше съвсем вярно, но въпреки това приятно погъделичка слуха ѝ. Тургайз и този път замълча, но не отмести мрачния си поглед от Голда, докато тя не издържа и побърза да си намери някакъв повод да прескочи до кухнята.

Ерика зарови лице в шепите си и се усмихна. Тя бе успяла да забележи, че Тургайз бе в състояние да затвори устата на Голда само с един многозначителен поглед. Нямахше нищо странно в мълчанието му — гигантът никога не бе склонен да хаби думите напразно.

Той улови насочения към него поглед на Ерика и изръмжа:

— Прилича ми на стара вещица.

Ерика не криеше вече усмивката си и закачливо подметна:

— А може би просто те е харесала и очаква да ѝ отвърнеш със същото?

Предположението ѝ го накара да се изчерви. Дори ѝ се стори, че никога досега не го бе виждала толкова зачервен. Погледът му отново се насочи към Голда, но този път я гледаше малко по-особено. Очите на Ерика се разшириха от изненада — тя си бе позволила само да го подразни, а ето че работата се оказва съвсем сериозна.

Тя отново изгледа Голда и се запита дали все пак не трябва да поговори с нея за достойнствата на Тургайз. Не, и без това си има предостатъчно главоболия. Освен това, отношението на Голда към гиганта никак не окуражаваше подобна намеса. Ако проявява интерес към нея, Тургайз би трябвало да предприеме нещо.

Когато привършваха закуската, тя го запита:

— Знаеш ли къде е отишъл Селиг тази сутрин?

— Отиде да провери строежа на крепостните стени.

Трябваше сама да се досети. Ако не беше в Уиндхърст, непременно се занимаваше с отбранителните съоръжения на новия им замък и така по цели дни...

Селиг ѝ бе съобщил, че ще трябва да отложи празненството в чест на завършването на замъка, докато не приключи строежът на външната стена. Може би оставаше още една седмица, защото зидарите и дърводелците работеха усилено.

Ерика не беше изпълнена с очакване, понеже не знаеше каква роля ще ѝ бъде отредена в празненството, пък и нямаше какво всъщност да празнува. Но всички останали — и слуги, и воители — с нетърпение очакваха края на строежа. Всъщност дори и последният обитател на замъка взимаше участие в градежа — дори и Тургайз, ако Ерика бе някъде из двора на замъка и той би могъл да не я изпуска от очи, докато повдига внушителните греди към дърводелците на скелето.

Господарката не излизаше често навън, поне когато Селиг отсъстваше от замъка, поради простата причина, че беше много горещо и по пладне мъжете работеха разсъблечени до кръста. Но за нея нямаше значение, че вижда тридесетина голи до пояс мъже — смущаваше я само голотата на Селиг, когато го бе видяла без риза още край зловещата яма за мъчения в Гронууд. Нищо чудно, че не бе издържала тази нощ на изкушението — била е подготвена за това без дори да го е осъзнавала.

Но сега все още беше доста рано и Ерика не очакваше да завари на строежа нито един от разсъблечените до кръста зидари, затова спокойно се запъти да потърси Селиг и да му се извини заради избухването си през изминалата нощ. Но ако той се разкайваше за спречкването, тя, разбира се, нямаше да каже нито дума. В последна сметка това щеше да сложи край на среднощната им свада и денят нямаше да се различава от вчерашния. Спомни си за гнева и обидата, които бе изпитала, при мисълта, че ѝ изневерява с Лида. Трябваше да накаже тази безсрамница.

Ерика изчака Тургайз да се нахрани, защото знаеше, че той веднага ще я последва навън. И наистина гигантът неотстъпно вървеше на две крачки зад нея. Не бе трудно да намери Селиг, който бе слязъл от крепостните стени и се бе отбил до майсторите, които се суетяха се край крепостната врата, издигаща се в средата на външната стена. Зидарите бяха от крепостните на Ройс, наети временно да помогнат за строежа зет му. Но сред тях имаше и още един, по-особен помощник, ако въобще може да се очаква, че Лида би могла да бъде от полза при един строеж.

Селиг се бе облегал на рамката на вратата и се караше на майсторите. Изглежда, че не обръщаше никакво внимание на младата робиня, но можеше ли Ерика да бъде сигурна в това? Та не виждаше ли от десет метра как онази негодница търка бедрата си в неговите, как се бе навела почти до раменете му, уж за да го масажира. На Ерика ѝ се стори, като че ли го гали предизвикателно...

Ако вчера бе видяла такава гледка, щеше само да обърне презрително гръб и да се прибере в къщата, без да показва чувствата си, дори и да се задушаваше от мъка. Но след прекараната нощ повече не можеше да бъде само безмълвен свидетел на явното безочие на Лида. За да сломи нейната съпротива, проклетият викинг си послужи с нагла лъжа. Очевидно само една жена не му стига — дори и дузина са му малко. Защо пък да не преспи с някоя и друга нощ със съпругата си? И на всичко отгоре успя да я прилъже...

Повече не можеше да се сдържа. Изпищя с все сила. Всички спряха работа си и вдигнаха глави. Тя се втурна към замъка, но не за да избяга, а за да намери някакво оръжие. Ще кастрира този негодник, за когото бе принудена да се омъжи, а после ще обеси любовницата му на гредите на тавана за косите ѝ.

— Ерика!

Тя не се спря, макар да ѝ се стори, че Селиг се е втурнал по петите ѝ. Убеди се, че не е сгрещила, когато отново чу гневния глас, но вече много по-близо. И макар да имаше значителна преднина — вече бе влетяла в предверието — младата жена разбираше, че няма да може да изкачи стълбите по-бързо от него и да се добере до кинжалите в стаята на Тургайз. Проклетите му дълги крака! Нуждаеше се от някакво оръжие, веднага, но наоколо не видя нищо подходящо, с което да може да го отблъсне от себе си. Всички маси в трапезарията бяха разтребени, с изключение на една — масата, на която бе закусвала с Тургайз.

Ерика заобиколи масата, за да пресече пътя на преследвача си, и посегна към първото, което ѝ попадна под ръка. Захвърли в лицето на Селиг остатъците от сутрешната трапеза — двете дървени купи с утайката от овесена каша, огризките от хляба и сиренето, лъжиците и солницата. Ако можеше да повдигне тежката дървена пейка, и нея щеше да я стовари на главата му.

Той се опита да отскочи или поне да се опази от тази градушка, но не успя да избегне масивната солница и след миг бе засипан от главата до петите с кафеникавите кристали на солта. Гледката се допълваше с няколко пръски от овесената каша по лицето му. Изглеждаше смешен, но тя бе така побесняла, че не можа да оцени комичното положение. На красивото, но изпоцапано лице на Селиг бе изписано изражение на пълно недоумение. Помисли си, че жена му наистина е полудяла.

И го изкрещя с пълни гърди:

— Ти си луда, жено!

— Аз ли съм луда? — кресна тя.

Ерика трескаво се огледа, за да открие наоколо още нещо подходящо, което да захвърли в лицето му. Селиг побърза да скочи към нея, когато видя как тя грабна масата с двете си ръце и започна да я надига към него. При този отскок част от солта от главата му се посипа по раменете му, но все още си оставаше порядъчно осолен от горе до долу.

Зад тях се надигна глухо ръмжене:

— Не я закачай.

И двамата се обърнаха и видяха Тургайз, изправил се в цял ръст, скръстил ръце на мощната си гръд, но готов всеки миг да се намеси. Намръщаното му лице не вещаеше нищо добро за Селиг.

— Не видя ли какво направи с мен? — извика Селиг.

Тургайз не можеше да не е видял свадата, но продължи със своето:

— Не я закачай.

Вбесен, Селиг изпъшка, но все пак свали ръце от раменете ѝ. Тя се извъртя и посегна да го удари, но достигна само до рамото му. Нищо не му стори, само на земята се посипа още сол.

— По дяволите, жено, какво те прихвана? — изрева Селиг.

— Ти си един лъжец, викинг! — изкрещя тя. — Жалък лъжец! И развратник. Никъде по света няма да се намери такъв развратник като тебе!

Той не разбра в каква лъжа го обвиняват, но това за развратника му бе напълно ясно и той недоверчиво запитва:

— Нима ме ревнуваш?

— Не, аз съм просто отвратена от теб — поправи го тя.

— Ревнуваш — настоя той и внезапно онази усмивка отново цъфна на устните му.

Ерика го удари в гърдите.

— Не ме е грижа с колко жени се занасяш, но само не ме причислявай към тях и по-добре е да се върнеш при твоите любовници. Това не е ревност. Но като твоя жена не мога да допусна това.

Ако се бе замислила дори за миг, Ерика щеше да схване, че преминава всякакви граници. Жената не е родена да заповядва, жената е създадена, за да се подчинява. Но, за щастие, в рода на Селиг имаше много властни жени и може би затова сега той не се засегна и дори не се разгневи от яростта на жена си. Всъщност дори бе очарован от буйните ѝ опити да защити правата си на съпруга, нещо повече — на любимия съпруга, пък и имаше пълно основание. Но че ревнуваше — това бе несъмнено.

Младият викинг не можа да скрие усмивката си.

— Е, щом като не ревнуваш, а само си отвратена от мъжа си, мога ли да те запitam на какво се дължи тази... това... отвращение?

— Значи се правиш, че не разбираш и ми се подиграваш? Само че не се опитвай да ме изкараш сляпа!

— А, заради онази слугиня, така ли било?

— Да, заради онази! И докато тя е все още в този замък, аз ще бъда в замъка на брат си.

— Не, това няма да го допусна.

— Тогава се отърви от нея!

Неотдавна Селиг вече бе решил да постъпи точно така. Лида навярно нямаше да иска да напусне замъка, но това само щеше да струпа нови беди на главата му. Ала едва сега се замисли за последиците.

— Предложението ти не е глупаво. Все пак обаче ще попитам бойците си дали някой няма да я поиска за жена — продължи той, но се замисли и отсече: — Не, тя няма да се задоволи с бедняшкия живот на войнишка съпруга. Съмнявам се дали някой от моите хора, дори и да може, ще пожелае да плати толкова скъпа цена.

— Тогава ѝ намали цената.

Селиг отново се запита дали жена му е полудяла, или само така изглежда.

— Аз... съм платил... не, не мога да направя това!

— Аз ще платя за нея.

Това бе гласът на Ивар. Той се бе опитал да се сдържи и да не се засмее, но не успя. Около тях се бе насъбрала развеселена тълпа. Започнаха шеги и подмятания, поздравления и потупвания по гърба. От смях Торолф дори се претърколи от скамейката и падна на пода.

Но Ерика не се забавляваше. Можеше да постигне това, което желаше, но прекалено късно. Вече бе убедена, че не може да вярва на мъжа си. Селиг дори бе обърнал всичко на шега. Но не и тя.

Младата жена тихо се измъкна навън, докато Селиг и Ивар продължаваха да се пазарят за цената на Лида. Преди да се качи по стълбището, господарката видя силуета на Лида. Робинята изчакваше решението на мъжете и с алчен поглед слухтеше за цената си, радостна, че е предмет на толкова разгорещен спор. На лицето ѝ нямаше дори и следа от тревога или огорчение, че ще бъде продадена на друг господар.

Но Ерика с отчаяние си помисли, че нейната собствена реакция ще бъде съвсем различна. Ако някой ден Селиг реши да я изгони, с нея ще бъде свършено. О, богове, как можа да бъде толкова глупава да се влюби в този мъж, дори и след като чу предупрежденията на сестра му?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Селиг изчака залеза и чак тогава тръгна да търси Ерика. Откри я в кухнята, заета с последните указания за вечерята. Преди час той също се бе отбил в кухнята, за да вземе храната за разходката и я сложи в торбата, окачена за седлото на коня му.

Междувременно господарят се разпореди да повикат Тургайз и му съобщи, че този път няма да се наложи да ги придружава. Не може да се каже, че гигантът посрещна вестта с одобрение, но все пак се надяваше, че Ерика ще бъде в безопасност щом е със Селиг.

Макар че свадата между двамата млади съпрузи се бе разразила рано сутринта, по облеклото на младия викинг все още личаха следи от разпиляната сол. Но по две причини той не искаше да се измие и да почисти дрехите си. Младият викинг искрено се забавляваше с изблиците на темпераментната си любима, а от друга страна така си създаваше повод да я убеди да се изкъпят в реката. Опитваше се да открие начин да ѝ се извини. Веднъж вече я бе видял през деня, но тя му бе хвърлила такъв смразяващ поглед, че Селиг остана като закован на място. Очевидно все още не се бе успокоила.

През целия ден Ерика беше ядосана и като че ли не понасяше никого около себе си. Но имаше поне едно обстоятелство в негова полза — след като бе прекарала почти целия ден в горещата кухня, сега съпругата му изглеждаше зачервена и изпотена не по-малко от него. Селиг трябваше да се възползва от горещината, която в този ден бе непоносима. Разбира се, като си помисли за буйния нрав на съпругата си, той не очакваше, че ще бъде лесно да я убеди да отстъпи и да приеме предложението му да се изкъпят в онова прохладно езеро.

Може би въобще не би трябвало да я пита, а да я метне на седлото пред себе си, да я отведе до езерото и да я потопи в прохладната вода. Пък после могат да поспорят, колкото искат, дали е трябвало да стане така, или не.

Селиг обичаше да дразни и предизвиква околните и последният вариант му допаднаше, но за да го осъществи, трябваше да се престори

на много сериозен и загрижен, за да успее да се отърве от гигантския телохранител на жена си, който неизменно я следваше по петите. Ако успееше да изиграе тази роля достатъчно убедително, така щеше да си спести спора със самата нея.

Селиг намери някакъв повод, за да я накара да излязат от кухненската пристройка, и веднага, след като се озоваха на двора, започна да я уговаря:

— Ела с мен — подхвърли небрежно той и се насочи към оседлания кон.

— Къде? — намръщено запита тя, без дори да помръдне от мястото си.

Наложи се да се върне при нея и да ѝ подаде ръка, за да я накара да тръгне с него.

— Ще се поразходим малко — кротко предложи той, но без да се впуска в обширни обяснения.

Тя все още не помръдваше.

— Но вечерята...

— Вечерята може да почака.

Селиг я повдигна и я постави на седлото. Все още намръщена, Ерика упорито избягваше погледа му, затова той, след като се настани на седлото зад нея, побърза да я омилостиви.

— Не ти бях споменал досега, но наблизко има една много хубава местност, където отдавна искам да те заведа. Копнея да отдъхнем малко и да се порадваме на спокойствието и прохладата на този приказен кът и то двамата заедно след всичко, което преживяхме... Ще си починеш и ще ти хареса много, сигурен съм в това.

Младата жена не отговори нищо, но пътят до езерото не бе дълъг. Докато яздеха, Селиг си мислеше упорито дали все пак, когато пристигнат на брега на езерото, да не се опитва да я уговаря, а направо да я метне в прохладната вода. Но ето че пристигнаха. Той скочи от коня и ѝ протегна ръце, за да ѝ помогне да слезе. Вече се смрачаваше и едва се виждаха горските цветя, обсипали смълчаните поляни сред дърветата край езерото. Младият викинг съзнателно бе избрал да дойдат тук привечер — така жена му по-малко би се притеснявала да се съблече, преди да се изкъпят, ако той успее да я убеди да влезе с него във водата.

— Сестра ми обича много това място и често идва тук заедно с Ройс — промълви той. — Всъщност не само те двамата се отбиват тук. Родителите ми също идват да поплуват в езерото при всяко свое гостуване в Уиндхърст.

Ерика не можеше да си представи как баща му и майка му биха плували в прохладните, но тъмни езерни води, но думите му, като че ли я успокоиха малко.

— А ние какво ще правим тук?

Той се усмихна, преди да ѝ отговори:

— Бих искал да измия следите от твоя гняв. Обърни внимание на това, че не настоявам ти сама да заличиш тези следи, макар че имам право да поискам това от теб. А ти можеш също да се насладиш на прохладата на езерото след такъв жарък ден като поплуваш с мен.

Селиг не изчака отговора ѝ, а се обърна към водата и се гмурна, без дори да съблече дрехите си. Ерика толкова силно се изненада от постъпката му, че за миг забрави за подозренията си. Той се засмя и започна да пръска вода около себе си, размаха ръце и разтърси косата си. Капките достигнаха чак до пейката на брега. Приличаше на хлапак, който се радва на любимата си игра, и когато се обърна с гръб към нея, тя не можа да сдържи усмивката си при вида на смешните му движения във водата.

Искрящата вода изглеждаше тъй подканваща и приятна, че за миг си представи колко приятно би било да се изкъпе и тя, но не, тя не можеше да влезе при него. Това би означавало, че му е простила и е забравила, а вече бе твърдо решила повече да не повтаря тази грешка.

Дори и не смяташе да му благодари, че продаде любовницата си, защото всъщност той не я бе прогонил от замъка, Лида все още оставаше в имението, макар и вече като робиня на Ивар. Пък и кой можеше да ѝ гарантира, че Селиг нямаше да продължи да се среща и да ѝ изневерява с нея, като използва помощта на предания си приятел? Тогава щеше да се окаже, че съпругът ѝ се е отървал от всички неудобства с един показан жест, а тя не бе успяла да постигне нищо, освен да се прояви като истинска глупачка. Единствено печелеше Селиг като си осигуряваше забавление за месеци напред.

Ерика не беше много сигурна, че съпругът ѝ наистина само се забавлява от гневния ѝ изблик, но всичко бе тъй объркано, че нямаше смисъл повече да си напруга въображението. На негово място всеки

друг мъж би побеснял след това, което днес сутринта направи с него, особено след като се нахвърли с обидни думи и го засипа с остатъците от закуската. Всеки друг би я набил с камшика си. Разбира се, Селиг не би успял да я накаже толкова сурово, защото верният Тургайз бдеше над нея и щеше да го спре с мощната си десница. Но съпругът ѝ би могъл да измисли някакво по-умерено наказание — а той е дяволски способен да състави подобен план — и дори самият Тургайз не би могъл да се намеси, ако вината е нейна.

Но гневът ѝ почти се бе изпарил и поради още една много важна причина. Тя нямаше право да се нахвърля върху съпруга си и да го излага публично. Тук вината беше нейна и — което бе още по-лошо — всичко бе започнало по доста глупав повод. Не бе чудно, че приятелите му се забавляваха толкова и се смяха до сълзи. Съпрузите никога не са били верни на жените си. Защо Селиг да бъде различен? Но тя все още не проумяваше защо той се възхищаваше от буйните прояви на ревността ѝ.

Ерика все още гледаше унесено, когато Селиг започна да се съблича. Ризата, ботушите, гамашите, жартиерите, бельото — всичко бе захвърлено на пейката до брега, съвсем близо до нея. Вече бе доста тъмно и той се потопи до кръста в езерото, така че тя, поне засега, не трябваше да извърща глава настрани. Но точно това очакваше той от нея — да го гледа гол, и красив в прохладната вода. Затова младата жена остана нащрек, изпълнена с подозрения към всяко негово действие, особено към опитите му да използва очарованието си. И тази негова усмивка. Най-подозрителна си оставаше прословутата му усмивка.

Проклет викинг! Защо е толкова различен от другите мъже? Защо е тъй привлекателен, събуждащ желанията ѝ против волята ѝ?

„Не е в природата му да наранява жените...“

Не, наранява само тези, които са били достатъчно глупави, за да се влюбят в него.

— Не ми е приятно да плувам сам — внезапно я стресна подканващият му глас.

— Тогава не си намерил онази, която ти трябва — отвърна му сърдито тя.

— Не, намерил съм точно тази, която ми трябва.

Отговорът му стопли сърцето ѝ, макар че все още отказваше да си го признае. Предусетила накъде ще я поведат чувствата ѝ, младата жена се уплаши, че с всеки изминал миг за нея става все по-трудно да устоява на обаянието му. Ала трябваше да устои. Този мъж бе роден само за да съблазнява жените. Нито една негова дума не трябваше да се възприема сериозно.

Тя се отдръпна, за да потърси къде да се настани удобно на поляната сред ухаещите цветя. Той се опита още веднъж да я прикани да се изкъпе с него. След като и този пореден опит завърши с неуспех, Селиг започна нарочна да се разтакава с къпането, а тя се зачервяваше все повече, докато гледаше мускулестото му тяло, залято с искрящата вода.

Най-после Ерика се сепна и го попита:

— Дали ще ни запазят вечерята, за да се нахраним, когато се приберем?

— Не, тази вечер ще хапнем тук, на брега — отговори ѝ той. — Ако вече си огладняла, можеш да започваш без мен. Ще намериш храната в торбата, която е привързана към седлото.

Ерика не искаше да останат тук за вечеря и едва се сдържа да не започне нова кавга. Наистина мястото беше много романтично, с този топъл бриз, с плътното ухание на горските цветя, с лениво плискащата се вода до брега. И така усамотено. Дори прекалено усамотено.

Тя отиде до коня и взе торбата с храната. Най-отгоре намери мях с вино, отпи две глътки, за да се успокои, но не се успокои или точно се успокои прекалено много, защото дори не се стресна, когато долови леките стъпки на Селиг, който бе излязъл от езерото и сега се прокрадваше към нея.

В този миг се показва луната и светлината ѝ обля пустия бряг. Преди да отпие от мяха с виното, младата жена се чувстваше нещастна, но сега всичко ѝ се стори прекрасно, като преобразено с вълшебна пръчица. Този мъж изглеждаше като млад бог, току-що появил се загадъчно от водите като дар от небето. Испита странно желание да протегне ръка и да го докосне, да се убеди, че не сънува. Но желанието да го докосне си имаше и друга причина...

Ерика изведнъж проумя какво може да се случи и бързо се изправи. Несъзнателно сграбчи винения мях като оръжие за отбрана.

Селиг не каза нито дума, не я докосна дори, но въпреки това тя усети как нозете ѝ отмаляват.

Младата жена се извърна, за да не гледа предизвикателната му голота. Задъхана, успя само да прошепне:

— Ще настинеш, ако облечеш тези мокри дрехи.

— Взел съм си чисти и сухи.

— Тогава защо не ги облечеш?

— Днес за пръв път изпитвам хлад — отвърна той. — Нима ще ме принудиш да се облека, когато тук сме само двамата, а ти вече познаваш тялото ми, и с дрехи, и без дрехи?

Думите му отговаряха на истината и щеше да бъде глупаво от нейна страна да настоява повече да се облече.

— Хм, да, така е — смотолеви тя.

Селиг гръмогласно се засмя. В смеха му пролича лукаво задоволство. Още не бе млъкнал и ръцете му вече се плъзгаха по гърдите ѝ и притискаха снагата ѝ към мокрото му тяло. Тя само ахна, докато вихърът на страстта помете всичките ѝ други чувства.

— От какво се страхуваш, малка датчанке? — прошепна той в ухото ѝ. — От това, което ме караш да изпитвам, или от това, което аз те карам да изпитваш?

„И от двете!“ — този вик отекна в мозъка ѝ, но вече не можеше да говори. Лявата му ръка остана на гърдите ѝ, а дясната се плъзна по корема и слабините ѝ и се пъхна между бедрата ѝ, въпреки гънките на ризата и робата. Устните му погалиха шията ѝ и бавно се насочиха към нейните...

На отсрещния бряг Ройс се отдръпна от пейката и постави пръст пред устните на жена си, за да я накара да запази тишина. Устните на Кристен останаха затворени, но само се разтеглиха в игрива усмивка.

— Добре, че забелязахме коня му — прошепна Ройс, докато предпазливо отстъпваха назад към двата коня сред дърветата. — Не мисля, че брат ти би се зарадвал много от нашата компания в миг като този...

— Искаш да кажеш...

— Ясно ти е какво исках да кажа.

— Значи си бил прав. Той не е способен дори да намрази тази жена, която му причини такива страдания...

Раздразненият тон на Кристен го разсмя.

— Като че ли не е със собствената си съпруга.

— Не би го повярвал, дори ако знаеше какво ми разказа Торолф днес. Не можеш да се досетиш какво е станало в замъка му и как е реагирал Селиг след свадата. Брат ми наистина понякога не знае какво върши.

— Е, в този момент бих рекъл, че много добре знае какво върши.

На другия край на езерото Брена гледаше с усмивка, докато Гарик мърмореше, че заради тези лекомислени и ненаситни младоженци не може да се изкъпе и да се разхлади. Ройс и Кристен се бяха отбили до селото край Уиндхърст, преди да тръгнат към езерото с намерение да поплуват, а Брена и Гарик идваха направо от замъка. Двете семейни двойки се бяха приближили към езерото от различни посоки, затова не се бяха срещнали. Но и четиримата бяха забелязали отдалеч коня на Селиг.

Гарик подаде ръка на жена си, за да ѝ помогне да се качи на седлото, и я попита учудено:

— Не мислиш ли, че все пак той скоро ще свърши и ще е по-добре да го изчакаме?

— Ако прилича на теб, мили...

— Е, вече няма значение. И да не си започнала пак с твоето „Нали ти казвах...“ Бих предпочел точно сега да не се убеждавам, че той харесва жена си повече, отколкото ни показва на нас.

Брена само се засмя.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Изпотен от кошмарния сън, Селиг се събуди, изправи се в леглото и Ерика потръпна. Напоследък той често се стряскаше насън, но ужасяващите видения за пръв път се бяха запечатали така ярко в паметта му. Дори усещаше болка в тила, като че ли току-що го бяха ударили.

— Какво ти е? — сънено го запита Ерика.

— Най-после си припомних къде съм виждал лорд Дъруин.

— Кого?

Той отметна завивките и стана от леглото.

— Трябва непременно да поговоря с всички от моето семейство — изрече той.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Но сега е посред нощ.

Селиг вече обличаше дрехите си.

— Това не може да се отлага.

Младата жена го изгледа с присвити очи.

— Не е нужно да се извиняваш, когато искаш да напуснеш това легло. Така че върви.

Селиг се спря. Не можеше да не реагира на язвителния тон и на острите думи на съпругата си. Отлично знаеше какво ѝ се върти в главата.

— Ти си най-недоверчивата жена, която съм срещал през живота си.

— Имам много сериозни основания да съм недоверчива, след като ми се налага да живея с мъж като теб.

— Не, това не те оправдава. Обратно на твоето мнение, скъпа моя, аз нямам навика да лъжа хората. Можеш да ми вярваш, когато ти казвам, че не се интересувам от Лида и никога няма да посегна към нея, освен да ѝ посоча вратата. Можеш също да ми вярваш, когато ти казвам, че съм познавал толкова много жени през живота си, че сега

дори не помня имената им. Тогава защо ще те лъжа, че съм бил с още една жена след толкова много любовници в миналото?

— Защото си спал с тази след сватбата ни!

Селиг ѝ хвърли ядосан и продължителен поглед, но се задоволи само с една кратка заповед:

— Обличай се.

— Защо?

— Защото ще дойдеш с мен. И трябва да ти съобщя, че сериозно се замислям дали да не те вържа пак с веригите към себе си, за да бъдеш денонощно до мен. Тогава, по дяволите, няма да има за какво да ме упрекваш повече.

Като чу тази гневна заплаха, Ерика реши да не спори засега с него, за да не ѝ се наложи наистина да го следва навсякъде по петите му. Все пак трябваше да стане и да се облече, след което бързо слезе по стълбището и го догони на двора. Само си позволи да забележи, като видя, че е оседлал само неговия кон:

— Достатъчно пътувах на седлото пред теб, Селиг. Зная, че имаш много коне. Няма ли най-последно да ми бъде позволено да яздя сама?

Най-последно той се усмихна.

— Забрави ли, че съм непоправим развратник? А всеки истински развратник предпочита да гушне любовницата си при всяка удобна възможност.

— Аз не желая да се гушвам в теб — кипна тя, но това само го накара да се засмее.

С всеки изминат ден Ерика се убеждаваше, че Рагнар бе имал право да говори за Селиг като за много мил и забавен събеседник, остроумен веселяк и душа на всяка компания, стига неговата собствена душа да не бе помрачена от планове за отмъщение. Но понякога започваше да използва чувството си за хумор срещу нея и както по-рано я влудяваше с прословутата си усмивка.

Беше се любил с нея край смълчаното езеро. Беше се любил с нея още веднъж, когато си легнаха в спалнята. Очевидно той все още бе завладян от идеята да започнат всичко отначало — или пък ѝ се наслаждаваше като на всяка нова за него жена. Но имаше дори и по-лошо обяснение: че това за него е само друга форма на отмъщение и затова той търси любовта ѝ — това му даваше възможност да я нарани, когато се убеди, че тя се е влюбила всеотдайно в него.

Но каквато и да бе неговата подбуда, тя трябваше твърдо да му се противопоставя, за да може да се защитава. Не биваше да позволява чувствата ѝ да се задълбочават прекалено много. И затова Ерика се опита, макар и неуспешно, да не обръща внимание на чувствата си, които за съжаление бе разкрила пред съпруга си. Надяваше се той да започне да се изморява от необходимостта непрестанно да я убеждава всеки път, когато искаше да я има в леглото си. Надяваше се да не стига до безумни сцени на ревност, когато той накрая се откаже от нея и започне да търси други жени.

Когато пристигнаха в Уиндхърст, оставаха няколко часа до зазоряване. По пътя Селиг бе променил решението си и не събуди цялото семейство, а само Ройс. Изчакаха го в предишната стая на Селиг, за да не ги чуят слугите. В стаята бяха запалени няколко свещи.

— Нима тук, в твоята стара стая, ти харесва повече, отколкото в новия ти замък? — попита сънено Ройс още от вратата.

Този път Селиг не се постара да измисли някаква шега в отговор на въпроса на зет си.

— Съжалявам, че те събудих, но ми се струва, че можеш да ми помогнеш. Трябва спешно да се направи нещо.

Лицето на Ройс изведнъж стана сериозно.

— Тогава казвай по-бързо.

— В деня, когато си стяхахме вещите, за да се преместим в моя замък, забелязах тук един мъж, който ми се стори познат, но не можах да си спомня къде съм го виждал. Кристен ми каза, че се наричал лорд Дъруин, но това име нищо не ми говореше.

Ройс кимна.

— Той не е от околността, но аз го познавам от много години. Преди да умре съпругата му, преди седем или осем години, тя и Дъруин постоянно бяха в кралския двор, но след това той се завърна в имението си, а в двореца остана синът му. Ако не ме лъже паметта ми, синът му Едред загина при последната битка с датчаните — същата битка, в която ти бе ранен и Рагнар ти е спасил живота. Едред много приличаше на баща си и може би си се сетил за него, а не за стария Дъруин.

— Не, този, когото видях, бе възрастен мъж, пък и го видях съвсем наскоро. Ройс, това бе в деня, когато бяхме нападнати в гората.

Тъкмо преди да ме ударят по главата, видях как лорд Дърюин съсече стария епископ, когото придружавах.

— Сигурно грешиш нещо.

— Не. Тази нощ отново сънувах онова нападение. Припомних си много ясно онзи злокобен ден, припомних си и участието на Дърюин в схватката. Само него си спомням. Като че ли и сега виждам дрехите — бяха по-изискани, отколкото би трябвало да бъдат дрехите на някой обикновен крадец.

Ройс се развълнува и прекара пръсти през черната си коса.

— За бога, имаш ли представа за какво намекваш?

— Да. Не сме били нападнати от крадци. Това е било организирано нападение срещу кралски пратеници, за да се осуетят преговорите. Но трябва непременно да чуя какъв ще бъде твоя съвет: дали да известя краля, преди да убия този мъж, или след това?

Ройс присмехулно изкриви устни въпреки сериозността на положението.

— Съмнявам се, че ще имаш тази възможност. Алфред ще настоява той сам да се заеме със случая. Но можеш да бъдеш сигурен, че Дърюин ще увисне на бесилката, ако се докаже, че е виновен.

— Но, Ройс, забрави ли, че аз едва не загинах тогава. И никога няма да забравя ужасната болка в главата, която със седмици бях принуден да понасям. Искам удовлетворение като предизвикам на дуел виновника за това престъпление.

— Да, същото желае и баща ти, и майка ти, и жена ми. Ти, приятелю, може да постъпиш така, както би постъпил всеки истински викинг. Но не забравяй, че сега се намиращ в Уесекс и крал Алфред държи да се спазват законите му, затова по-добре ще бъде да се срещнеш с него. В края на краищата това ужасно престъпление е било замислено срещу неговите пратеници.

Селиг промърмори нещо, подобно на съгласие, и Ройс реши да го приеме като потвърждение на предложението му, затова продължи:

— А сега да се заемем със срещата между теб и краля. Аз зная къде е понастоящем кралският двор. Всъщност Алфред възнамеряваше да ни посети отново, след като се върне от замъка си в Чипънхейм, но мисля, че не е необходимо да чакаме толкова дълго. Ще изпратя вестonosец при него.

Селиг кимна. Вече бе започнал да се успокоява. Но все пак се ядосваше, че Ройс не одобри плана му да намери лорд Дърюин и да се разправи с него. О, защо не успя да се досети по-рано, още когато видя Дърюин сред непознатите мъже в двора на Уиндхърст? Но от онзи мъчителен период на живота му в паметта му бе останал само споменът за болката и споменът за първата му среща с Ерика. Младият викинг страстно желаше и този спомен да изчезне. Ройс се спря до вратата, обърна се и каза:

— Засега най-добре ще бъде да не предприемаш нищо. Крал Алфред ще се погрижи всичко да се уреди колкото е възможно по-бързо, макар че невинаги действа така бързо, както бихме искали. Не е сигурно, но може би утре сутринта ще бъде тук и веднага ще иска да те види.

— Отлично.

— А сега върви да поспиш. Аз също ще си легна, след като изпратя вестносеца.

Ерика търпеливо изслуша разговора им, макар че не разбра нито дума. Причината за това бе, че Ройс и Селиг разговаряха само на келтски. Младата жена реши, че тъй като Селиг явно все още не бе научил англосаксонски, не е зле тя да научи келтски. Още повече, че с лекота усвояваше чуждите езици.

— Ще тръгваме ли? — попита тя.

Селиг се сепна, изненадан, че тя все още е там.

— Не, ще останем, за да изчакаме пристигането на краля.

Ерика изненадано повдигна вежди.

— Нима смяташ да се намесиш в работите на краля?

Чак сега Селиг се досети, че все още не ѝ бе казал защо бяха дошли в Уиндхърст посред нощ. Той ѝ бе благодарен, че тя не проявяваше прекалено любопитство, за разлика от майка му и сестра му.

— Ще останем тук следващите няколко дни — каза той и се ухили, като огледа стаята, в която бяха живели, преди да се оженят. — Къде предпочиташ да спиш, на пода или на леглото?

— Никак не е забавно — намръщи се тя.

— Ще ти се стори забавно, ако се любим на пода.

— Искаш да кажеш, че ще се любим на разсъмване? — рязко запита Ерика.

Младият мъж отново се ухили.

— Всъщност, защо да чакаме чак до сутринта...

Ерика ахна.

— Но ти не можеш... нали вече два пъти... — не успя да довърши думите си, защото той се засмя и тръгна към нея.

— Мисля, скъпа моя — чувствената усмивка отново се появи на устните му, — че много малко познаваш собствения си съпруг.

И той ѝ даде възможност да го опознае и то по най-приятния начин.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Вестоносецът от Уиндхърст донесе съобщение от крал Алфред, че кралят ще пристигне в замъка късно следобед. Ройс оседла коня си, за да го посрещне извън замъка. Искаше да разговаря насаме с краля преди срещата му със Селиг. Явно кралят придаваше голямо значение на тази среща щом бе потеглил толкова бързо към Уиндхърст, придружен от малобройна свита.

— Надявам се, че следващото ми посещение няма да бъде по толкова неприятен повод — започна Алфред.

— Роднините на съпругата ми се грижат да не скучаем — пошегува се Ройс.

Кралят се усмихна, за да покаже, че е оценил шегата му и продължи:

— Твоят зет отправя много тежко обвинение. Разбира се, ще трябва да го повтори в присъствието на лорд Дърюин.

— А какво ще стане, ако лорд Дърюин не се признае за виновен?

— Той все още не знае за обвинението — призна кралят. — Не исках да събуждам подозренията му, преди да съм изяснил случая. Затова той не е с мен сега, а ще пристигне по-късно с останалата част от свитата ми. Мисля, че ще бъде по-добре да го изненадаме, за да няма възможност да измисли някакво оправдание. Нека братът на жена ти се появи внезапно, когато повикаме лорд Дърюин да обясни действията си.

— Селиг ще се съгласи с радост, но може да го предизвика на двубой.

— Не, ти не бива да допускаш да се стига дотам.

Ройс очакваше кралят да реагира по този начин. Но беше невъзможно да попречиш на един викинг да си отмъсти — знаеше го от собствен опит.

Алфред смяташе, че този въпрос е уреден, и продължи по-нататък.

— Опитвах се да си обясня защо лорд Дърюин би постъпил така. Той мрази датчаните, разбира се, не по-малко от теб. Те убиха единствения му син. Но не мисля, че това е единствената причина.

— Съгласен съм — отвърна Ройс. — Това нападение е било насочено не толкова срещу датчаните, колкото срещу теб, или по-точно срещу твоя план за укрепване на мира.

— Точно така — съгласи се Алфред. — И ако си припомниш целта на моя план, ще откриеш истинската причина за намесата на Дърюин.

Ройс се намръщи.

— Знаеш ли нещо, което аз не знам?

— Да. Една от девойките, които искахме да предложим за съпруга на някой от благородниците в свитата на датския крал, девойка с богата зестра, бе сгодена за сина на Дърюин, Едред щеше да се омъжи за нея, ако не бяха го убили.

— Лорд Дърюин не те познава така добре, както познаваше братята ти и затова предполага, че ти ще предпочетеш да запазиш мира, вместо да се погрижиш за един от лордовете си.

— Той греша като смята, че непременно ще настоявам за женитбата на тази девойка с някой от датските благородници и ще предпочета да водя открита битка с някой от моите васали като него. Но как да запазим мира? Не, той ще трябва да ми обясни постъпката си. Та нали има и други знатни девойки с богати зестри, които бихме могли да предложим на датчаните? Но той е предпочел да действа на своя глава и да прибегне до убийство — ако допуснем, че шурейт ти не се е припознал.

— Да, ако шурейт ми не се е припознал.

Алфред въздъхна.

— Страхувам се, че той не греша и това е най-неприятното задължение, което трябва да изпълня. Мога само да предполагам, че е тръгнал със свитата ми и ще има възможност да види новите пратеници, които ще потеглят към двора на датския крал. Навярно ще се опита да нападне и тях. Съобщиха ми, че той е взел много бойци със себе си, но аз не съм ги виждал.

— Колко са?

— Сигурно са достатъчно, за да нападнат малобройните пратеници и да не оставят нито един жив свидетел. Те няма да се

движат с нас, но ще бъдат наблизно. Не съм предполагал, че имам толкова коварен враг сред приближените си.

— Но как си могъл да знаеш?

— Това не ме извинява — тъжно отвърна кралят. — Трябваше да очаквам, че след като датчаните избиха досега стотици от нашите хора, ще има много противници на мира като лорд Дърюин. Но сега ще узнаем истината. Той ще пристигне тук най-късно утре по обяд. Всъщност едва ли цялата ми свита ще дойде дотогава. Не мога да си представя как съпругата ти е могла да стигне толкова бързо до Източна Англия. На моята свита щеше да ѝ бъде необходимо много повече време.

С тази забележка на краля разговорът им приключи и през останалата част от деня не споменаха нищо повече по този неприятен въпрос, защото отложиха уточняването на подробностите за по-късно, когато крал Алфред се срещне със Селиг. Мъдрият крал не повтори пред Селиг, че наказанието на лорд Дърюин трябва да бъде определено само от него, краля, ако се докаже вината на лорда, а само добави:

— Ако не докажеш обвинението си, аз няма да имам правото да го накажа. В такъв случай не възразявам, ако го предизвикаш на двубой.

Думите на краля напълно удовлетворяваха желанието на Селиг.

Докато мъжете обсъждаха предстоящите събития, Кристен се зае с подготовката за предстоящото гостуване на кралската свита. Ерика ѝ предложи помощта си, тъй като тук, в Уиндхърст, нямаше никакви задължения. Но предложението ѝ, макар и да бе продиктувано от най-добри намерения да бъде в помощ на зълва си, се оказа грешка, защото по време на приготвянето Ерика за пръв път се опита да поговори със сестрата на Селиг откакто бяха напуснали Уиндхърст. Много малко време ѝ бе нужно, за да установи, че тук всъщност нищо не се бе променило.

Ерика намери дрехите, които Кристен ѝ бе дала — не от грижа за нея, разбира се, а от желание да не изпадне Селиг в неудобство заради дрипавата си съпруга. Ерика никога не беше глезена от семейството на съпруга си. Кристен се държеше с неприязън към нея, но все пак не толкова враждебно както останалите жени в замъка.

Ерика не можеше да се примири с това. Досега не бе реагирала на техните подмятания, защото бе потисната от чувството си за вина пред Селиг, но вече бе успяла да преодолее тези тягостни угризения. Повече не желаше да поема цялата вина върху себе си, пък и нали вече бе негова законна съпруга. Трябваше да се сложи край на всяка вражда.

Ето защо, когато най-после останаха сами в кухнята, младата жена не се поколеба да упрекне зълва си за студенината, с която я бе посрещнала. Заговори внезапно, без предисловие, като прямо попита Кристен:

— Все още ме мразиш, нали? Тогава защо не се противопостави срещу женитбата на брат ти?

Кристен бе изненада от неочакваните ѝ думи, но успя да се овладее и отвърна твърдо:

— Всъщност, не е точно така... не те мразя. Но се съмнявам дали ще мога някога да ти простя за всичко, което му стори. Може би Селиг ще ти прости, защото той си е такъв, добросърдечен по природа, поне към жените. Но аз не мога да забравя миналото.

— Не ти ли е минавало през ума, че ако тогава в Гронууд Селиг бе посрещнат не от мен, а от брат ми, то Рагнар щеше да го обеси, вместо да заповяда да го бият с камшик? Вече се поболях от чувството за вина, за което брат ти не спира да ми напомня. Боговете са ми свидетели, че се опитах да му дам възможност да се измъкне от обвиненията, но той предпочете истината, която звучеше много подозрително, и затова бе наказан. И не ми повтаряй отново, че той е казал истината, защото думите му звучаха неправдоподобно.

— Свърши ли? — хладно запита Кристен.

Ерика въздъхна.

— Да, свърших. И както виждам това, което ти казах, едва ли има значение за теб.

— Може би защото не одобрявам боя с камшик. А това, което никога няма да мога да ти простя, е твоето безсърдечие, когато си се смяла, докато той е страдал.

— Какво съм направила?

— Не се опитвай да го отричаш, Ерика. Той ми разказа всичко.
— Кристен повтори думите на брат си. В гласа ѝ се усещаше

нарастващ гняв: — *Тя се наслаждаваше на моите страдания. Никога няма да забравя нейния смях.*

Ерика се вцепени от изумление.

— Това е лъжа! Не съм се смяла по време на разпита. Попитай Тургайз. Той беше там през цялото време.

— Не говоря за разпита, а когато са го били с камшик.

— Но аз дори не съм била там тогава — извика Ерика. — Ако бях там, това никога нямаше да се случи. Племенникът ми си бе счупил ръката и ме извикаха. Ако това не се бе случило, щях да спра наказанието. Видях брат ти отново, чак когато дойде да го вземеш.

— Същото ми разказа и Рагнар. Но нима мислиш, че ще повярвам на теб и брат ти, а не на Селиг? Ако истината е такава, каквато казваш, по-добре говори със Селиг, а не с мен...

— Какъв смисъл има — ядосано я прекъсна Ерика. — Той няма да ми повярва, така както и аз не му повярвах, така както и ти не ми вярваш — после се засмя горчиво. — Но все пак ти благодаря, че ми разказа всичко това. Не знаех, че съм толкова злобна и безсърдечна.

Тъй като бе казала повече, отколкото бе мислила, младата жена се обърна и се върна в залата като остави Кристен разгневена, но замислена. Един от тях лъжеше и, разбира се, това беше Ерика. Но, по дяволите, тя говореше толкова искрено и убедително.

Кристен може би щеше да забрави този разговор, ако на другия ден Селиг не ѝ се оплака от държанието на съпругата си. Очевидно Ерика не му бе казала за разговора между тях двете, но явно все още бе много ядосана, защото си го бе изкарала на него.

Той изхвъркна гневно от стаята и едва не се сблъска със сестра си в коридора.

— Как е възможно тя да се сърди за нещо съвсем дребно, за някаква си рокля, когато аз ѝ простих всичко, което ми причини в нейния замък?

— Казал ли си ѝ това? — попита Кристен.

— Кое?

— Че си ѝ простил?

Въпросът ѝ го раздражни.

— Но аз съм ѝ го показал. Помолих я да започнем отначало. Искаш ли да ти повтора думите, които ми каза в стаята? Тя все още ме мрази. И не се интересува от това, че аз вече не я мразя.

— А кога се случи това?

— Кое?

— Кога престана да я мразиш?

Той махна нетърпеливо с ръка.

— Какво значение има това?

Кристен въздъхна и го поведе към бъчвите с бира, наля по една халба и двамата седнаха на най-близката маса.

— А сега ми разкажи всичко.

Селиг се намръщи.

— Какво да ти разказвам? Тя не иска да разговаря с мен.

Кристен не можа да сдържи усмивката си.

— Някои мъже не биха се оплаквали.

— Запази си остроумието за друг път, Крис, сега не съм в настроение.

— Разбирам. Но не мога да разбера как сте могли да се ожените, без да разберете кое е най-важното за всеки един от вас — в този момент видя, че Ерика слиза по стълбите и тръгва към тях. Не каза нищо на Селиг, а продължи: — Няма ли да ти е интересно да узнаеш, че тя не си спомня да се е смяла, когато ти си бил в Гронууд?

Той изсумтя недоволно.

— Не я обвинявам, че не иска да си признае. Все пак тя е жена, а коя жена ще си признае вината?

Ерика чу думите му и се закова на място. Но Кристен беше твърде ядосана, за да премълчи.

— Щом разсъждаваш така, не е чудно, че тя ти се сърди. Нали всъщност смехът ѝ те бе озлобил и те бе накарал да търсиш отмъщение? Така че по-добре ми разкажи какво точно си спомняш.

Селиг се намръщи.

— Опитвам се да го забравя. Но си спомням, че тя каза, че съм я обидил, а аз нямах намерение да я обиждам. Отидох в замъка ѝ да търся помощ, но не я намерих. Вместо това, срещнах нея. Главата ми се цепеше от болки, погледът ми беше замъглен и мислите ми бяха объркани. В някои мигове разбирах коя е тя и защо са ме оковали във вериги, а в следващите губех представа за всичко наоколо. Казах ѝ, че ми е необходимо легло, дори мога да легна и в нейното, ако ме иска. Не исках да я обиждам. Жените винаги са ми предлагали с радост леглото си и аз се държах с нея като с една красива жена.

Кристен видя, че лицето на Ерика се изкриви от мъка и тя се обърна, и побягна навън. Почувства се виновна, че си бе послужила с хитрост, макар че се надяваше по този начин да сложи край на лъжата между двамата съпрузи, въпреки че не знаеше кой от тях лъже.

Реши, че е по-добре да не казва за това на Селиг. Достатъчно лошо бе, че Ерика го знаеше.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Ерика се затича към крепостната врата на замъка Уиндхърст, но точно в този миг насреща ѝ се зададе кралската свита. Наложиха се да ги изчака да преминат през вратата, затова се отдръпна и, облегната на студената каменна стена, притвори очи, за да прикрие напирещите сълзи. Имаше чувството, че животът отново е изгубил смисъл за нея, а душата ѝ се разкъсваше от мъка. Вината ѝ пред Селиг не бе забравена и тя с нищо не можеше да промени нерадостната си участ.

Той не е мислил, че я обижда, а само се е стараел да ѝ се отплати за помощта, която е търсел в Гронууд... Нима Селиг, нейният любим съпруг, е искал да предложи тялото си като разменна монета? Какви са били тези жени, които са го научили така да им се отплаща? О, богове, може би той не е знаел какво говори, може би, измъчен от раната и изгарящ от треската, не е бил на себе си... Защо не е разбрала какво е изпитвал той в онези ужасни мигове? Защо не му бе помогнала, вместо да изпада в гняв и да го измъчва още повече?

И защо той си въобразява, че тя е способна да се смее злорадо, докато той страда под ударите на камшика? Селиг наистина вярва, че е било така. Ерика си припомни думите му: „Никога няма да се засмееш отново“. Тогава, когато ги чу, младата жена си бе помислила, че той много държи на тази своя закана и се оказа, че не е сгрешила. Но и това ли може да се обясни с трескавото му състояние край онази ужасна яма в Гронууд? Нима той си е въобразил, че е чул нейния смях, и сега го счита за истина? Ерика Безсърдечната. Той е вярвал, че тя няма сърце в гърдите си... Тогава как е могъл да я докосва, да я прегръща? И как би могла тя да го разубеди, когато е напълно уверен в правотата си?

— Ей, ти — сепна я някакъв вик, — кой е онзи келтски рицар, застанал до крал Алфред?

Гласът звучеше властно. Лицето на непознатия изглеждаше като лице на надменен господар, свикнал да му се подчиняват всички наоколо. Мъжът бе от свитата на краля, придружаван от още двама

рицари. Тримата очакваха нейния отговор. Изведнъж зад тях се появиха много каруци и воители на коне, които скриха от погледа й тримата благородници.

Но като се досети, че я питаха за някакъв келтски рицар, тя разбра кого имат предвид и побърза да им отговори:

— Това е моят съпруг, Селиг Благословения, но той е келт само по майчина линия. Баща му е викинг.

— Вие двамата, да не би да сте датчани?

Въпросът бе зададен с такова отвращение, като че ли да си датчанин е някакво престъпление, но Ерика бе твърде измъчена, за да обръща внимание на думите му.

— Той е норвежец — уморено отвърна Ерика и се отдели от крепостната стена. — Тук само аз съм датчанка.

Ерика се отдалечи бавно от крепостната врата и постепенно се успокои като се постара да забрави за досадните непознати конници. Трябваше да се усамоти някъде, далеч от тази шумна тълпа, за да реши какво да прави. Но в този миг видя Селиг в двора на замъка, вперил погледа си в нея... Тогава Ерика се обърна и отново закрачи към крепостната врата.

Лорд Дъруин я проследи с присвити очи.

— Нещо не ми харесва тук — промърмори той и се обърна към един от своите придружители. — Намери Огден и му кажи да я проследи. Ако трябва, да вземе още някого със себе си, но да не я изпуска от очи. Ако се наложи да се предприеме нещо друго, Алдуин ще им донесе заповедта ми.

Първият мъж се зае да намери останалите трима, които бяха влезли в Уиндхърст заедно с лорд Дъруин. С него остана само Алдуин, който побърза да попита господаря си:

— Не можа ли да познаеш чернокосия викинг, застанал до крал Алфред? Това е онзи мъж от пратеничеството на краля, когото оставихме миналия месец в гората, защото го помислихме за мъртъв. Сега Огден носи неговия меч.

— Значи той е бил един от кралските пратеници — ахна Алдуин. — Не, не може да бъде. Да не би да има брат близък?

— Тогава защо Алфред толкова бързо приключи с обиколката си из западните земи и се върна в Уиндхърст, а сега разговаря с онзи

чернокос келт, който би трябвало отдавна да е мъртъв? Не ми се вярва да е негов близък.

— Тогава трябва по-бързо да изчезваме оттук.

— Не ставай глупак. Ако ще ме обвиняват в нещо, трябва да го зная. Само онзи викинг може да ме обвини в престъпление. Затова не трябва да се доближаваш до мен, докато не ти заповядам. По-добре да отвлечеш жената, за да можем да го принудим да оттегли обвиненията си срещу нас. Има ли къде да я скриеш?

— Ще се намери къде.

Дъруин кимна.

— Имам предчувствието, че скоро ще разберем дали кралят е узнал, затова стой наблизко, за да чуеш, когато те повикам на помощ. Ще решиш сам дали е необходимо да отвлечем жената. Нали ще се справиш?

— Да.

— Добре. А сега да потегляме — Дъруин тръгна, но се обърна и добави: — Алдуин, ако до довечера не се върна от Уиндхърст, убий съпругата му.

Дъруин си проправи път през тълпата, но не за да се приближи до краля, а за да бъде забелязан от всички. Както предполагаше, Алфред и викингът се насочиха към него веднага, щом го видяха. Дъруин запази самообладание. Неговата дума тежеше повече от думата на един викинг. И кой би повярвал на един чужденец?

Всичко стана точно така както бе очаквал. Лорд Ройс превеждаше на Селиг, тъй като той не разбираше саксонски, а Дъруин не благоволи да говори на келтски.

Предвижданията му се оправдаха напълно. Бе обвинен в най-тежкото престъпление — убийство на кралски пратеници. Разбира се той отрече всичко. Престореното му възмущение и гняв бяха достойни за възхищение. Крал Алфред бе недоволен. Не знаеше на кого да вярва, защото все пак нямаше никакви доказателства за вината на лорд Дъруин.

Но това, което лорд Дъруин не очакваше, бе силният удар на вбесения викинг, който го повали на земята. Тогава чу обяснението на Ройс:

— Ти отрече обвиненията, а това означава, че го обвиняваш в лъжа, лорд Дъруин. Затова той те предизвиква на двубой.

— Това е оскърбление! Не може да очаквате от мен да се бия с този проклет варварин...

— Говориш за мой роднина, затова внимавай в думите си, иначе ще трябва да се биеш с мен. И честно казано, милорд, аз съм склонен да му повярвам, особено след като знам причината, поради която ти си искал да осуетиш сватбата между бившата годеница на сина ти с някой от датските благородници. Постъпил си глупаво, като не си казал на краля за несъгласието си за този брачен съюз.

— Щях да го кажа, ако знаех. Но аз не знаех нищо, вече ти казах! Нищо не бях чул, преди да дойда в двора на краля.

— Ти така казваш. Но Селиг те обвинява в убийство и тъй като те предизвика да се биеш с него, вече няма значение кой говори истината и кой не, нали така? Ще приемеш ли двубоя, или ще се оставиш шурейт ми да те съсече, загдето го нарече лъжец? Уверявам те, че той няма да се поколебае да го стори.

Дъруин бързо скочи на крака и с треперещ глас каза:

— Приемам, но трябва да отдъхна след дългото пътуване. Вече не съм толкова млад.

Ройс чу как Гарик и Тургайз изсумтяха презрително зад гърба му — лорд Дъруин все още нямаше четиридесет години. Лордът се изчерви, което показа, че и той ги бе чул. Сега Алфред трябваше да реши.

— Давам ви три часа, милорди. Лорд Дъруин може да си отпочине, да хапне нещо и да наостри оръжието си. Но няма право да напуска Уиндхърст без мое позволение. Нито пък ще приема откуп в отговор на това предизвикателство. Двубоят ще се състои, освен ако някой от двамата не оттегли обвиненията си.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

— Трябва да дойдете с мен, лейди.

Ерика се стресна, спря да хвърля камъчета във водата и видя някакъв нисък, чернокос, добре въоръжен мъж, застанал на върха на насипа край езерото. Не го познаваше, но сега в Уиндхърст имаше толкова много войници, а тя помнеше лицата само на тези, които придружаваха Кристен, когато бе отвлечена от нейното имение Гронууд в Източна Англия.

— Кой сте вие?

— Наричам се Огден, лейди. Вашият съпруг отпрати предизвикателство към един лорд и сега ще трябва да се бие на двубой с него, но преди това иска да поговори с вас.

— С кого ще се бие? Нима с онзи лорд Дърюин, който по думите на Селиг се е бил преоблякъл като крадец?

Младата жена се изкачи по насипа прекалено бързо, за да успее да забележи как мъжът стисна зъби и злобно я изгледа.

— Да, ще се бие именно с лорд Дърюин — сухо отвърна той. — Трябва да се качите на коня ми, защото нямаме време за губене.

Няма време? Сърцето ѝ бясно затуптя. Трябва да се върне колкото може по-бързо в Уиндхърст. Дори се затича към конете, оставени от Огден край близките дървета. При тях имаше втори войник, а третият се метна на коня си и препусна като луд назад към замъка, очевидно, за да съобщи, че са я намерили.

— Хайде, по-бързо! — извика тя на двамата войника, които щяха да я придружават, и се опита сама да се качи на един от конете.

Вече беше на седлото, когато Огден се намести зад нея. Веднага потеглиха в галоп. Тя бе като обезумяла от страх. Защо Селиг е пожелал да разговаря с нея преди двубоя? Нима мисли, че може да умре? Или може би иска да ѝ каже най-последни тези думи, за които тя бленува отдавна, но ще ги чуе твърде късно?

Препускаха няколко минути. Изведнъж Ерика се огледа и разбра, че това не е пътят към Уиндхърст.

— Къде ще се бият, няма ли да е в двора на замъка? — извърна се тя към Огден.

— Вече почти стигнахме — кратко отговори войникът.

И наистина, след малко в далечината се показва военен лагер. Ерика не се досети да попита защо е избрано това място край гората за двубоя между двамата благородници. Отговорът дойде само след минута, когато се доближиха с голяма скорост към лагера.

Някаква сила я захвърли от седлото, конят се закова на място и тя падна на земята. Някакъв непознат едва успя да протегне ръка, за да я задържи. Когато отново успя да се изправи на крака, младата жена надигна глава да се скара на придружителите, но една властна заповед я изпревари.

— Вържете я и я хвърлете в ямата. Надявам се, че сте успели да я изкопаете достатъчно дълбока.

— Почти е привършена — отговори мъжът, който бе хванал Ерика и не я изпускаше от силните си ръце.

— Сигурно ще е достатъчно дълбока — каза Огден. — Все пак тя е жена и затова не е нужна прекалена дълбочина, а не можем да рискуваме да мине някой и да я види. Веднага я хвърлете в ямата.

Ерика се опита да се изскубне от ръцете на мъжа, но той бе як и набит. Само я стисна още по-здраво, до болка.

— Какво означава това? — изкрещя тя в лицето на Огден. — Нима си ме излъгал?

— Излъгах само когато ти казах, че ме изпраца мъжът ти. Моят господар, лорд Дърюин, наистина бе предизвикан и ако твоят мъж не оттегли обвинението си, ти ще умреш.

— Нима твоят лорд е такъв страхливец, че да не се осмелява да излезе на двубой?

— Не се подигравай, лейди. Чул съм, че твоят мъж е едва ли не гигант, а освен това е неустрашим воин като всички викинги. Пълна глупост е да излезеш с меч срещу него.

Удивителното беше, че тя се почувства горда след тези думи, въпреки безпомощния гняв, който започна да се надига в гърдите ѝ. Сама си беше виновна. Не трябваше да напуска замъка, без да каже на Тургайз, не трябваше да тръгва сама с тези непознати, беше проявила неппростима наивност, дори беше настоявала да бързат. И сега щяха да я хвърлят в тази яма. В ямата! Бог Один да ѝ е на помощ! Може би

тази яма нямаше да бъде толкова ужасна, както онази в Гронууд, но все пак вероятно беше просто една дупка в земята.

След като им нареди какво да правят, Огден яхна коня си и потегли към Уиндхърст. Предполагаше, че отива да съобщи на страхливия си господар, че заповедите му са изпълнени и тя е отвлечена. Един от мъжете държеше младата жена, а другите се заеха с разчистването на пръстта. Двама от тях я изхвърляха сред дърветата, за да не се забелязва, че на това място има дупка.

Ямата беше там, един метър дълга и малко повече от половин метър широка. Щяха да я покрият отгоре с дървена дъска, а над нея щяха да разпръснат трева, така че дупката щеше да бъде добре замаскирана.

— Чуваш ли ме?

— Да — един от мъжете говореше на друг, който бе в дупката.

— Тогава излизай оттам — каза мъжът, който държеше Ерика. — Трябва ми въже и нещо, с което да й запуша устата.

Ерика се стараше да не трепери от страх. Те се готвеха да я хвърлят в ямата. В този лагер имаше най-малко двадесетина мъже. Нямаше никаква възможност да се измъкне. И навярно щеше да умре в тази дупка.

— Винаги ли копаете дупки, когато лагерувате някъде?

Искаше въпросът ѝ да прозвучи подигравателно и се опитваше да сподави нарастващия страх, но мъжът, който я държеше, ѝ отговори съвсем сериозно:

— Винаги. Намираме, че са много полезни и никой не може да ги открие.

— Но как сте успели да я изкопаете толкова бързо? Вашият господар пристигна едва тази сутрин.

— Започнахме да я копаем миналата седмица, когато спряхме тук, а лорд Дъруйн отиде да се види с краля. Тогава нямаше време да я довършим.

— Е, сега я довършихте. Значи където и да отидете, вие отвличате хора?

Той поклати глава.

— Използваме тези ями, когато е наложително някой от нас да се укрива. Невъзможно е да се разбере, че в тях се крие някой дори и посред бял ден.

— Аха, значи под предводителството на вашия господар можете да бъдете не само убийци, но и крадци — подигравателно отбеляза Ерика. — Сега разбирам защо тези ями наистина са ви много необходими.

Язвителната ѝ забележка вбеси мъжа и той подвикна към един от другарите си:

— Запуши ѝ устата!

Преди да успее да извика, те ѝ запушиха устата с някаква кърпа и здраво я завързаха на тила ѝ. След това я събориха на земята и така омотаха с едно въже, че коленете ѝ се опираха до гърдите. Не беше необходимо да завързват ръцете ѝ, защото въжето многократно се увиваше около тях. Само вързаха китките ѝ отзад на гърба, за да ѝ причинят още по-голямо страдание. Навярно така постъпваха и с другите си жертви. Проклети страхливци!

Спуснаха я в ямата и поставиха дъската отгоре. Вътре настъпи непрогледен мрак. Едва-едва можеше да диша и зъзнеше от студ. Кой би помислил, че в това малко пространство може да бъде толкова студено? Или може би просто кръвта ѝ се е вледенила от страх?

Докога ще я държат в тази дупка? Ако Селиг наистина е предизвикал лорд Дърюин, навярно двубоят ще се състои много скоро. Отвлякоха я, за да го принудят да се откаже. Но той едва ли ще отстъпи. Той не ѝ отмъсти за страданията си, но сега ще потърси възмездие от лорд Дърюин. Знаеше, че ще го стори още когато ѝ разказа за лорд Дърюин. Какво би направил мъж, който не обичаше жена си? Първо ще се погрижи за честта си, а едва след това щеше започне да търси жена си, но тя едва ли ще остане жива дотогава.

Страхуваше се, че когато Селиг тръгне да я търси, тя вече ще е мъртва. Нямахше нужда да я убиват. Просто ще я оставят да изгние в тази яма. Тази дупка ще бъде нейният гроб.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

— Какво искаш да кажеш с това, че не можеш да я откриеш? — попита Селиг и се отдръпна от стената, на която се бе опрял и наблюдаваше лорд Дъруин, който седеше в другия край на залата. Младият викинг предвкушаваше наслаждението от предстоящия двубой. Този мъж щеше да живее само още един час. — Къде я търси?

— Навсякъде — отвърна Тургайз.

На лицето му бе изписана тревога и Селиг почувства как в него се надига паника.

— Къде беше ти, по дяволите! — извика той. — Нали си нейната сянка? Бях убеден, че винаги знаеш къде е тя, дори и когато аз не знам!

— Тя не ми каза, че ще излиза от стаята си. Не съм я виждал през цялата сутрин.

Виковете на Селиг привлякоха вниманието на Ройс и Кристен. Кристен се приближи към брат си.

— Не си ли я виждал, откакто си слязъл долу? — попита тя брат си.

Селиг поклати глава.

— Аз я видях за малко в двора на замъка — продължи Кристен и се обърна към Тургайз. Провери ли в замъка на Селиг? Може да е отишла там.

— Не би напуснала сама Уиндхърст — настоя гигантът. — Не е толкова глупава.

— Ако тя е била... много разстроена... може да не е била предпазлива — колебливо каза Кристен.

— Защо да е била разстроена? — изръмжа Тургайз.

— Тя винаги е разстроена за нещо — намеси се Селиг. — Защо и днес да не е — той се обърна към Ройс. — Ще изпратиш ли някой да провери дали не е в моя замък? Не мога да се подготвя за двубоя с Дъруин, ако не съм сигурен, че тя е в безопасност.

— Ако я открият там, искаш ли да я доведат в Уиндхърст?

— Ако е излязла по-рано, може би не знае, че аз ще се бия с лорд Дърюин. Нека ѝ кажат за двубоя, а тя ще реши дали да се върне тук. Не искам да я принуждавам да присъства на тази кървава сцена...

— За бога, престани да се преструваш — засмя се Ройс. — Много добре знаеш, че тя ще дойде.

Кристен се размърда неспокойно. Отвори уста да каже защо Ерика би могла да бъде разстроена, както и да признае вината си за това, но не успя. Един от слугите повика съпруга ѝ и той се отправи към него. Когато Ройс се върна, изглеждаше ужасен и дишаше развълнувано, затова Кристен реши да не му казва нищо.

— Какво ти съобщиха? — попита Селиг, когато видя как всички наоколо помръкнаха.

— Съобщението беше за теб, но едва ли ще ти хареса — отвърна Ройс.

— Казвай.

— Трябва да заявиш, че си сбъркал и да оттеглиш обвиненията си срещу лорд Дърюин, иначе никога няма да видиш жена си отново. Кралят не трябва да знае за това, ако искаш тя да остане жива.

Селиг сграбчи слугата за яката.

— Кой ти предаде това съобщение?

Ройс трябваше да повтори въпроса на саксонски и после да преведе отговора на уплашения слуга.

— Пусни този нещастник — обърна се той към шурей си. — Той не знае нищо. Някакъв непознат се приближил към него зад гърба му, прошепнал му съобщението и се скрил в тълпата. Когато слугата се обърнал, видял, че наоколо има много мъже и той не е могъл да разбере кой от тях е говорил с него.

— Но аз знам кой е изпратил това съобщение — изрече Селиг и се отправи към лорд Дърюин със свирепо изражение на лицето.

Ройс се втурна след него и го сграбчи за ръката, но Селиг го блъсна настрани. Дърюин видя приближаващия се викинг и скочи на крака, но не успя да се спаси. Побеснелият Селиг го повали и го сграбчи за гърлото. Петима мъже едва успяха да го отдръпнат от лорда.

Гарик се спусна към сина си и го дръпна рязко назад, когато Селиг отново се нахвърли върху Дърюин.

— Да не си полудял? — изкрещя Гарик. — Какво толкова е станало, че не можеш да дочакаш двубоя?

— Той е отвлякъл Ерика — гневно извика Селиг. — Заплашва ме, че ще я убие, ако не оттегля предизвикателството си и обявя, че съм го обвинил по погрешка.

— Но той не е напускал замъка — напомни му Гарик.

— Не я е отвлякъл сам. Има достатъчно хора за тази цел.

В този момент Дърюин, който вече бе успял да се съвземе, извика злобно:

— В какво ме обвинява сега този варварин?

Селиг не го разбра, но Гарик владееше езика им и се обърна към него.

— Трябваше да се биеш със сина ми. Ти вече призна вината си като си отвлякъл жена му, за да го накараш да оттегли обвиненията си. И ако той наистина се откаже от двубоя с теб, то ще трябва да се биеш с мен.

Дърюин гледаше с нарастващ ужас крал Алфред, който се бе приближил и явно бе чул последните думи.

— Това е лъжа! — изкрещя той. — Всичко е лъжа! Ако някой е отвлякъл жената на този викинг, то аз нямам вина за това!

В този миг Ройс избута Селиг настрани и му прошепна:

— Нищо няма да постигнеш по този начин. Този негодник ще се къдне до смърт, че е невинен. Не можеш да го накараш да признае. Трябваше да затворим вратите на замъка. Хората му са успели да избягат от замъка и ще изпълнят заплахата му.

Селиг се втурна към вратата, макар че Ройс се опита да го спре. Излязоха на двора и видяха, че Тургайз вече бе оседдал своя кон и коня на Селиг и го очаква пред вратата на замъка.

— Поне има един да мисли разумно — изрече Ройс. — Вие тръгвайте. Аз ще събера хората си и ще им наредя да започнат да претърсват околността.

Който и да беше човекът на Дърюин, той не можеше да напусне Уиндхърст, тъй като Тургайз бе залостил вратите на замъка. Сега Селиг трябваше да се опита да открие колкото се може по-бързо Ерика и да я освободи.

Той се качи на коня и понечи да тръгне, но се обърна към Тургайз и изрече:

— Благодаря ти.

— Ти беше прекалено развълнуван, за да се досетиш да затвориш вратата на замъка — отвърна гигантът. — Каза ли ти лордът къде е тя?

— Не — горчиво отвърна Селиг. — Знам само, че хората му имат лагер някъде наблизо. Ройс събира бойците си, за да претърсят местността. Който открие лагера пръв, ще съобщи на останалите.

— Предпочитам да действам сам — заяви Тургайз и се качи на коня си.

— Тогава аз идвам с теб.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Лагерът се виждаше отдалеч. Хората на лорд Дъруйн не бяха се постарали да го прикрият, въпреки че гората бе наблизко и лесно можеха да натрупат клони и храсти. Както можеше да се очаква, лагерът беше разположен на запад от Уиндхърст, покрай пътя, от който бе пристигнала свитата на краля заедно с войниците на лорд Дъруйн.

Тургайз пръв го видя и веднага пришпори коня си. Селиг, който бе като бесен, че не бе успял да опази Ерика, побърза да го настигне. За нещастие откритата местност не им позволяваше да се прикрият и хората на Дъруйн ги забелязаха отдалече и се приготвиха за бой. Те бяха само двама срещу двадесетте бойци. Хората на Дъруйн бяха сигурни, че ще се справят с тях, въпреки исполинския ръст на Тургайз и внушителната фигура на Селиг, затова ги атакуваха, без да се замислят.

За двамата викинги това бе битка на живот и смърт. Всеки техен удар трябваше да бъде смъртоносен, ако искаха да оцелеят. Селиг не искаше да убие всички хора на Дъруйн, за да остане поне един жив свидетел. Той се бе опитал да открие Ерика в лагера, но не успя да се огледа добре в разгара на ожесточената битка. Все още мислеха, че тя е скрита някъде там.

— Остави поне един жив, за да ни каже къде са я скрили — извика Селиг към Тургайз, който ожесточено въртеше страховитата си секира във всички посоки.

— Ти ще се погрижиш за това — извика гигантът в отговор. — Аз няма да пощадя никого.

Селиг успя да повали с един удар двама от последните трима войници, които се биеха с него. Третият разбра, че е останал сам, и ужасено хукна да бяга.

— Кажи ми къде е жената и ще ти подаря живота — обеща му Селиг.

Младежът не разбра нито дума, но се спъна в боздугана на един от трупове на другарите си и падна по очи. Младият викинг бързо се

приблужи към него, за да го хване и разпита, но войникът не помръдваше. Селиг го обърна по гръб и видя дълбока рана на челото му. Той бе мъртъв.

Викингът погледна към Тургайз, но гигантът вече се бе справил с противниците си и избърсваше огромната си секира в един от трупове. Селиг се огледа наоколо. Сърцето му заби тревожно и учестено, но от Ерика нямаше и следа. Не се виждаше дори и каруца, в която биха скрили пленницата си.

Той въздъхна отчаяно и започна да проверява дали все пак някой не бе останал жив. Извика на Тургайз да му помогне. Но не след дълго разбра, че всичко е напразно, и се отпусна отчаяно на колене. Гърдите му се изпълниха с гняв и мъка. Твърде много омраза, твърде много страст и твърде много страх. Всичко, което изпитваше към тази жена, бе прекалено силно, и сега вече знаеше защо, но вероятно вече беше прекалено късно.

— Какво са направили с теб? — извика той към небесата.

Ерика го чу. На няколко пъти се бе опитала да извика и да се освободи от въжетата. По цялото ѝ тяло пъплека някакви буболечки и от гърлото ѝ едва излизаха хрипящи звуци. Събра последните си сили и отново се опита да извика. Но слабите звуци не можеха да проникнат през дъската и тревата, с които похитителите ѝ бяха покрили ямата. Селиг беше съвсем близо до нея, но не можеше да я чуе.

— Хайде — каза Тургайз и му помогна да се изправи. — Няма какво повече да правим тук.

— Къде да я търся? — горчиво промълви Селиг. — Бях толкова сигурен, че е някъде тук. Сега къде да я търсим?

— Лорд Дъруин едва ли ще ни каже, но той не е сам в Уиндхърст. Този, който предаде съобщението му, е все още в замъка и аз ще го накарам да проговори, дори и ако трябва да му разпоря гърлото — закани се Тургайз.

Те препуснаха обратно към Уиндхърст. Ройс ги пресрещна по средата на пътя.

— Открихме лагера им, но не я намерихме, защото не оставихме нито един жив, който да ни каже къде са я скрили — каза Селиг.

— А сега какво ще правим?

— Страхувам се, че едва ли ще я намерим. Някой трябва да ни каже къде са я скрили.

— Дъруйн никога няма да каже — отсече Ройс. — Това е единственото, на което разчита, за да спаси кожата си.

— Но този, който предаде съобщението му, сигурно знае къде е тя — отвърна Селиг. — И този човек е все още в Уиндхърст. Тургайз смята да го накара да проговори.

— Ако Тургайз се изправи пред него, той навярно ще умре от страх — съвсем сериозно заяви Ройс.

Селиг преведе на Тургайз тези думи, но гигантът само изръмжа в отговор.

— Аз трябва да разбера къде е тя, каквото и да ми струва това — мрачно изрече младият викинг. — Моля те, Ройс, да останеш с мен, за да ми превеждаш. Може би вече щях да знам къде е Ерика, ако последният от хората на Дъруйн ме бе разбрал, преди да издъхне — щях да го оставя жив, но той не разбираше езика ми. Вместо това, той побягна, спъна се в един боздуган и загина случайно.

Когато тримата пристигнаха в Уиндхърст, дворът на замъка бе изпълнен с хора. От двете страни на лорд Дъруйн стоеше по един от стражите. Когато Селиг се приближи към него, двамата пазачи извадиха мечовете си.

— Може би Алфред вече се е убедил във вината на Дъруйн — каза Ройс. — Трябва да го оставиш той да реши съдбата му.

— Сега няма да се занимавам с него. Първо трябва да разбера къде са отвели Ерика. Но какво става тук?

Ройс нямаше представа и се озърна да потърси жена си. Видя Кристен и ѝ извика.

— Намерихте ли я? — попита тя веднага, щом приближи към тях.

— Не, но какво става тук?

Алфред пожела да узнае кои са хората на Дъруйн, но тъй като никой не призна, че е от тях, кралят заповяда всички благородници да преброят хората си и тези, които останат, да бъдат отделени от другите. Ако не са от свитата на нито един от благородниците, кралят ще поиска да докажат кои са и защо са тук.

— Колко време ще продължи всичко това?

— Току-що започна. Тези, които са преброени, са ето там! — тя посочи с ръка към дъното на двора. — Бях започнала да преброявам

нашите хора и да ги изпращам там. А сега, след като си вече тук, ще ми помогнеш.

— Може би няма да е необходимо — отвърна Ройс, докато се взираше в тълпата. Внезапно смушка Селиг и прошепна: — Погледни натам, виж онзи мъж с кожената наметка. Ако не греша, той беше с лорд Дърруин, когато той дойде тук миналата седмица. Почакай малко, може би ще мога да науча нещо от него.

Селиг се втренчи в непознатия и очите му се разшириха от изненада.

— Той носи моя меч на пояса си!

— Това е сигурно доказателство.

Те се насочиха към мъжа.

— Ще го разпитваш ли, или ще го убиеш? — запита Ройс.

— Можеш да му кажеш, че ще му пощадя живота, ако ми върне Ерика — отвърна младият викинг. — Няма да го убия, дори може да задържи меча ми.

Ройс се ухили.

— Кога разбра, че обичаш жена си?

— Само бог Один знае — въздъхна Селиг.

Огден беше обхванат от ужас, тъй като пазачите се приближаваха към него и всеки миг щяха да го отделят от останалите. Кралят лично посочваше всеки от хората си. Благородниците и дамите от свитата му също отделяха своите слуги и васали. Останалите едва ли щяха да имат завидна участ. Вече бяха заловили един крадец и стражата го бе отвела.

Страхът сковаваше мозъка му и Огден не можеше да измисли правдоподобно обяснение за присъствието си в замъка. Беше изпаднал в истинска беда. Тази проклета лейди Кристен бе предложила на краля всеки да докаже присъствието си и дори най-добрият лъжец не би могъл да се измъкне.

Тогава Огден видя викинга и Ройс, и ужасът, който бе сковал сетивата му, прерасна в паника. Те се бяха насочили към него и той разбра, че това е краят. Щеше да умре, не, трябваше да довърши това, което бе започнал преди месец. Ако беше убил проклетия викинг, сега нямаше да се стигне дотук. Тогава не бе успял да убие този варварин заедно с останалите пратеници, но сега щеше да го стори.

Огден изчака Селиг да се приближи, извади светкавично меча от ножницата си и се нахвърли върху него. Щеше да бъде забавно да убие викинга със собствения му меч. Но Селиг извади меча си и отби удара на саксонца. Огден се нахвърли отново, но мечът му винаги срещаше меча на викинга.

— Спри! — извика лорд Ройс. — Кажи къде е скрита жена му и той ще ти подари живота.

— Лъжеш! — изкрещя Огден и яростно замахна с меча. — Дори и той да не ме убие, кралят няма да ме пощади. Аз няма да избегна смъртта. Мислите ли, че ще ви кажа къде е проклетата датчанка? Никога няма да я намерите, макар че тя е буквално под носа ви — той се засмя зловещо миг преди мечът на Селиг да се стовари върху главата му.

Огден падна в безсъзнание. Ройс се наведе, взе меча му и го подаде на младия викинг.

— Това беше най-добрият изход — каза Ройс — Той беше решил да загине, без да каже къде е Ерика. Но ние ще го разпитаме, когато се съвземе, макар че се съмнявам, че ще ни каже нещо повече.

— Нещо повече ли? — запита Кристен.

Двамата с Тургайз бяха приближили към тях.

— Той каза, че никога няма да я намерим, макар че тя е буквално под носа ни. Може би това е ключът към загадката.

— Щом е казал, че е буквално под носа ни, това означава, че или е тук, в замъка, или някъде наблизо. Толкова наблизо, че дори може да се спънем в нея, без да я видим — замислено рече Кристен. — Но аз наредих на слугите да претърсят всяко кътче от замъка, дори и бъчвите за бира, навсякъде, където може да се скрие човек. Нямахме и следа от нея. Тя не е в замъка.

— Какво говори тя? — обърна се Тургайз към Селиг.

Селиг преведе думите ѝ. Сестра му ги наблюдаваше с усмивка. Сега Ройс беше този, който не разбираше нищо от разговора, тъй като Селиг и Тургайз разговаряха на норвежки.

— Щом тя не е в замъка, трябва да претърсим близката околност — намеси се Кристен. — Къде беше техният лагер?

— Близко до гората.

— Тогава може би са намерили някоя пещера или друго скрито място.

— Или някоя яма — добави Тургайз.
Селиг си спомни за ямата в Гронууд и се намръщи.
— Ямата в Гронууд имаше стени и приличаше на колиба.
— Отначало беше само една дупка в земята — каза Тургайз и след това попита: — Има ли нещо подобно близо до замъка?
— Не знам — отвърна Селиг.
— Но може би те са изкопали яма — предположи Кристен.
Селиг и Тургайз я изгледаха недоверчиво и в следващия миг се втурнаха към конете си.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Не беше толкова лесно да открият ямата. Отне им почти час, докато успеят да преместят телата на убитите, за да могат да претърсят всеки сантиметър наоколо. Тургайз я откри пръв и разчисти тревата, с която бе покрита. Селиг видя, че на дъното ѝ лежи Ерика и се опита да я измъкне от дупката. Младата жена беше в безсъзнание и той се уплаши, че може би е мъртва. Ръката му едва достигаше до косата ѝ. Ямата беше прекалено тясна и той не можеше да се спусне на дъното ѝ. Накрая той се наведе, за да достигне раменете ѝ, а Тургайз го хвана за крака и след това изтегли и двамата наведнъж.

Ерика се съвзе още щом я положиха на земята. Селиг срязва въжетата с кинжала си и я взе в прегръдките си.

— Благодаря на бога, че си добре! Добре ли си наистина? Ако са ти причинили болка, ще ги убия отново един по един. О, скъпа моя, толкова много те обичам! Никога досега не съм изпитвал такъв страх! И ако още веднъж излезеш сама от замъка, кълна се, че отново ще те окова във вериги.

Тургайз се изкашля.

— Може би ще ти отговори, ако махнеш кърпата от устата ѝ.

Селиг се засмя. Чувстваше се почти замаян от облекчение и радост. Ерика отчаяно се опитваше да му каже нещо през кърпата.

Той прерязва превръзката. Ръцете ѝ все още бяха схванати, но тя дръпна кърпата и изкрещя:

— Помогни ми! Махни ги по-бързо!

— Какво да махна?

— Дрехите ми! Цялата съм в буболечки!

Селиг бързо свали дрехите ѝ, но макар че не видя повече от две буболечки по нея, тя не спираше да търка кожата си. Той нежно я погали и се опита да я успокои.

— Косата ми! — извика Ерика.

Той внимателно прегледа всеки косъм, преди да ѝ каже, че вече няма никакви насекоми в косата ѝ.

Ерика се отпусна в прегръдките му и заплака, но този път от радост и облекчение. Внезапно Селиг осъзна, че тя е гола, а те не бяха сами. Обърна се към Тургайз, но гигантът бе седнал на земята с гръб към тях и чистеше дрехите на господарката си. Тургайз представляваше такава необичайна гледка, че Селиг едва се удържа да не се засмее. От днес Тургайз щеше да бъде негов приятел за цял живот.

Ерика се облече отново и се обърна към съпруга си:

— Нима си отказал да се биеш с Дърюин заради мен?

— Щях да го направя, но не се наложи.

— Той се нахвърли с голи ръце върху него — обади се Тургайз.

— И те не изпратиха някой да ме убие?

— Нямаха възможност да го сторят, тъй като Тургайз бе залостил вратите на крепостта и никой не можеше да се измъкне от замъка.

Ерика се приближи към гиганта и го прегърна.

— Винаги съм разчитала на теб, приятелю мой.

— Винаги. Мисля, че няма да се разсърдиш, ако сега си тръгна — каза Тургайз.

— Не.

Селиг се приближи и внимателно отдръпна жена си. Тя го изгледа въпросително.

— Трябва да се върнем в Уиндхърст — рече той.

Тургайз гръмогласно се засмя, а Селиг го изгледа кисело. След това потеглиха към замъка. Младият викинг настоя Ерика да язди заедно него и този път тя не възрази. Съмняваше се, че някога ще му възрази отново.

Цялото семейство на Селиг ги посрещна пред вратата на Уиндхърст. Дворът на замъка беше почти опустял. Ройс бе разпознал останалите от хората на лорд Дърюин. Някои от тях вече бяха оковани във вериги.

— Това ли е лорд Дърюин? — попита Ерика и посочи към него.

— Познаваш ли го?

— Той те видял с Алфред и ме попита кой си, но не ми се представи, а аз бях твърде разстроена, за да му обърна внимание.

Селиг се намръщи.

— Ще трябва да поговорим защо си била толкова разстроена и си постъпила толкова глупаво, и необмислено.

— О, да, ще поговорим — съгласи се младата жена. — Но как успя да ме откриеш?

— Кристен се досети.

Ерика погледна зълва си и се усмихна. За пръв път Кристен също ѝ се усмихна. Сякаш с тези усмивки се извиниха една на друга. Те все още не бяха приятелки, но може би щяха да станат.

— Върнахме се тук, за да ви успокоим, че Ерика не е пострадала, но сега трябва да се прибираме в нашия замък — заяви Селиг за всеобща изненада. — Едва не я загубих и ще се постарая да не я изпускам от погледа си. Вероятно за известно време няма да идваме в Уиндхърст. Аз също трябва да се съвзема от този мъчителен ден. Може би дори няма да излезем цяла седмица от стаята.

Селиг се беше ухилил безсрамно и Ерика се изчерви. Гарик и Ройс избухнаха в смях, а Брена закачливо се обади:

— Може би трябва да дойда и аз, за да се грижа за теб, докато се възстановиш.

— Не, мамо, по-добре остани тук, ако не искаш да полудея от прекалено много грижи.

Имаше още няколко солени шегички, от които бузите на Ерика станаха още по-червени. Накрая те се завърнаха в своя дом, където очакваха да намерят спокойствие и тишина. Но още щом влязоха заедно с Тургайз, Голда веднага се втурна към гиганта.

— Целият си покрит с мръсотия и кръв — сърдито започна тя. — Не можеш ли поне един път да се върнеш с чисти дрехи? Или нарочно искаш да ме дразниш?

Тургайз не каза нищо, но този път не само че не ѝ обърна гръб, а дори направи нещо повече. Закрачи тромаво към нея, повдигна я и я метна на рамо, без да обръща внимание на виковете ѝ, и тръгна нагоре по стълбите към стаята си.

— Как мислиш, дали трябва да се намеся? — попита Селиг.

Ерика бе зяпнала от изненада, но сега избухна в смях.

— Не, по-добре да не им пречим. Не знам какво смята да прави с нея, но съм сигурна, че няма да я оскърби.

Селиг се ухили.

— Аха, значи това е начинът да се справиш с една жена.

— Не исках да кажа това.

— Не беше необходимо да го казваш — отвърна съпругът ѝ. — Аз лично нямам нищо против, ако ме помолиш да постъпя по същия начин.

Тя успя да сподави смеха си, но очите ѝ светеха от щастие.

— Ако някой път се наложи, ще си спомня предложението ти.

Той въздъхна с престорено отчаяние.

— Тогава предполагам, че мога да го направя още сега.

Селиг се наведе, вдигна я и я сложи на рамо. Ерика не протестира, но докато се изкачваха по стълбите тихо промърмори:

— Мисля, че все пак не беше необходимо.

Младият мъж я погали нежно.

— Но ми доставя голямо удоволствие.

Ерика се чувстваше много щастлива и не каза нищо повече. Имаше нещо много... романтично... да бъдеш занесена на ръце в спалнята, макар че всъщност той я носеше на рамо, а не на ръце. Когато минаха покрай стаята на Тургайз, чуха мъжки и женски смях. Младата жена не каза нищо, но се усмихна. Радваше се за своя приятел.

Когато стигнаха в тяхната стая, Селиг я пусна на пода. После я притисна до гърдите си и нежно я целуна. Тя забрави за всичко и се отпусна в ръцете му. Но когато той започна да съблича роклята ѝ, тя го спря.

Черните му вежди се повдигнаха въпросително. Ерика внезапно почувства страх. Искаше да му обясни, че той бе сбъркал — тя никога не се бе смяла на страданията му — и да го накара да ѝ повярва. Но за нея беше още по-важно да разбере дали това, което бе казал, когато я измъкна от ямата, е истина. Все още не можеше да повярва, че го бе казал. Беше обезумяла от онези буболечки и дори не бе обърнала внимание на думите му. Затова сега трябваше просто да го попита.

— Наистина ли ме обичаш, както каза днес? — попита тя.

— Така ли съм казал? Не си спомням.

— Тогава може би аз съм сгрещила.

Той я погали по лицето.

— Може би искаш да го чуеш отново.

Ерика застина.

— Ако не е така, не искам да ми казваш нищо.

— Ами ако е така?

— Ако продължаваш да ме дразниш — намуси се тя, — скоро едва ли ще има значение какъв е отговорът ти. Аз ще...

— Ще хвърлиш ли отново солницата по мен?

Младата жена избухна в смях. Този мъж е просто невъзможен. И за секунда не може да остане сериозен, дори когато се налага. Не забеляза как той изведнъж притихна, щом чу смеха ѝ, но видя намръщаното му лице и смехът ѝ секна.

— Какво има?

— Това не е онзи смях, който помня. Това не е твоят смях. Може ли пак да се засмееш?

Ерика най-после разбра. Рано или късно трябваше да поговорят за това.

— Не мога да се засмея насила, но...

Той изведнъж я сграбчи за раменете.

— Моля те, Ерика, ти не разбираш колко е важно за мен.

— Разбирам те. Това не е същият смях, защото ти никога не си ме чувал да се смея. Ти си изгарял от треската, бълнувал си и ти се е сторило, че си чул смеха ми. Аз не съм била в ямата, когато са те били. Искях да отменя заповедта си, но ме извикаха. Попитай Тургайз.

Тя видя, че очите му се изпълниха с болка. После той падна на колене, обви краката ѝ с ръце и притисна глава до тях.

— Ей, стани — помоли го тя. — Ти не трябва да се срамуваш. Треската е била причината да мислиш така.

— Защо не си ми казала досега?

— Не знаех какво си мислил. Сестра ти ми каза едва вчера.

— Но можеш ли да ми простиш всичко, което ти причиних?

Ерика се усмихна.

— Ти се опита, Селиг, но всъщност никога не си ме наранявал и никога не успя да си отмъстиш. Ти просто не можеш да ме нараниш.

— Но аз дори те оковах във вериги!

— Аз се чувствах виновна, иначе можех да протестирам много повече.

— Аз се опитах да те унижа.

— О, да, в това ти успя и ще трябва да изкупиш вината си.

— Готов съм на всичко, кажи само какво искаш.

— Отговори на въпроса ми. Обичаш ли ме?

— Толкова много, че това дори ме плаши.

Обзе я неописуема радост и дори дъхът ѝ спря. Но тъй като Селиг продължаваше да стои на колене, обзет от чувството за собствената си вина, тя коленичи до него и взе лицето му в ръцете си.

— Ти си най-нежния мъж, когото някога съм срещала. Ти искаше да ме мразиш, но не успя. Ти искаше да ме нараниш, но не успя. Съжалявам, но такъв ти е характерът и не ти позволи да го сториш, а същевременно се радвам, защото това ме дари с любовта на един наистина забележителен мъж. Аз те обичам, Селиг. Затова не ме моли отново за прошка. Аз трябва да те моля да ми простиш.

Той внезапно се засмя и я прегърна така силно, че тя едва не се задуши.

— Ние ще бъдем чудесна двойка, ти и аз. И двамата имаме толкова много да си прощаваме. Но сега съм толкова щастлив, че не искам да се чувствам виновен. Мислиш ли, че сега вече можем да започнем отначало?

Тя кимна и двамата избухнаха в смях. Ако Ерика не грешеше, а тя бе сигурна, че не греша, отсега нататък животът ѝ щеше да бъде изпълнен със смях и с повече любов, отколкото някога си бе представляла.

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Всемогъщият бог изпрати тълпи свирепи езичници датчани, норвежци и шведи, вандали и фризи, цели 230 години те опустошаваха грешна Англия от единия морски бряг до другия, избиваха народ и животни, не щадяха нито жените, нито децата.

Из „Цветовете на историята“, Матей Парижки,
хронист, лето 836.

Викингите или норманите плякосвали от бреговете на Северна Америка (от днешния Ню Йорк) до Сицилия и Волга, от 8 юни 793 г. до 25 септември 1066 г., когато най-мощните им дружини били избити поголовно край Стамфордбридж от обединените войски на саксите и англите. Десетки народи и племена платили кървав данък на северните нашественици, безмилостни като татарите, но най-тежко пострадали английските острови.

Островът е населяван още от VII век преди Рождество Христово от келти (името е старогръцко, докато римляните ги наричали гали и по-късно древните племена в Англия се наричали келти, а тези в днешна Франция — гали). Към IV век преди Христа се появяват бритите, а през II век преди Христа — белгите. Може би в този период вече са изчезнали най-древните племена отвъд Ламанша — пикти и скоти. След 449 г. нахлуват германски племенни групи: англи, сакси и юти. През 494 г. след Христа, след кървави битки с келти и брити, саксите основават кралството Уесекс в днешна югозападна Англия, със столица Уинчестър.

През VII и VIII век Британският остров е бил поделен между няколко дребни кралства: Кент, Есекс, Източна Англия, Нортумбрия, Мерсия, Съсекс и Уесекс. В началото на IX век Уесекс се оформя като най-могъщото сред тях, а през 829 г. крал Егбърт I е коронясан за върховен крал или „бретвалд“ на цяла Англия.

За Уесекс особено разорителни се оказват набезите на датчаните след 796 г. През 842 г. датските викинги опожаряват Лондон и завладяват Източна Англия, Нортумбрия и част от Мерсия.

През 871 г. в бой с датчаните загива крал Етелред I. Неговият син Алфред I, наречен Велики (Alfred The Great) и много напomniaщ за нашия Симеон I, бил принуден да въведе специален данък за войната срещу датчаните (Danegeld или „датски пари“), организирал, опълчение от свободни селяни („фирд“) и събрал тежковъоръжена рицарска конница, съоръжил десетки погранични крепости и построил боен флот от стотина кораба — нещо нечувано дотогава. Едва тогава Алфред Велики (871–900 г.) повел решително борбата срещу чужденците. Този крал е останал ненадминат в историята на ранна Англия както с победоносните си походи срещу викингите, така и с дипломатическите си дарби (защото невинаги е жънел успехи на бойните полета) и с книжовната си дейност — саксите са били вече покръстени, а викингите — езичници. Алфред Велики е основоположникът на рицарството в Англия и създателят на първия сборник от закони, валидни за всички кралства, обединени под скиптъра му.

Успял да отхвърли викингите отвъд Темза през 879 г. Алфред Велики сключва мирен договор с датския крал Гутрум, според който югозападът остава във владение на кралете на Уесекс, а североизточна Англия да се управлява от датчаните. Борбата продължават неговите наследници на престола, но едва през 974 г. крал Едгар I успява да освободи североизточна Англия и признателните му съвременници го провъзгласяват за глафорд (вожд на всички англосаксонски лордове).

Но след двадесет и пет години датчаните подновяват набезите си през Северно море и датският крал Кнут III Велики завладява Дания, Англия, Шотландия, Швеция и Норвегия, а Северно море станало море на викингите. Оттогава размахът на пиратските походи на викингите се разширявал от година на година. Ерик Червенокосия достигнал до брега на Северна Америка пет века преди Колумб.

С много кръв викингите са изтласкани от Острова, за да се оттеглят в днешна Нормандия — област от северозападна Франция, откъдето подновяват вековната вражда между двата народа и през 1066 г. в битката при Хейстингс на брега на Ламанша Вилхелм Завоевателя покорява злочеста Англия.

Издание:

Джоана Линдзи. Отдай ми любов

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1994

Американска. Първо издание

Технически редактор: Мариета Савунджиева

Коректор: Лидия Николова

ISBN: 954-17-0066-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.